Ashley

FÅR KÄMPA FÖR SITT LIV

av *Ola Montán*

Förord

Denna boken är en helt självständig uppföljning av min tidigare bok, ”Lisa”, som i sin tur är en fortsättning av min första bok, ”Angelica”. Man behöver inte läsa några av dessa tidigare böcker för att förstå handlingen i denna bok.

Boken handlar om Ashley, en flicka som blir funktionshindrad som barn. Jag har inga kunskaper eller erfarenheter av hur det är att leva som funktionshindrad, utan hela handlingen är enbart ett resultat av min fantasi. Alla eventuella likheter med verkliga händelser eller personer är en ren slump. Detta gäller även alla påståenden om psykiska tillstånd och hur dessa botas.

Slutligen så är alla platser och institutioner visserligen autentiska platser, men alla detaljer om dessa är rena fantasier och har ingen koppling till verkligheten.

Jag hoppas att boken kan vara underhållande och fantasifull.

Författaren

KAPITEL 1

Överfallet

Amy puttade på Ashley som satt och letade i en bok.

– Kom nu, Ash! Vi kommer att missa alla om du skall sitta här på biblioteket länge till!

– Lunga dig lite, Amy! Jag skall bara hitta lite mera fakta om Kanada först. Du vet att jag inte har samma läshuvud som du.

– Men vi missar alla heta killar när de går ut från Princetons universitetet, ju!

– Du och dina killar! Du är ju bara sexton år gammal, precis som jag. Är du inte för ung för att dejta collage-killar?

– Jag dejtar inte, bara spanar in dem. Kom nu!

– Ja, ja då. Jag kommer om det nu skall vara så viktigt för dig.

De bästa vännerna gick sida vid sida nerför gatan på väg mot universitetsområdet. De gick i samma klass i high school och hade varit bästisar ända sedan grundskolan. Om man inte visste bättre kunde man ta dem för systrar med samma kroppsbyggnad, axellångt brunt hår som de alltid hade utsläppt.

– Varför hänger du så mycket på biblioteket nuförtiden? Förra året var vi alltid ute på stan och drog runt. Men nu har det bara gått några veckor på vårt tredje år, och du sitter alltid med näsan i böckerna.

– Alltså, mina betyg i första klass stank och de blev ännu sämre i tvåan. De var så usla att mina föräldrar blev helt galna på mig. Du vet att jag inte är dålig i skolan egentligen, men jag strulade runt i stället för att läsa. Jag har lovat min pappa att skärpa mig det här året.

– Ah, så du skall bli en tråkmåns? Jag som såg fram mot att ha kul med dig hela det här året också.

– Du vet att jag inte är en tråkmåns, jag har alltid gillat att plugga. Kom inte och säg att du inte också gör det, för du har ju typ bäst betyg i klassen. Fattar inte hur du klarar det utan att jobba hela tiden!

– Jamen ursäkta mig för att jag har lätt att lära mig. Ja ja, du får väl plugga då. Men vi kan väl hänga på helgerna i alla fall?

– Det är väl klart vi kan. Jag skall väl inte plugga hela tiden.

– Kolla där!

– Var då?

– Där! De där tre killarna som kommer där mot oss. Den blonda till höger är heet, tycker du inte?

– Du är hopplös! Vänta lite, titta på killen till vänster med det sandfärgade håret! Är det inte typ en jättestor kniv han har i handen och petar naglarna med?

– Jo, det är det. Han vill väl verka tuff, antar jag. Men det är den blonda som jag spanar in på.

– Kom, vi speedar upp lite, det här känns otäckt!

– Asch, de är harmlösa.

Men Ashley fick onda aningar och ökade på sina steg för att passera de tre studenterna snabbare. Men Amy fortsatte att glo på ”sin” kille och hamnade flera meter bakom Ashley. Alla tre killarna verkade ostadiga på benen och var definitivt påverkade av något,

Precis när killen med det sandfärgade håret skulle passera Ashley så vände han plötsligt kniven i handen. Plötsligt kände Ashley en brännande smärta i ryggen och benen bara vek sig under henne. Amy såg till sin fasa hur hon föll framlänges med den stora kniven i ryggen. Hon frös fast i marken och såg hur killen böjde sig ner och drog ut kniven ur Ashleys rygg med en nonchalant rörelse. Då började blodet spruta och på bara några sekunder var hela ryggen på hennes alldeles röd.

Ashley låg bara och skrek av smärta på marken och Amy vaknade till liv. Killen med kniven såg chockad ut och började springa därifrån tillsammans med den som gått i mitten, så hon sprang fram till sin vän och drog upp hennes blus i ryggen. Hon blev alldeles iskall när hon såg ut det sprutade som en fontän från såret och insåg att Ashley skulle dö om hon inte gjorde något. Hon tog en stor näsduk som hon hade i fickan och tryckte den mot såret. Ashley skrek ännu högre men Amy lyckades begränsa blodet som sprutade.

Hon tittade sig runt i panik och såg att flera hade stannat. Längre ner på gatan hade två biffar brottat ner mannen med kniven medan hans vän flydde scenen. Amys ”favorit” hade inte sprungit iväg utan stod kvar med kritvitt ansikte och såg chockat på Ashley och Amy som skrek:

– Ring 911 någon! Vi behöver en ambulans här, min vän håller på att dö!

En av åskådarna hade redan sin telefon vid örat och skrek åt larmoperatören att skynda på. Det tog bara några få minuter för ambulansen att komma, men Amy tyckte det kändes som en hel timme. Sjukvårdaren sade åt Amy att släppa och insåg direkt hur illa det var. Han lade snabbt ett tryckförband och sedan lyftes Ashley upp på en bår och in i ambulansen. Amy fick följa med och snart var de på väg i full fart till akuten på University Medical Center of Princeton långt innan polisen hade hunnit komma fram.

Amy satt vid Ashleys huvud och försökte prata med henne. Ashleys röst blev allt svagare och Amy allt räddare. När de äntligen kom fram rullades en medvetslös Ashley in på akutmottagningen i full fart och ett läkarteam tog emot och skyndade in med henne till en operationssal. Amy skakade i hela kroppen men tog fram sin mobiltelefon för att ringa till sin mamma.

Erin var redan hemma från jobbet när telefonen ringde. Först förstod hon inte ett ord vad personen i andra änden sade. Amy kunde nästan inte prata så chockad var hon.

– Mamma, det det är A- Amy. Det- det har hänt något fruk-tans-värt!

– Lugna ner dig, älskling. Vad har hänt och var är du?

– Jag är på sjukhuset. P-På akuten. Du måste komma hit. Jag, jag...

– Klart jag kommer, vad i hela friden har hänt? Herregud, har det varit en olycka?

– Det är inte jag. Alltså, herregud, du förstår, Ashley har fått en kniv i ryggen och ligger på sjukhuset nu. Kan du ringa hennes föräldrar, jag tror inte hon kommer att kla- klara det.

– Driver du med mig? Det är i så fall ett väldigt osmakligt skämt.

– Nej, snyftade Amy. Det är sant. Det... det är fruktansvärt hemskt. Jag är ensam här och Ashley har blivit inrullad till ett operationsrum. Hon blöder hemskt! Jag tro- tror hon ko-hommer att dö!

Edit insåg att det var allvar, för Amy hade aldrig låtit så förtvivlad och hade aldrig skojat om något så här allvarligt förut. Så hon ringde hem till Ashleys hus

och berättade för Ashleys mamma att hon måste komma till sjukhuset också. Sedan rusade hon chockad ut från huset och körde ner till sjukhuset. På väg in till väntrummet så krockade hon nästan med Judith, Ashleys mamma, som var på väg till samma ställe. De kände varandra ganska väl, eftersom deras döttrar varit vänner så länge. När de kom in till väntrummet och fick syn på Amy så skrek Erin av fasa. Amys skoluniform var dränkt av blod från halsen till knäna och hon hade till och med stänk i ansiktet för att inte tala om hennes händer.

– Amy, älskling! Är du skadad? Du blöder något fruktansvärt! Finns det ingen läkare som kan hjälpa dig!?!

– Lugn mamma, det är inte mitt blod.

Hon tittade på Judith.

– Jag är ledsen, fru Cox, men allt det här är Ashleys blod.

Judith vacklade till och såg ut som om hon skulle svimma där hon stod. En sköterska kom fram till henne och hjälpte henne till en stol. Hon gav några servetter till Amy så att hon kunde torka av sina händer och ansikte i alla fall.

– Är det ni som är mamman till den unga flickan som just kom in.

Amy svarade i Judiths ställe.

– Ja, det här är Judith Cox, mamman till Ashley, hon som just kom in med ett knivsår i ryggen.

Sköterskan satte sig bredvid Judith och tog hennes händer.

– Fru Cox, jag skall berätta för er vad jag vet om er dotterns tillstånd. Just nu vet vi inte så mycket, mer än att hon lever och är under operation. Hon har förlorat mycket blod och har fått blodtransfusion. Tyvärr vet jag inte mera, det är för tidigt att säga något. Men vi har vår allra bästa kirurg därinne som ger henne den bästa tänkbara hjälp.

– Ko- kommer hon att kl- klara sig, stammade Judith.

– Tyvärr är det för tidigt att säga någonting säkert än. Läkarteamet prioriterar att rädda hennes liv just nu i stället för att ge statusuppdateringar. Det skulle dock underlätta om vi fick reda på hennes blodtyp så vi kan ge henne rätt sorts blod.

– Det är B+.

Sköterskan lovade att återkomma så snart hon visste mera, men varnade för att det kunde dröja ganska länge. Judith sjönk ihop i stolen och begravde ansiktet i sina händer. Dörren slog upp och Joel som rusande in i rummet. Han fick syn på Amy som satt och kramade sin mamma som vid det här laget också fått blod på sina kläder. Han var också nära att svimma av synen och vacklade fram till Judith.

– Älskling, Erin ringde mig på jobbet och sade att vår dotter var här. Vad är det som har hänt egentligen?

Judith försökte förklara vad hon visste och Joel började gråta av förtvivlan. Han kramade sin hustru som gjorde sitt bästa för att visa sig stark och trösta honom. Det sista hon behövde just nu var en man som bröt samman också, nu när hon själv var på gränsen. Åh, vad hon just i detta ögonblick önskade att hon hade gift sig med en stark, självsäker man i stället eftersom hon just nu behövde en trygg skuldra att luta sig mot.

Sedan kom också en poliskvinna in i väntrummet och tittade sig omkring. När hon fick syn på Amys kläder så gick hon fram till henne och frågade:

– Ursäkta, miss. Är det ni som bevittnade ett knivdåd utanför universitetsområden för mindre än en timme sedan?

– Ja, det är tyvärr jag.

– Är det här er mor? För jag skulle väldigt gärna få en möjlighet att förhöra er om händelsen, och eftersom ni är omyndig så måste en förälder vara med.

– Det här är min mamma, så klart. Tror du jag skulle krama en främling?

– Naturligtvis inte, men jag måste fråga ändå. Jag ber om ursäkt att behöva be om det, men det är av yttersta vikt att vi får höra ert vittnesmål medan ni har det färskt i minnet. Tror ni att ni klarar av det?

Amy nickade och hon och hennes mamma följde med poliskvinnan in till ett ledigt rum. Hon berättade allt hon sett medan polisen antecknade och ställde frågor. Hennes mamma blev allt mer chockad över det fasansfulla i attacken och att hennes dotter varit så nära. Till slut var polisen nöjd och sade till henne:

– Tack för all information. Jag skulle tro att åklagaren kommer att vilja kalla dig som vittne på rättegången. Skulle jag kunna be er att komma in till polisstationen antingen senare i dag eller i morgon för att läsa igenom redovisningen och eventuellt svara på på några flera frågor, ifall vi kommer på några?

Det lovade Amy och polisen gick bort till Judith och Joel för att fråga dem ifall de tillät att polisen kunde få information om Ashleys tillstånd vilket de accepterade. Amy satte sig ner igen för att vänta. Hennes mamma sade att de måste åka hem eftersom Amys lillebror var hungrig hemma så hon hade lite dåligt samvete.

– Mamma, kan jag inte få stanna här på sjukhuset? Jag bara måste höra hur det står till med Ash, annars kan jag inte sova i natt. Jag tar mig hem själv sen. Jag vet inte när eftersom vi inte vet hur många timmar det kommer att ta innan jag kan få träffa henne. Det kan bli jättesent, men det blir ändå ingen sömn förrän jag vet, så det spelar ingen roll. Snälla mamma?

– Ja, ja, okej då. Fast jag tycker inte om det. Men du ringer mig när du vill komma hem, hör du det? Det spelar ingen roll om det så är mitt i natten. Det är en fruktansvärd upplevelse du har haft idag, och det kan komma en fördröjd reaktion senare. Hur skulle det dessutom se ut om du åkte buss i dina blodiga kläder?

– Det har du rätt i, mamma. Visst är jag lite i chock, men jag klarar mig. Jag lovar att ringa när jag vill hem.

Erin sade några uppmuntrande ord till Judith och Joel innan hon gick därifrån. Amy fortsatte att vänta otåligt tillsammans med Ashleys föräldrar. Efter flera timmar kom äntligen en läkare ut till dem. Han satte sig ner och tittade allvarligt på dem alla tre.

– Er dotter, Ashley är nu färdigopererad och skall alldeles strax bli transporterad till en avdelning där hon blir inlagd. Jag utgår från att ni redan löst det här med sjukförsäkringen vid disken?

– Vi har inte haft råd med sjukförsäkring, men var inte orolig, vi kommer att betala vad som krävs för att få henne frisk, sade Joel. Vi har tillgångar och vi kan låna pengar på huset i värsta fall.

– Just nu tänker vi bara på Ashley, sade Judith med en svag röst. Kommer hon att klara det?

– Jag skall vara brutalt ärlig mot er. När hon kom in så var hon döende och tillståndet var extremt allvarligt. Hon hade ett mycket djupt sår i ryggen som blödde väldigt mycket så hon har förlorat mycket blod. Som jag har hört är det någon som satt och tryckte på såret tills ambulansen kom, och den insatsen har utan tvekan räddat hennes liv.

– Det var nog jag, det, sade Amy tyst.

Läkaren tittade förvånat på Amy.

– Vi har lyckats stoppa blodflödet och just nu är läget allvarligt men stabilt. Hon är inte vaken, eftersom vi vill hålla henne i en sorts konstgjord koma några dagar för att låta hennes kropp återhämta sig först. Det är för stor risk om vi väcker henne redan nu och hon börjar röra på sig. Tyvärr kommer vi inte att få reda på om hon har fått några hjärnskador förrän vi väcker henne.

– Hjärnskador, åh herregud! Menar ni att hon...

Rösten bröt samman för Joel. Tanken var för fruktansvärd för att uttala.

– Just nu finns det inga indikationer på att hjärnan tagit skada, men jag vill bara ni skall vara förberedd om det skulle vara så. Hennes hjärta har dock stannat minst tre gånger, och det är aldrig bra.

– Det låter fruktansvärt! Men för övrigt, kommer hon att kunna bli frisk för övrigt, frågade Amy oroligt när vare sig Judith eller Joel kunde få fram några ord.

– Ja, jo, alltså. Den där kniven gick in precis mellan sista och näst sista kotan i ryggraden. Det lyckosamma med det är att inga vitala organ i bukhålan skadades, men det är sannolikt att nerverna i ryggraden har skurits av. Det är ett rätt säkert antagande att hon kommer att bli rullstolsbunden livet ut. Men värre saker kunde

ha hänt. Hon är ung och smidig och kan säkert bli väldigt skicklig i rullstol med tiden.

Judith kramade Joel hårt men fick föga tröst. Joel skakade av gråt och kunde inte heller säga något. Amy försökte trösta dem båda, och lovade att hjälpa Ashley så mycket som det bara gick när hon väl kunde lämna sjukhuset. Judith kramade om Amy och tackade henne. Sedan ringde Amy sin mamma att hon ville bli hämtad trots att det blivit ganska sent.

Hon skakade i bilen på vägen hem. Hon hade inte sagt till någon att Ashleys hjärta redan hade stannat i ambulansen på vägen och och sjukvårdarna hade fått hjälpa det igång. Skulle hon verkligen överleva? Hon grät sig till sömns det kvällen.

Dagen efter kunde Amy inte gå till skolan, så Erik sjukanmälde henne. Sedan åkte de till polisstationen där Amy läste igenom en redogörelse som poliskvinnan hade skrivit in i datorn. Amy kommenterade en del saker men var till slut nöjd så polisen skrev ut den på papper och hon fick skriva under. Sedan plockade han fram en karta på datorn med tio ansikten.

– Kan du peka ut vem av dessa du såg. Ta god tid på dig och peka inte förrän du är helt säker. Jag har gott om tid att vänta!

– Det där är killen med kniven, sade hon efter en kort tankestund. Det är jag helt säker på.

Polisen tackade och plockade fram tio nya ansikten. Nu tvekade hon länge innan hon pekade på en av dem.

– Jag tror till 95% att det där är killen i mitten.

Så fick hon den sista kartan men tio ansikten. Utan en sekunds tvekan pekade hon på ett ansikte.

– Det är han som gick till höger. Fick jag alla rätt?

– Du har pekat ut de som är misstänkta, så det stämmer nog. Den första togs på plats med blodiga kläder och den sista avvek aldrig från platsen så han förhördes igår och har släppts fri. Den återstående har vi namnet på, men har inte fått tag på än.

– Han den blonda, som är så snygg. Vad är han anklagad för? Jag är rätt säker på att han inte vad med om överfallet.

– Vi får egentligen inte diskutera ett pågående fall, men de två är för närvarande inte anklagade för något, möjligen kan det bli avvikande från brottsplats. Men undersökningen är inte färdig än. Vi på PPD tackar dig för att du kom hit och åklagaren kommer troligen att höra av sig så småningom.

Amy och hennes mamma lämnade polisstationen tillsammans.

– Mamma, kan du släppa av mig vid sjukhuset? Jag bara måste höra hur det står till med Ash. Du har ju redan kontaktat skolan och sagt att jag inte kommer idag. Snälla mamma?

– Ja, ja, okej då. Hoppas bara att du orkar med det. Du måste lova att ringa om det blir för jobbigt eller om du vill bli hämtad!

– Jadå, Jag lovar, mamma. Men jag tror nog att jag tar mig hem själv. Det är svårt att veta hur länge jag stannar där, men jag måste ändå få se med mina egna ögon att hon lever. . Ta det lugnt bara, jag fixar det här.

Amy gick in på sjukhuset på darrande ben och fick reda på var Ashley låg någonstans. Judith hade varit där hela natten, så hon satt redan där och de bytte några ord. Ashley låg nersövd med en massa sladdar på sin kropp som var kopplade till maskiner bredvid henne. Hon såg så blek ut, som om hon redan var död. Men en maskin blippade konstant och Amy insåg att det var Ashleys hjärtslag. Hon slog försiktigt armen runt henne och grät en skvätt men insåg att hon inte kunde göra något för henne. Men ändå satt hon där några timmar och pratade med henne, fast hon troligen inte hörde ett ord.

Hon fortsatte att besökta sin vän varje kväll efter skolan och pratade till hennes döva öron.

~ ~ ~

Till slut kom äntligen där den dagen de skulle försöka väcka Ashley ur koman. Amy var där och naturligtvis även både Judith och Joel tillsammans med diverse andra personer. Sjuksköterskan stängde nästan andäktigt av slangen som höll hen-

ne nersövd. Efter en halvtimme kom läkaren in eftersom hon började visa lite livstecken. Hon vaknade och kände att hon låg på mage, och det kändes obehagligt. Hon vände sig med en kraftansträngning på sidan och skrek till av smärta.

– Aaaj! Varför har jag så ont? Och var är jag, egentligen?

Judith pustade ut. Det verkade som om Ashleys hjärna fungerade som den skall i alla fall.

– Var har du ont? frågade läkaren.

– Det är fruktansvärt ont i ryggslutet, och sedan strålar det ner i båda benen ända ner till tårna. Det är som om mina ben brinner!

– Vi skall ge dig något mot smärtan. Du har blivit knivskadad i ryggen, men vi tror att du är utom fara nu.

Han gav henne en spruta och smärtan släppte långsamt. Hon försökte placera om sina ben som låg i kors men ingenting hände. Judith kramade om henne länge och även Joel kramade henne försiktigt. Amy lade märke till hennes problem och flyttade om hennes ben så de låg parallellt innan hon också kramade sin vän.

– Allt kommer att bli bra nu, Ash. Det dröjer säkert inte länge förrän ditt sår har läkt. Innan du vet ordet av så är du utskriven härifrån och vi är båda tillbaka i skolan som förut. Läkarna har lappat ihop dig så du är som ny igen.

– Men varför kan jag inte röra mina ben då?

Judiths ansikte blev uttryckslöst medan Joel snyftade till lite. Amy tog hennes hand och kramade den och försökte trösta.

– Ash, det kommer att ordna sig. Kniven gjorde dig kanske lite förlamad i benen, liksom. Men vi är alla här och kan hjälpa dig. Du får en rullstol, tränar lite i den och innan du vet ordet av är vi ute på gatorna igen och spanar in killar precis som förut. Du skall få se!

– FÖRLAMAD! Driv inte med mig, Amy! Det är inte kul alls!

– Tyvärr är det sant, sade läkaren. Nerverna i din ryggrad har skurits av och går inte att reparera. Men du är ung och stark. Jag har behandlat hundratals ung-

domar som hamnat i rullstol, och de klarar sig utmärkt. Du kommer bara att behöva lite träning och rehabilitering så ordnar det sig.

– Men jag kan inte vara förlamad i benen, sade hon med ett desperat tonfall. Jag har ju så ont i dem, det betyder väl att de ändå fungerar? Bara inte just nu?

– Det kallas fantomsmärtor. Det är de avskurna nervändarna som skickar smärtsignaler till hjärnan som den tolkar fel. De kommer att gå över också så småningom. Allting kommer att bli bra innan du vet ordet av!

Ashley tittade från den ena till den andra. Om det nu inte var några problem, varför grät pappa? Och varför såg både mamma och Amy så ledsna ut? Hon började känna sig slö av sprutan hon fått. Hon grät sig stilla till sömns. Läkaren vände sig mot hennes föräldrar och Amy.

– Det här kommer att bli bra, skall ni se. Hon kommer nog att somna nu. Jag är mycket optimistisk över hennes chanser att klara av det här. Men hon kommer att behöva massor av stöd från er alla, så försök att vara starka för henne.

– Då är det nog bäst att jag inte kommer hit så ofta, sade Joel tyst. För jag klarar inte av att vara stark just nu.

– Du är då en snygg hjälp, fräste Judith. Du är man, det är meningen att du skall vara stark för din familj!

– Jag är ledsen, men det är bara så jag är. Det är ingen jag kan rå för.

Till slut så gick han tillsammans med Amy. Judith stannade för att vara där ifall Ashley skulle vakna igen så hon kunde trösta henne. Hon var glad att det verkade som om hennes dotter skulle klara den här krisen.

Föga anade hon att krisen var långt från över. Nej, den hade knappt startat än och skulle bara bli värre. Amy fortsatte att komma förbi sjukhuset efter skolan varje dag. Hon försökte alltid torka sina tårar noggrant innan hon gick in i rummet där Ashley låg. Sedan tog hon på sig ett brett leende och hälsade likadant varje dag.

– Hej Ash, skall vi spana in killar idag?

Ashley svarade inte, hon bara låg och stirrade hål i väggen. Amy tjattrade på om allt som hänt i skolan och allmänt skvaller från världen. Men hon fick ingen respons alls, det verkade som om Ashley gett upp redan. Ändå sade Amy varje dag att hon skulle komma tillbaka dagen efter.

Ashley hade inget att göra annat än att grubbla. Hur kunde Amy tro att de någonsin skulle spana in killar igen? Som om hon inte sett tårarna i Amys ögon varje gång hon kommit på besök! Vilken kille skulle vara intresserad av en krympling som sitter fast i en rullstol? Ingen alls! Och skolan? Vad var meningen med den när hon skulle bli ett hopplöst paket resten av livet? Nej, Ashley hittade ingenting som kunde ge hennes liv någon mening längre. Det bästa vore nog att avsluta det hela själv, för alla blev bara ledsna av att träffa henne. Hennes pappa orkade ju inte ens besöka henne! Om hon inte längre fanns, så skulle de alla kunna gå vidare med sina liv.

En natt låg hon som vanligt och grubblade på hur hon skulle göra. Då fick hon syn på en sax som en sjuksköterska glömt kvar på bordet. Hon tog tag i saxen och kände på eggen. Det verkade vara sylvass. Och vände och vred på den och tankarna snurrade i huvudet. Hon visste vad hon måste göra och samlade mod. Sedan satte hon saxen mot handleden och skar till. Det gjorde riktigt ont och hon fick bita sig i läppen för att inte skrika. Samtidigt var smärtan var nästan en njutning. Men vad sjutton! Det hade knappt blivit ett märke av saxen. Hon skar sig igen, riktigt hårt denna gång. Nu kom det blod. Äntligen!

Hon lade sig på rygg och väntade på Döden. Ingenting hände så hon tittade på sin handled. Herregud, om hon skulle blöda så här långsamt skulle hon bli gammal innan hon förblödde! Hon stålsatte sig, satte saxen mot handleden en tredje gång, blundande och höll andan. Sedan skar hon till med hela sin styrka. Det gjorde fruktansvärt ont, och hon kunde inte låta bli att skrika till. Men nu började blodet pumpa ut från artären. Hon kände ett lyckorus för första gången sedan hon vaknat upp på sjukhuset. Det var som om all hennes olycka rann ut genom handleden.

Sedan hörde hon hur en dörr slog och någon som skrek. Plötsligt svärmade det av folk runt henne och de försökte stoppa blodflödet. Hon skrek och försökte

komma loss och slog vilt omkring sig. Kunde de inte fatta att hon inte ville ha någon hjälp? Till slut fick hon en spruta som fick henne att somna.

Telefonen ringde hemma hos Judith och Joel. Båda vaknade och Judith gick sömnigt upp för att svara. Vad var klockan egentligen? Hon tittade på vägguret i hallen. Halv tre på natten! Hon fick onda aningar att Ashley hade blivit sämre. Hon tog upp luren och svarade.

Joel hörde henne skrika som om hon det var hon som hade fått en kniv i sig. Han störtade upp ur sängen och hittade sin fru som skrek och bankade med knytnävarna i väggen. Telefonen hade hon tappat på golvet.

– Vad har hänt, skrek han. Har det blivit någon komplikation med Ashley?

Judith stirrade på honom. Han blev skrämd av hennes ansiktsuttryck.

– Hon har försökt begå självmord, det är vad som hänt. De har lappat ihop henne och flyttat henne till psykakuten. Vi måste in dit nu! Du kör, jag klarar inte det just nu!!

Joel skakade när han backade ut bilen ur garaget. Herregud, han var inte säker på att han själv kunde köra! Men på något sätt kom de ändå fram och hittade till slut till akutavdelningen för psykiska problem och lyckades tjata sig in där, trots att det egentligen var en stängd avdelning. Judith hade ingen legitimation med sig som bevisade att hon var Ashleys mamma, eftersom hon fortfarande hade en morgonrock på sig över nattlinnet. Lyckligtvis hade Joel tagit med sig körkortet så snart satt de bredvid Ashleys säng.

Joel mådde riktigt illa när han såg bandaget runt Ashleys vänstra handled. Judith satte sig och grät tyst vid hennes säng. Vad i hela friden skulle de göra för att få henne att tro på framtiden igen? Hur kunde hon må så fruktansvärt dåligt att hon gjorde något så här desperat? Hon sov tungt av sprutan hon fått, så efter en timme sade Joel att han måste upp tidigt dagen efter för att jobba, så han åkte hem medan Judith deklarerade att hon skulle stanna tills Ashley vaknade, även om det skulle ta hela natten.

Ashley sov tungt av sömnmedlet hela natten och morgonen medan Judith halvsov i besöksstolen. Sent på förmiddagen så hörde Judith slutligen hur Ashley suckade djupt, nästan som ett stönande. Hon öppnade ögonen och såg sig omkring.

– Godmorgon älskling, sade Judith, ansträngt glättigt.

Ashley tittade på henne med en tom blick utan att säga något. Judith fortsatte att prata, men fick inga svar. Hon ansträngde sig att låta glad och uppmuntrande när hon försökte få Ashley att säga något, men hon visade inte med en min att hon ens visste att hennes mamma satt där.

På eftermiddagen kom Amy till sjukhuset på sitt dagliga besök. Till hennes förvåning var rummet där Ashley legat tomt och nybäddat. Hon frågade var Ashley var men fick bara kryptiska svar om ”patientsekretess”. I stället försökte hon ringa till Ashley. Judith hade vägrat att ge upp så hon satt kvar bredvid sin dotters säng när hennes telefon ringde. Ashley tittade på sin telefon, gjorde en grimas och tryckte bort samtalet.

– Vem var det som ringde, älskling?

Till Judiths lättnad fick hon äntligen ett svar, även om det inte var det svar som hon hade önskat.

– Det var Amy. Jag vill inte prata med henne längre. Det är hennes fel att jag ligger här, hon skulle bara låtit mig förblöda på trottoaren!

– Men herregud, hon räddade ditt liv. Och så har hon besökt dig här varenda dag för att försöka muntra upp dig. Hon älskar dig, som en vän. Det förstår du väl?

– Men jag hatar henne! Hon kommer hit och glappar och spelar glad när jag är så ledsen. Det är så irriterade! Jag vill aldrig se henne mera! Kan du inte säga åt henne det?

Judith tystnade. Hon kunde inte komma på något mer att säga för att muntra upp Ashley. Till slut bestämde hon sig för att åka hem i alla fall, så hon ringde till Joel och bad om att bli hämtad. Han hade slutat arbeta så han passerade sjukhuset på väg hem och hämtade Judith, som fortfarande hade sin morgonrock på.

Amy fortsatte att försöka ringa till sin bästis, men fick henne inte att svara. På kvällen så ringde hon till Judith för att fråga vad som hänt med Ashley. Judith hade inte hjärta att framföra det som Ashley ville att hon skulle säga, utan sade bara:

– Ashley mår inte så bra just nu och behöver lite tid att hitta sig själv igen. Hon kommer säkert att kontakta dig när hon känner sig redo.

Amy förstod inte alls vad som hänt men fick nöja sig med det.

Nu började Ashley ruva på en plan för att lyckas med nästa självmord. Först måste hon vinna sina föräldrars förtroende så att de tog henne bort från det här sjukhuset där hon ständigt var övervakad. Sedan behövde hon tillgång till vassa knivar, och det fanns ju hemma. Hon vände problemet fram och tillbaka men insåg att det inte skulle bli enkelt att ta livet av sig, så hon fick vara riktigt lurig.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 2

Orkar inte leva

Ashley hade legat vaken hela kvällen och natten och grubblat över varför just hon hade fått en kniv i ryggen. På vilket sätt hade hon förtjänat detta? Visserligen hade hon slarvat tidigare, men just nu kämpade hon ju allt hon kunde för att skärpa sig! Men nu var allting förstört, för hon hade ingen framtid längre. Det var inte ens lönt att försöka, för hon skulle för alltid vara ett hjälplöst paket som behövde andras hjälp hela tiden. I stället låg bara kvar i sängen hela förmiddagen och mådde

allt sämre. På eftermiddagen kom en man med milt utseende och stora, runda glasögon in till hennes rum och stängde dörren bakom sig.

– Hej på dej. Mitt namn är doktor Freeman och jag är psykolog här på avdelningen. Jag skall hjälpa dig att må bättre. Kan du beskriva för mig vad som gör dig ledsen, så utgår vi från det?

– Det borde väl vara uppenbart. Är du dum eller något? Jag är ju en förbaskad krympling. Räcker inte det?

– Joo, hmm, så du känner så. Jag är innerligt ledsen för att du känner så. Men du skall veta att jag och många med mig verkligen bryr sig om dig och vill hjälpa dig. Med terapi och träning kommer du säkert att få ett berikat liv, skall du se. Låt oss prata om det som gör dig ledsen.

– Jag känner inte för att prata just nu. Kan jag inte få ringa dig om jag mår dåligt? Jag känner mig så ensam ibland!

– Naturligtvis kan du alltid kontakta mig. Jag finns här för dig. Det är därför jag är här och pratar med dig nu. Så du känner inte för att prata nu?

– Nja, verkligen inte. Dessutom är det alltid nätterna som är jobbigast. Kan jag få ditt telefonnummer så jag kan ringa när jag inte klarar av att sova på grund av att jag grubblar för mycket?

– Ööh, jaha. Det kan bli lite komplicerat, jag har inte nattjour. Men när som helst på dagen när jag är här så är det bara att fråga efter mig.

– Så du bryr dig bara om mig dagtid, när du får betalt för det? Sedan struntar du mig som alla andra?

– Nja, det är klart att jag bryr mig om dig. Jag är verkligen bekymrad över dig, det ska du veta. Min största önskan är att du skall må bättre snart.

– Men du bryr dig om mig bara på arbetstid, alltså.

– Naturligtvis inte. Men… Jo… kvällar… alltså jag har en familj också, så…

– Tack för att du *inte* bryr dig. Jag kontaktar dig när jag känner för att kräkas över dig.

Hon vände sig om och stoppade in hörlurarna från sin telefon i öronen. Doktor Freeman insåg att han blivit avskuren och gick. Ashley blundade och fokuserade i stället på musiken som hon fått som vana sedan hon kom till sjukhuset. Sångaren var hennes favoritartist, som hette ”Lisa”. Det var en ganska ny sångerska som hade en fantastisk sångröst och ovanliga instrument. På något sätt fick hon alltid tröst av hennes känslomässiga texter.

~ ~ ~

Senare på kvällen kom båda hennes föräldrar på besök. Judith hade insisterat att hennes man också skulle vara där. Kanske var det en fadersfigur som Ashley letade efter, och Ashley hade alltid varit närmare honom. Han hade alltid försvarat henne när Judith varit sträng, och det hade orsakat åtskilliga gräl mellan honom och Judith. Ashley verkade sova, så de började diskutera vad de skulle göra. Judith insisterade på att hon måste få komma till någon form av rehabiliteringscenter där de var experter på självmordsbenägna personer. Joel sade att de inte hade råd med det, sjukhusräkningarna höll redan på att knäcka deras ekonomi och att det skulle bli ännu mycket dyrare på ett rehabcenter.

– Menar du på fullaste allvar att pengar är viktigare än vår dotter? Du som alltid brukar vara den som försvarar henne.

– Naturligtvis är hon det viktigaste som finns för mig, men vi är inte till mycket hjälp om vår ekonomi kraschar heller. Dessutom tror jag att det enda som hon behöver är att komma hem till oss och till en välkänd och trygg miljö. Där kan vi vaka över henne och ge henne allt vårt stöd och kärlek.

– Hur skall vi kunna skydda henne hemma? Tänk om hon försöker ta livet av sig igen, är du beredd att ta den risken?

– Vi får gömma allt som kan vara farligt och sedan hålla koll. En miljö som den här gör ingen glad, men hemma kan hon få känna att livet går vidare och att hon har två föräldrar som älskar henne över allt annat.

Diskussionen blev allt hetsigare eftersom de trodde att Ashley sov. I själva verket låg hon och lyssnade och började komma på en ny plan. Det var tydligen pap-

pa hon skulle bearbeta för att komma hem. För om hon bara kom hem skulle hon nog kunna hitta någon kniv någonstans i huset.

Så hon låtsades vakna och vände på sig mot dem. De slutade genast att prata och vände sig mot henne med allvarliga ansikten. Ashley kunde inte förstå att de inte fattade vad som var bäst för henne! Hon bad sin mamma hämta något att dricka åt henne så hon skulle bli ensam med sin pappa. Hon började bearbeta honom hårt att han måste få mamma att förstå att hon bara behövde komma hem för att må bra.

– Jag pratade med en psykolog i morse, och han förklarade att jag bara behöver lite terapi och träning för att må bra igen.

Hon tjatade och bröt ner det lilla motstånd han kunde uppbringa och fick över honom på ”sin” sida. Hon hade alltid varit en expert på just det.

De närmsta veckorna började grälen mellan föräldrarna att bli fler och fler. Joel argumenterade för att de måste ta hem deras dotter ifall hon skulle någonsin bli bättre. Judith tyckte att hon skulle läggas på på en rehabiliteringsklinik för deprimerade. Ashley ringde sin pappa på jobbet varje dag och grät över hur elak hon tyckte att mamma var som låste in henne på en sluten avdelning så här. Han var som smör i hennes händer och han trodde på allt hon sade. Han gick hårt på Judith och slutligen gick hon med på att låta Ashley komma hem efter ett jättegräl där Joel hotade att lämna henne om han inte fick som han ville. Judith frågade psykologen men han hänvisade bara till sin tystnadsplikt men verifierade i alla fall att han talat med Ashley.

En vecka senare kom då Ashley äntligen hem efter att ha varit mer än fyra veckor på sjukhuset. Hennes föräldrar hade gått igenom varenda rum i hela huset inklusive garaget och plockat undan och låst in eller gömt allt som hon kunde skada sig på. Det fanns ingenting i huset som kunde användas för att begå självmord, och Judith och Joel anpassade sina arbetsscheman så att alltid en av dem skulle vara hemma. Ashley verkade överlycklig över att få komma hem och rullade raka vägen in i sitt rum och satte på sin musik. Lisa naturligtvis. Hon insåg att det inte skulle finnas några vassa redskap framme. Till och med matknivarna hade blivit utbytta mot några andra som knappt kunde skära genom en kokt potatis. Köks-

knivarna såg hon var lagda i ett överskåp som satt så högt att hon inte hade en chans att nå dem.

Efter en timme så sade hon glatt att hon måste gå på toaletten. Hennes pappa rakade sig på gammaldags vis med rakhyvel. Men rakbladen var så väl inkapslade så det var helt omöjligt att skära sig med dem mer än kanske någon millimeter. Men hon satt i badrummet och pillade och pillade tills hon fick sönder rakbladskapseln. Sedan gled hon ner på golvet för att inte riskera att föra oväsen och samlade sig.

Denna gång lyckades hon med snittet första gången och dessutom utan att skrika, bara stöna lite grann av smärtan. Hon låg stilla på golvet med endorfiner som fyllde hennes hjärna med lycka över att äntligen uppfyllt alla sina mål. Till hennes skräck började hennes mamma knacka på dörren och fråga vad hon höll på med eftersom hon varit därinne så länge. När hon inte svarade så fick hon Joel att bryta upp dörren från utsidan och sedan hittade de henne mitt i en stor blodpöl. Hon var redan nästan medvetslös av blodförlusten men kunde se sina föräldrars ansikten innan hon slocknade. Judiths ögon lågade när hon tittade på Joel som hade fallit ihop på golvet av chocken. Utan ett ord till honom lade Judith snabbt ett tryckförband och bar sedan själv ut Ashley till bilen med hjälp av rullstolen och körde in till sjukhuset igen.

När Judith sent på natten kom hem så hade Joel städat upp i badrummet och satt och grät i köket.

– De där rakbladen är barnsäkra! Det skall vara omöjligt att göra det hon gjorde! Det är inte mitt fel, snälla jag älskar henne lika mycket som du!

Judith sade inte ett ord tillbaka utan gick in i sovrummet och stängde dörren hårt bakom sig. Joel gick med hopsjunkna axlar och lade sig på soffan i vardagsrummet men han kunde inte sova en blund på hela natten. Han låg och grubblade över hela situationen och tyckte att allt verkade fullständigt hopplöst.

Samtidigt vaknade Ashley upp på sjukhuset igen, samma avdelning. Hon skrek rakt ut så att personalen kom springandes för att ge henne en lugnande spruta. De började bli alltför vana vid hennes humör. Hon skrek att hon hatade sin mamma, att hon hatade sjukhuset och alla där.

Det tog flera dagar innan Ashley lugnat ner sig någotsånär igen. Hon fortsatte att grubbla allt mera på sin situation och försökte komma på hur hon skulle kunna ta livet av sig. Dagarna gick och hon kom inte på någonting hon kunde göra. Personalen på avdelningen höll konstant övervakning av henne och hennes mamma hade blivit benhård och trodde inte på något hon sade längre. Hon frågade efter pappa, och ville att han skulle komma på besök.

– Din pappa är inte med i bilden längre. Han stack i förrgår och lämnade bara en avskedslapp efter sig. Jag har ingen aning om var han är, och jag bryr mig inte om det längre. Han har aldrig stöttat mig.

Ashley såg att hennes mamma inte var helt ärlig, för hon torkade sig i ögonen. Det var helt klart att hon var ledsen att pappa hade lämnat henne. ”Herregud, nu har jag förstört hennes äktenskap också. Finns det mera jag kan förstöra?”.

Det fanns det.

I slutet av månaden kom räkningarna, bland annat från sjukhuset. Judith insåg att utan Joels lön fanns det inte en chans att hon skulle klara av att ha Ashley på denna specialavdelning särskilt länge. Hon ville inte låna på huset heller, eftersom de redan hade lån på huset som hon inte ens visste hur hon skulle kunna betala med bara sin lön. Hon undersökte möjligheterna att lägga in Ashley på rehab som hon egentligen ville, men insåg att den bistra ekonomiska verkligheten gjorde det omöjligt.

Samtidigt fortsatte Ashley med sina planer. Hon insåg att det inte fanns en chans att lura sin mamma en gång till, och pappa var ju försvunnen. Så hon gick med liv och lust in för att dupera avdelningens psykolog i stället. Hon hade fortfarande sin telefon, så hon letade information på nätet om vad psykologer letade efter vid terapisessioner och sedan ljög hon ohämmat för honom om sina känslor. Psykologen var inte så van vid självmordsfall, utan trillade snart i fällan.

Det tog nästan två månader innan psykologen var övertygad om att Ashley hade ”bearbetat” sina problem och var ”botad”. Judith var inte lika övertygad, men tillät att sjukhuset skrev ut Ashley ändå, pressad som hon var av sin ekonomiska situation. Hon hade helt enkelt inte råd att ha kvar henne på sjukhuset utan att låna mer än hon trodde sig kunna betala.

– Är du säker på att du kommit över dina mörka tankar nu, älskling? frågade hon på hemvägen. Doktor Freeman säger att du svarat utmärkt på hans behandling.

Judith ville så oerhört gärna tro på det själv.

– Jag lovar, mamma! Jag mår mycket bättre nu, framför allt när pappa inte är här och grälar med dig längre. Det blir bara du och jag, mamma. Bara du och jag! Visst skall det bli underbart?

– Ja det kommer att bli bra. Pappa är inte kvar, så han kommer inte att ge problem längre.

– Jag vet, är det inte underbart?

Judith var fortfarande osäker men insåg att hon inte hade något val. Ashley verkade verkligen glad när hon till slut kom hem. Hon kvittrade som en fågel och pratade sig varm för att återvända till skolan. Judith kände sig lättad över att hon äntligen kommit igenom sin depression. På kvällen sade hon godnatt till Ashley som log och sade ”vi syns i morgon” till henne.

Men klockan tre på natten smög hon sig helt ljudlöst ut i köket med sin rullstol. Hon fick tag på en kniv från skåpet där hon sett mamma gömma dem genom att försiktigt häva sig upp på bänken med armarna och sedan ta hjälp av en trappstege som hon ställde på bänken. Sedan lyssnade hon noga så att hon var ensam vaken. Hon lade sig raklång på golvet och skar hon sedan sin handled utan ett enda ljud. Det gjorde lika ont som det alltid hade gjort, men vid det här laget var hon van och tyckte nästan om smärtan eftersom den tog tankarna bort från grubblandet.

Hon låg på golvet och såg hur blodet från handleden sprutade över rullstolen, lådorna, kylskåpet och allt annat. Hon njöt lika mycket av att hennes mamma skulle få slita hund av att rengöra allt som hon njöt av att känna livet sippra bort långsamt och hon lade sig till ro på golvet och somnade in.

Judith hade vaknat med bultande hjärta. Hon förstod inte varför men hon tänkte på Ashley. Så hon smög in till Ashleys rum för att titta till henne. Hon blev förvånad när Ashley inte låg i sin säng och började leta efter henne. Chocken när

hon kom in i köket höll på att få henne att ge upp. Allt detta blod överallt! Och mitt i röran låg Ashley och verkade sova med ett stort leende. Hon tog sig samman och gjorde som hon nästan blivit van vid. Denna gång brydde hon sig dock inte om eventuella kostnader.

~ ~ ~

När Ashley vaknade kom solen in genom fönstret. Hon skrek rakt ut av besvikelse. Hur hade mamma kommit på henne denna gången? ”Har hon bestämt sig för att göra mitt liv till ett helvete, eller vad?” tänkte hon. Hon tittade sig runt. Något var förändrat! Alla möblerna var plast utan några hårda kanter, fönstret hade ett galler och rullstolen stod inte bredvid sängen längre. Både golv och väggar såg nästan stoppade ut och dörren ut var stängd. Det här var inte sjukhuset!

Hon letade efter sin mobiltelefon, men hittade ingenting i bordets låda. Då gled hon ner från sängen till golvet och landade förvånansvärt mjukt. Hon släpade sig fram till dörren eftersom hennes rullstol ju var försvunnen och tog tag i handtaget för att komma ut. Dörren var låst! Vad var det här för ett fängelse? Hon blev galen och bestämde sig för att riva upp såret på handleden och började ta av bandaget, men det var tejpat med någon sorts seg tejp som hon inte fick grepp om. Hon försökte bita men inte ens det hjälpte. Hon drog sig fram till bordet för att välta det, men det satt fast i golvet och allt var stoppat och mjukt. Ingenting kunde hon göra!

Hon skrek ilsket och slog i bordet i frustation. När hon tittade ner på sig själv så insåg hon att hennes kläder också var borta och hon hade någon sorts sjukhusnattlinne på sig. Det fanns överhuvudtaget ingenting av hennes saker i rummet. Hon vrålade av ilska, vräkte ner sängkläderna på golvet, slängde kudden i väggen och började banka händer och huvud i bordets ben.

Det tog bara några sekunder förrän dörren öppnades och en ung, manlig vårdare i vita kläder kom in och stängde dörren bakom sig.

– God morgon, fröken Cox. Mitt namn är Larry. Trevligt att ni har vaknat. Ni har ju inte ätit något sedan ni kom hit från sjukhuset igår eftermiddag eftersom ni inte varit vaken, så jag antar att ni är hungrig. Kan jag erbjuda något, frukost kanske?

– Vad i helvete är det här för plats som mamma har låst in mig på?!?

– Det här är Princeton House Behavioral Health, och du är på en avdelning för de som mår extra dåligt. Här kan vi erbjuda er hjälp med era depressioner så att ni kan må bättre.

– Är det någon sorts psykfängelse för knäppisar, eller?

Ashley var chockad ända in i sin skadade ryggmärg. Nu hade mamma slutgiltigt gått för långt! Det här skulle hon aldrig förlåta henne för! Larry satte sig ner på golvet bredvid henne. Ashley drog sig undan lite, men var ändå tacksam för att han kom ner till hennes nivå. Det var jobbigt att behöva titta upp på honom.

– Det här är en sluten psykiatrisk avdelning, men det är bara för er egen säkerhet som dörren är låst. Du har full frihet att gå, eller kanske rulla runt på avdelningen. Det finns en kafeteria och ett bibliotek förutom ett mindre gym där man kan träna upp sig i rehabiliteringssyfte. Det enda ni behöver är någon som följer med. Ring bara på mig så hjälper jag till.

– Varför skulle jag vilja be dig om hjälp, dit idiot! Du är ju en del av det här helvetesstället!

Larry satt lugnt kvar på golvet och pratade på utan att låta sig provoceras. Ashley var förvånad över att han tog sig tid att bara sitta här med henne. Hon var van vid att alla som hon träffat alltid hade bråttom. Men Larry satt där bara helt avslappnad som om han inte hade något annat att göra. Han uppvisade också ett anmärkningsvärt tålamod trots att hon bara var elak och svor åt honom. Slutligen sade han:

– Kom, så hjälper jag er upp i sängen igen. Jag skall visa hur reglagen fungerar så ni kan välja om ni vill sitta eller ligga. Om ni behöver något så behöver ni bara trycka på den gröna knappen där.

Han bäddade snabbt sängen och sträckte sig sedan efter henne. Hon lät sig passivt bli hjälpt upp i sängen och lyssnade knappt på när Larry förklarade att sängen kunde fungera som stol också. Hon tittade sig omkring.

– Min telefon! Ge mig min telefon! Annars skriker jag tills jag får den!

– Ni får den om ni ärligt säger vad ni tänker använda den till, fröken Cox.

– Dra åt helvete med dig. Jag hatar dig också. Ge bara hit min telefon så jag i alla fall kan lyssna på min favoritartist!

Han tyckte inte alls om hennes tonfall eller attityd, men han var inte den som lätt lät sig provoceras. I stället frågade henne med en vänlig röst:

– Kan jag erbjuda er något annat samtidigt, fröken Cox? Något att dricka kanske? Vatten? Mjölk? Saft?

Ashley grymtade lite bifallande åt det sista förslaget, så Larry hämtade en plastmugg med saft åt henne och gav henne också hennes telefon. Hon slet den åt sig, satte headsetet i öronen och lade sig demonstrativt med ryggen mot honom och började lyssna på Lisa som vanligt.

– Kom nu ihåg att det bara är att trycka på knappen om ni önskar något annat, fröken Cox.

– Kalla mig Ashley för sjutton. Stick bara! Jag vill inte ha något sällskap!

– Naturligtvis, Ashley. Säg bara till om du behöver något.

Han log igen och gick mot dörren. Ashley tittade efter honom och sade sedan plötsligt med samma irriterade tonfall:

– Larry!

– Ja, Ashley?

Larry vände sig om och log. Då sade Ashley med betydligt mjukare tonfall:

– Tack.

Larry log åt henne igen och gick ut.

~ ~ ~

Strax efter lunch, som hon vägrade äta, kom rehabiliteringscentrets chef Jacob Graham in till henne. Hon vände sig om och tittade på honom utan ett ord.

– God morgon, fröken Cox. Som jag förstått det så mår du ganska dåligt, men du har kommit till helt rätt plats. Vi skall alla hjälpa dig att må bättre, skall du se.

Innan du vet ordet av så har du glömt allt som gör dig deprimerad och är tillbaka i skolan igen. För du går väl i skolan än?

Ashley svarade inte. Hon bara satt helt uttryckslöst i sängen utan att röra en min eller visa att hon ens hört vad han sagt.

– Hoppas att ditt rum är till belåtenhet? Tyvärr måste vi hålla dörrarna låsta på den här avdelningen av säkerhetsskäl, men om du vill någonting så behöver du bara trycka på den gröna knappen bredvid sängen så kommer någon och hjälper dig direkt med vad som helst, inom vissa gränser förstås. Redan i övermorgon kommer vi att börja med dina terapisessioner. Det brukar göra underverk att få tala ut om sina problem. Visst är det så att du vill må bättre?

Jacob väntade länge på att få en respons från henne. Till slut så svarade hon surt.

– Hur skall jag kunna må bättre i ett fängelse?

– Det här är inget fängelse. Du är inlagd frivilligt för att bli frisk. Se det som en sorts sjukhus för hjärteproblem.

– Frivilligt? Så ge mig mina kläder då så sticker jag iväg här och nu! Jag vill inte vara här.

– Nja, nu är det inte så enkelt. Du är minderårig och det är din mamma som har skrivit in dig här. Du får nog be henne om det. Men ge oss en chans, jag lovar att du snart mår bättre.

– Jag kunde just ana det! Hon har dumpat mig här för att hon hatar mig och vill straffa mig för att pappa drog. Ge mig en kniv! Jag vill bara dö!

– Det är precis det som vi vill avvärja. Självmord är aldrig lösningen. I stället vill vi visa dig att livet är värt att leva.

– Dra åt helvete, du fattar ändå ingenting!

Jacob mådde riktigt illa av hopplösheten i hennes ord. Han försökte hitta ord för att muntra upp henne, men hon bara vände sig om och stoppade in hörlurarna i sina öron och skruvade upp ljudet. Till slut insåg han att hon inte längre lyssnade utan lät henne vara ifred.

Den här flickan skulle tydligen bli en riktig utmaning för dem! Men inte ens hans värsta farhågor var tillräckliga för det som skulle komma.

~ ~ ~

På eftermiddagen kom hennes mamma på besök. Hon fick reda på att Ashley inte hade ätit vare sig frukost eller lunch, så det här var tredje dagen hon inte fått mat i sig inklusive tiden på sjukhuset då hon varit medvetslös. Judith tog med en stol in till rummet och satte sig bredvid sängen.

– Varför äter du inte, älskling? De påstod att du matvägrar.

Hon förväntade inte den reaktionen hon fick. Hon hade trott att Ashley skulle ignorera henne som vanligt, men hon satte sig upp och tittade på sin mamma med eldslågor i ögonen.

– Vad i helvete har gjort med mig mamma? Varför har du låst in mig i det här djävla fängelset?

– Det här är en plats där du kan bli frisk, älskling. Du kommer att få terapi och mediciner och allt möjligt för att må bättre. Visst vill du må bättre? Men passa din tunga, unga dam! Jag accepterar inte ett sådant språk, det vet du!

– Det skiter jag i. Jag hatar dig! Hatar dig, tamejfan! Du är inte min mamma längre. Dra åt helvete med dig! Jag kommer aldrig att förlåta dig för det här din djävla bitch. Kan du inte för helvete låta mig dö, för jag vill då aldrig mera bo hos dig, det skall du ha djävligt klart för dig! Dra härifrån och kom aldrig tillbaka, jag tål inte se ditt förbannade ansikte eller höra din förbannade röst längre. Stick bara!

Judith var chockad ända in i märgen över hennes bittra, hatiska ord. Hon hade aldrig använt så fult språk förut, men hon insåg att det inte var läge att tillrättavisa henne just nu. I stället försökte hon ta Ashleys hand, men hon ryckte den bara åt sig och höll båda händerna tätt intill kroppen.

– Rör mig inte! Våga inte röra mig igen!

– Men älskling. Du vet att jag älskar dig och aldrig kommer att lämna dig.

– Du ljuger, din djävul! Du hatar mig, men jag hatar dig mera! Jag vill inte se dig mera. Du kan hämta mitt lik när jag är klar här. Vänta du bara, jag skall nog

hitta på något sätt att ta livet av mig trots att du satt mig i det här förbannade fängelset.

– Men, älskling...

– Kalla mig inte det! Jag är inte din älskling längre. Fattar du trögt, kärring?

Judith fick en knut i magen som gjorde riktigt ont. Det här var fruktansvärt! Hur skulle hon kunna hjälpa sin dotter? ”Åh, Joel, var är du när jag behöver dig?” tänkte hon. Samtidigt insåg hon att hennes man aldrig varit ett stöd rent mentalt. Hon försökte lunga ner sin dotter men Ashley bara fortsatte att skrika och svära med ett språk som Judith inte ens visste att hon kunde och blev alltmera hysterisk. Det hördes ända ut i korridoren så Larry kom in i rummet.

– Jag hörde någon som skrek härifrån. Är det något som är fel härinne?

– Kan du ta ut den här kvinnan från mitt rum, Larry? Jag tål inte se henne!

Larry gick fram till Ashley och försökte lugna ner henne, men utan att lyckas. Hon skrek och svor och blev allt rödare i ansiktet. Judith tappade också humöret av alla provokationer och blev aggressiv och skällde på Ashley för hennes språk och attityd. Larry tittade oroligt på dem båda och försökte lugna ner situationen utan att lyckas. Båda två skrek åt varandra och ingen av dem lyssnade på något som Larry sade.

Men plötsligt tystnade Ashley tvärt och tog sig för bröstet och kollapsade på sängen. Det var som hon fått kramp och inte kunde andas för hon flämtade desperat efter luft. Larry kände på hennes puls och reagerade snabbt genom att gå bort till dörren och började fösa ut Judith.

– Kan ni vara så snäll och lämna rummet, fru Cox? Jag måste hjälpa er dotter nu, innan det är för sent.

Han tryckte på en röd knapp vid dörren och ett larm började tjuta i korridoren. Nästan omedelbart kom en sköterska springandes med en akutvagn. Snart kom också en läkare springandes genom dörrarna till avdelningen. Han skyndade sig in och undersökte Ashley. Hon fick syrgas och blev inkopplad till en hjärtövervakare. Larry blev förskräckt när han såg att Ashleys puls var oregelbunden men

med toppar på över 230. Han tog hennes hand och ansträngde sig för att låta lugn när han pratade med henne.

– Försök att andas lugnt, Ashley. Det är bara du, jag, en sköterska och en läkare i rummet nu. Du måste lugna ner dig, ditt hjärta håller på att balla ur.

– Ont, flämtade hon, jag har så ont i bröstet. Hjälp mig, Larry!

– Kan du ge henne något smärtstillande? frågade Larry.

Läkaren plockade fram en spruta och tog Ashley arm men hon ryckte bara tillbaka den.

– Läkaren skall ge dig en spruta mot smärtan, du måste slappna av lite.

Larry tog tag i Ashleys arm och sköterskan kunde ge henne sprutan. Han fortsatte att prata lugnande med henne och långsamt sjönk hennes puls till mer normala värden.

Under tiden hade Judith kontaktat Jacob och beklagat sig för att hon blivit så bryskt behandlad av Larry. När Jacob kom fram till rummet så såg han den röda lampan och akutvagnen och insåg att något allvarligt hade hänt. Han gick försiktigt in för att inte störa dem och bad om en statusrapport. Sköterskan berättade kort och han gick sedan ut till Judith igen.

– Er dotter har tydligen fått en smärre hjärtattack på grund att hon blev alltför upphetsad. Rutinen vid allvarliga hälsotillstånd är samma här som på sjukhus att anhöriga ombeds lämna rummet för att inte störa den medicinska behandlingen. Jag beklagar ifall det upplevdes som bryskt, men jag antar att Larry blev stressad av den akuta situationen att han glömde bort diplomatin.

– Tror ni att jag kommer att kunna träffa henne mera idag?

– Tyvärr måste jag nog föreslå att ni väntar till en annan dag, så att hon får en chans att lugna ner sig först.

Judith suckade tungt men insåg att det var bäst så. Hon lämnade centret med mycket tunga steg. Men hade inga planer på att ge upp, utan bestämde sig för att hon måste komma varje dag, även om Ashley inte ville det. För när hon så små-

ningom skulle börja må bättre så skulle hon minnas att hennes mamma aldrig gett upp.

Så dagen efter kom Judith tillbaka och gick in till Ashley igen. Den här gången reagerade hon inte alls, verkade det som, Hon hade ryggen vänd mot besöksstolen som Judith burit in. Judith försökte krama henne men hon bara ryckte sig undan och slog ungefär som man försöker jaga bort en fluga. Ashley tryckte på knappen och snart kom Larry in i rummet och frågade vad hon ville.

– Larry, kan du vara så snäll och kasta ut den där kvinnan igen? Hon envisas med att komma tillbaka av någon anledning.

Larry tittade på Judith med ett sorgset ansikte. Han satte sig på andra sidan om sängen så han kunde titta på Ashleys ansikte. Försiktigt tog han hennes hand och pratade med henne med en mycket mjuk röst. Han försökte få henne att inse att han inte kunde be Judith gå, eftersom det var hennes mamma. Ashley fortsatte att prata upprört med Larry om att hon inte ville att ”bitchen” skulle vara där. Judith reagerade genom att klaga högljutt över hela situationen, och skrek att hon minsann inte tänkte överge sin dotter. Larry pratade mycket lugnt, nästan ohörbart med Ashley som andades allt tyngre. Så plötsligt så reste Larry på sig och sade med en bestämd röst till Judith att hon måste gå ut ur rummet nu. Judith brusade upp men gick ändå ut.

Larry stannade kvar några minuter och gick sedan ut. Där förklarade han för Judith att han hade känt på Ashleys puls medan han höll i hennes hand, och att den var på väg att rusa upp igen. Judith tittade förvånat på honom. Hon hade inte insett att Larry hade en konkret anledning till att han hållit Ashleys hand. Sedan förklarade Larry att det var väldigt viktigt just nu att Ashley inte tappade förtroendet för honom, eftersom hon verkade stänga ute alla andra. Judith blev arg och sade att hon förstod men att hon ändå måste få lov att träffa sin egen dotter. Men till slut gav hon upp och lämnade avdelningen medan Larry återvände till Ashley.

– Ashley, sade han mjukt. Du förstår säkert att jag inte kan hindra henne från att komma hit. Oavsett om du anser att hon är din mamma eller inte, så är hon din lagliga förmyndare. Så rent teoretiskt kan hon komma hit med polis och kräva att jag arresteras ifall jag stoppar henne att komma hit. Inte vill du väl det?

Ashley vände sitt rödgråtna ansikte mot honom och började protestera. Men Larry fortsatte att lirka med henne utan att en enda gång höja rösten, trots att Ashley nästan skrek åt honom. Han satt där länge och pratade tålmodigt med henne. Till slut så belönades hans envishet med att hon lugnade ner sig lite.

– Larry, du är den enda här som är hygglig, så jag vill inte ställa till det för dig. Hon får väl komma då, men tro inte att jag kommer att säga ett enda ord till henne någonsin igen! Och säg åt henne att aldrig försöka röra vid mig igen!

Larry lovade det och lämnade rummet med huvudet fullt av tankar. Hur skulle detta gå? Kommer terapin nästa dag att hjälpa? Han hade svårt att koncentrera sig på sina andra arbetsuppgiften resten av dagen.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 3

Rehabcenter

Ashley satt och såg sur ut i rullstolen när en medelålders man kom in i rummet och började prata med en forcerat glättig ton.

– Hejsan allesammans! Kul att se er alla här igen. Innan vi börjar med denna gruppsession så finns det några nykomlingar här, så vi drar några av reglerna först. Den första regeln är att i detta rum är vi alltid ärliga. Inga lögner eller halvsanningar. Sedan respekterar vi alla varandra, för vi har alla liknande problem. Och bara ljusa tankar i detta rum. Vi börjar den här gruppterapin med att vi alla säger

våra förnamn och ett par ord om varför vi är här. Jag heter alltså Micheal och är legitimerad psykolog och skall hjälpa er genom det här.

Alla satt på stolar eller rullstolar i en ring i mitten av rummet. De presenterade sig i tur och ordning och förklarade kort sina problem. När turen kom till Ashley så tittade hon bara uttryckslöst rakt fram utan att säga ett ord. Micheal försökte locka henne att säga något.

– Du behöver inte säga mer än ditt förnamn denna första gång.

Kompakt tystnad.

– Det kommer inte att fungera om inte alla pratar, så var snäll och säg ditt förnamn i alla fall.

Hon vägrade fortfarande säga något så till slut lät Micheal ordet gå vidare. Snart började alla prata om allt möjligt, utom Ashley som fortfarande teg. Efter ett tag kom ämnet in på vad alla ville göra i framtiden och alla pratade ivrigt om drömmar, både realistiska och orealistiska som de hade. Micheal försökte igen och adresserade Ashley.

– Du har inte sagt vad du drömmer om. Visst har du också tankar om din framtid? Vad drömmer du om?

Ashley bara teg. Flera av de andra började ivrigt locka henne till att säga något och till slut öppnade hon munnen.

– Min enda dröm är att ta livet av mig och min framtid är att grävas ner i marken. Ju snarare desto bättre.

– Hallå där, protesterade Micheal. Bara ljusa tankar i detta rum!

– Det är en ljus tanke, ju! Jag vill dö! Så är det min ljusa tanke! Skulle vi inte vara ärliga, eller? Ge mig en kniv så fixar jag det själv. Låt mig bara dö så blir jag lycklig.

Många i cirkeln var själva, eller hade varit, självmordsbenägna och började må illa av hennes ord. Micheal såg det och försökte stoppa henne.

– Nu räcker det! Du får alla att må dåligt här.

– Så det spelar ingen roll hur jag mår? Jag vill dö! Låt mig dö så kan ni alla må bra sedan. Fattar ni inget? Ge mig en kniv eller ett rep eller en burk tabletter ett vad som helst. Desto förr jag är död desto bättre är det för alla.

Det började bli riktigt oroligt i gruppen och många började gråta av sina egna minnen och Micheal började skälla på Ashley och förstörde därmed alla sina chanser att någonsin nå fram till henne. Till slut kallade han på en vårdare som körde henne ut medan hon fortsatte att skrika om att hon inte ville leva längre. Stämningen i rummet blev väldigt dämpad och Micheal insåg att många veckors arbete hade spolierats på bara några minuter. Det här med gruppterapi skulle definitivt inte fungera för Ashley.

Ashleys dag gick extremt långsamt. Hon tilläts inte röra sig fritt utan att någon var med henne, så hon stannade bara på sitt rum. Det enda hon kunde roa sig med var sin telefon så hon låg mest och lyssnade på musik, och det var fortfarande alltid Lisa som hon lyssnade på.

Direkt efter lunch, som hon fortfarande lämnade orörd, skulle hon ha sin första terapisession direkt med psykologen. Ashley blev inrullad till psykologens mottagningsrum av Larry. Där fanns ett stort skrivbord med en namnskylt som det stod ”Micheal” på, men inga besöksstolar. Däremot fanns en brits vid ena väggen med huvudändan nära till skrivbordet. Men Ashley vägrade röra sig från rullstolen så Larry lämnade rummet. Hon tog inte heller handen som Micheal sträckte ut över bordet. Hon satt bara hopsjunken i rullstolen och tittade ner.

– Varsågod och lägg er på britsen så börjar vi. Behöver du hjälp att förflytta dig så kan jag hämta någon som hjälper till eftersom Larry tydligen var upptagen.

Ashley rörde sig inte.

– Alltså, jag förstår att rullstolen är en trygghetszon för dig. Men för att terapin skall bli effektiv så måste du lämna din komfortzon så att det blir enklare att öppna upp sig.

Hon visade fortfarande inga tecken på att vilja röra på sig. Men när han sade ”trygghetszon” så tittade hon upp på honom med ett argt ansiktsuttryck för att sedan titta ner igen.

– Nu lägger du dig på britsen, Ashlee, annars skall jag hämta någon som gör det åt dig. Har du förstått!?!

Micheal försökte sig på att verka arg för att få någon reaktion, men det skulle han inte gjort för nu flippade Ashley ut fullständigt. Hon skrek och slängde sig ner på golvet bredvid rullstolen.

– Herredjävlar, vet du inte ens vad jag heter? Trygghetszon, va'. Här har du din djävla trygghetszon! Rullstolen är mitt hatobjekt, jag hatar den! Fattaru inte?

Hon lyfte upp stolen och kastade den mot bordet men var inte stark nog för att få den att flyga över utan den studsade mot framsidan av bordet. Hon ålade sig över golvet och fick tag på Micheals skor och kastade dem mot honom. Hon träffade honom rakt i pannan med den andra skon så att han trillade baklänges med sin stol. Nu hade han blivit riktigt rädd av hennes utbrott och ropade efter hjälp. Men det skulle bli ännu värre innan någon hann komma. Hon tog ett paraply som också låg där och kastade det med spetsen först mot glaset i dörren och splittrade glasrutan. Hon kravlade sig över golvet mot glasskärvorna och fick tag på en stor bit som hon höll i sin högra hand medan hon försökte skära sig i handleden.

Hon hade börjat blöda i höger hand av att hålla glasskärvan men verkade inte bry sig. Hon försökte bara hitta en kant som var vass nog för att skära av blodådran i vänster handled men hindrades av bandaget som fortfarande satt där från förra självmordsförsöket. Några vårdare kom in och började brottas med henne för att få loss skärvan. Hon slogs och skrek medan de försökte trycka ner henne på golvet. Handen med glasskärvan viftade farligt och en av vårdarna blev skuren av den. Slutligen kom en läkare springandes med en spruta som de med gemensamma ansträngningar lyckade ge henne. Hon slocknade snabbt och Micheal pustade ut och torkade svett från pannan. Vårdarna bar tillbaka henne till hennes säng och plåstrade om hennes sår medan Micheal konfererade med läkaren om vad de skulle göra.

När Judith kom ett par timmar senare hejdades hon av Jacob som berättade allt som hänt i samband med terapin.

– Jag har tyvärr ingen fullständig rapport, eftersom både psykologen och en av vårdarna som ingrep har fått åka till sjukhuset för hjärnskakning respektive skärsår.

– Du kan inte allvarligt mena att min dotter är ansvarig för att två ur er personal skadats!

– Tyvärr är det så. Vi har satt in lugnande medicin till henne både för hennes egen och vår personals säkerhet.

Judith tittade osäkert på honom och gick sedan för att leta rätt på Larry. Hon hittade honom i ett förråd.

– Larry, jag får väl kalla dig för det, för jag vet inte ditt efternamn. Jag skulle först vilja be om ursäkt till dig för att jag varit tvär mot dig. Problemet är att jag är så frustrerad just nu och på gränsen till sammanbrott, så jag är inte mig själv.

– Inga problem, jag förstår er frustration. Jag skulle definitivt inte vilja vara i er position just nu, vet inte om jag skulle orkat med det själv.

– Jag undrar om ni tror att jag vågar besöka min dotter idag?

– Förhoppningsvis skall det gå bra. Jag hade en lång diskussion med henne igår efter att ni hade gått där hon till slut accepterade besök från er. Men hon bad mig säga att hon inte vill att ni rör vid henne. Dessutom har hon fått en lugnande medicin idag, så hon kanske inte brusar upp så lätt nu.

Judith suckade tungt, tackade och gick sedan in i rummet. Ashley kände det som hon svävade ovanför sängen och liksom var utanför sin kropp. När hon försökte röra sig kändes det som det var en främmande kropp som rörde sig. Känslan var riktigt obehaglig och hon hade haft den sedan hon vaknat efter sprutan. Judith försökte prata med henne, men då sträckte hon sig efter sin telefon, satte in hörlurarna, startade Lisas musik och satte volymen på max. Så Judith satt där och tittade på henne, bubblande av frustration. Hon försökte prata med henne men insåg att musiken troligen var för hög för att hon skulle höra något. Hur många gånger hade hon inte sagt till sin dotter att ta ur hörlurarna när hon ville prata med henne? Det kändes som om Ashley försökte provocera henne.

Judith insåg att hon inte fick låta sig bli provocerad utan blev i stället tyst och bara tittade på sin dotter. Det verkade uppenbart att Ashley hade någon form av problem, för hon gnällde och snyftade nästan oavbrutet. Efter en stund tryckte hon på knappen och snart kom Larry in i rummet och frågade Judith om det var hon som hade tryckt. Hon skakade på huvudet så han frågade istället Ashley vad hon ville. Då först tog hon ut hörlurarna ur öronen.

– Larry, kan du hålla om mig? Hela rummet snurrar och det känns som om jag svävar i luften. Jag är så rädd!

Han tittade på Judith med förvåning som gjorde en grimas men nickade. Så han slog armarna om Ashley som höll fast honom nästan desperat.

– Lämna mig inte, Larry! Det är så hemskt, du måste hålla fast mig, grät hon. Jag klarar mig inte utan dig. Snälla, stanna här!

Han satt länge där och höll om Ashley medan hennes mamma tittade på med en stigande känsla av obehag. Hur kom det sig att hennes dotter hellre ville att en främmande man skulle krama henne och trösta henne, när hon själv satt i rummet? Varför frågade hon inte sin mamma i stället? Till slut så släppte Ashley greppet och tackade honom.

– Tack, jag är lite trött nu och ska försöka sova lite.

Larry lämnade rummet med blandade känslor med en ursäktande blick till Judith. Han tyckte så synd om Ashley och kände sig samtidigt så hjälplös. Hon hade fortfarande inte ätit någonting sedan hon kom dit. Judith insåg att hon inte skulle få någon kontakt med henne och gick efter en stund. Ashley hade somnat så hon gav henne en kram ändå innan hon gick ut ur rummet.

Några timmar senare gick kom Larry in till henne igen tillsammans med en sköterska för att få henne att ta sina mediciner. Vid det här laget var hon vaken igen och hon kände sig mycket bättre. Rummet hade äntligen slutat snurra så Ashley tog emot medicinerna av sköterskan och glaset med saft som Larry gav och svalde tabletterna.

Till hennes förtvivlan så började hon snart att må illa igen och rummet snurrade precis som förut. När hon förtvivlat ringde på Larry så var det en annan vårda-

re som kom och berättade att Larry hade gått hem för dagen. Hon grät sig till sömns den natten av förtvivlan.

~ ~ ~

Dagen efter var det lördag, och då var det någon annan som kom in i rummet på morgonen.

– Var är Larry? frågade hon.

– Larry jobbar bara vardagar och det är lördag idag. Jag heter Evelyn och kommer att ta hand om dig under helgen. Här kommer din frukost och dina mediciner. Jag måste stanna här och för att se att du tar medicinen, sedan kan du äta i lugn och ro.

Ashley slog till brickan så att maten och medicinen flög all världens väg. Evelyn blev rädd och backade några steg.

– NEJ, skrek hon. Jag vägrar ta medicinen! Den får mig att må dåligt. Dessutom är jag inte hungrig.

– Du måste i varje fall ta din medicin. Den är för ditt eget bästa.

– Aldrig i livet! Du kan inte tvinga mig! Låt mig vara i fred nu!

Ashley såg så rasande ut att Evelyn blev rädd och gick ut utan att plocka upp. Men snart kom hon tillbaka tillsammans med två kraftiga, manliga vårdare. Hon visade en ny plastmugg med tabletter för Ashley.

– Skall du ta din medicin självmant, eller skall vi tvinga dig?

Ashley skrek någon obscent tillbaka så de två vårdarna höll fast hennes armar respektive huvud. Evelyn knep om hennes näsa tills hon öppnade munnen reflexmässigt för att få luft. Då hällde Evelyn snabbt in tabletterna tillsammans med en skvätt vatten. En av vårdarna höll för hennes mun tills hon svalt flera gånger. Sedan släppte de henne.

Hon vrålade av ilska och försökte slå och klösa dem men de backade snabbt mot dörren. Då kastade hon sig mot dem och drog med sig det mesta av sängkläderna. När de var på väg ut genom dörren letade hon efter något att kasta och tog

till slut sin telefon och kastade den med hela sin styrka mot dem men träffade bara insidan av den stängda dörren. Telefonens display gick sönder och glassplitter regnade över henne. Hon fortsatte att skrika och krypa runt på golvet och slå i väggarna tills medicinen fick henne att somna.

Judith kom tidigare den här dagen eftersom hennes helgarbete som servitris inte började förrän på eftermiddagen. Hon hittade Ashley hopkrupen på golvet i ett hörn av rummet utan vare sig täcke, kudde eller något annat. Hennes sjukhuskläder var i oordning och hon skakade av köld. Det rådde fullständigt kaos i rummet med matrester på golvet, sängkläder överallt och mobiltelefonen låg vid dörren med krossat glas. Runt den låg fortfarande det krossade glaset och Ashley blödde från flera småsår som hon fått av att kravla runt bland glasskärvorna.

Hon rusade ut i korridoren fullständigt rasande och krävde att få prata med någon ansvarig. Jacob råkade vara där för att fylla i några rapporter så han frågade vad som hänt.

– Min dotter ligger bara på golvet omgiven av krossat glas och hela rummet ser ut som om en orkan dragit fram där! Vad är det som händer på det här stället egentligen? Jag trodde man kunde lita på det här centret, men tydligen inte!

Jacob skyndade sig ut och kallade till sig ett par vårdare och de gick alla in till Ashleys rum. Jacob blev också chockad av åsynen och började skälla ut vårdarna efter noter. En av dem började genast att sopa upp glaset och plocka upp allt annat från golvet medan den andra bäddade om sängen igen. Jacob undersökte telefonen och stoppade den i fickan. De lyfte den sovandes Ashley upp i sängen igen och sedan bad Jacob om ursäkt för det inträffade och lovade att det inte skulle inträffa igen med en sträng blick på vårdarna som inte vågade annat än att nicka.

Under tiden tittade Jacob på Ashleys trasiga telefon. Den verkade vara hel så när som på att skärmen var krossad. Han letade rätt på en praktikant, Max, och frågade honom ifall han visste om det var möjligt att laga telefonen snabbt.

– Det bör nog gå, om man går till en liten affär som jag känner till. De brukar fixa telefoner också på några timmar. Jag fick min telefon fixad där en gång.

– Kan du ta den här telefonen och få den lagad till måndag? För du är väl inte här i morgon? Du kommer naturligtvis att få tillbaka alla dina utlägg.

– Det ordnar jag, svarade Max och tog telefonen. Vems är det och varför är det så bråttom.

– Den tillhör Ashley i rum tolv. Hon lyssnar alltid på musik i den och det är det enda som ger henne ro, och tro mig hon behöver ro just nu.

Judith satt kvar i rummet en stund tills Ashley vaknade. Hon var lika snurrig och illamående som kvällen innan. Hon tittade sig förvirrat runt och fick syn på sin mamma. Ilsket vände hon ryggen mot henne och letade efter sin telefon utan att hitta den. Då kom hon ihåg vad som hänt med den och började gråta hejdlöst i stället. Judith försökte trösta men fick ge upp och åka till sitt andra jobb för att inte komma för sent.

När Max såg att Judith hade gått så gick han in till Ashley med osäkra steg. Hon låg fortfarande och grät i sin säng.

– Ashley, ursäkta? Jag heter Max och fick höra att du alltid lyssnar på musik i din telefon. Jacob gav mig din telefon, och jag skall försöka få den lagad till på måndag. Men här, du kan låna min musikspelare så länge. Jag har laddat över all musik från din telefon till musikspelaren.

Ashley sade inte ett ord, det verkade som om hon inte ens hörde honom. Han lade sin musikspelare på bordet och smög ut ur rummet igen. När han hade gått så tog hon ändå musikspelaren och stoppade in sina hörlurar och började lyssna på Lisa. Snart slutade hon att gråta.

När det var dags att ta medicinerna igen så tog Evelyn med sig hjälp igen och de fick tvinga henne igen på samma sätt. Samma sak hände dagen efter. Varje gång fick de återvända till rummet efter en halvtimme för att städa upp i det kaos som det blev. De var mycket noga att inte låta Jacob få reda på något.

När Larry kom in på måndag morgon så blev han fördröjd av att Jacob ville informera honom om vad som hänt under helgen. När han till slut kom in till Ashley så var Evelyn redan där för att tvinga Ashley att ta medicinerna. Larry blev

chockad när han såg två vårdare hålla fast henne medan hon skrek åt dem. Har röt till i det första känsloutbrott som han visat för Ashley någonsin.

– Vad i helvete håller ni på med! Släpp flickan omedelbart!

– Hon vägrar ta sina mediciner, och hon måste ta dem. Låt oss göra vårt jobb!

– UT. Ut härifrån! vrålade han. Jag kan ge henne medicinerna. Bara släpp henne och dra!

Larrys slet tag en av av vårdarna och fick honom att släppa Ashley. Hans ansikte var mörkrött av ilska och hans händer var knutna. Ingen av dem hade sett honom så rasande förut, så de vågade inget annat än att lämna rummet. Ashley föll i gråt och slog armarna om honom.

– Larry, var är du när jag behöver dig? De är så hemska mot mig, jag hatar dem allihopa! Du kan inte ana vilka fruktansvärda saker de har gjort!

Han höll om henne och pratade lugnande med henne. Jacob kom in i rummet tillsammans med vårdarna som larmat honom om att Ashley var våldsam igen och att Larry var ensam med henne. När han såg att Ashley kramade Larry och grät och inte var det minsta våldsam så tecknade han tyst till vårdarna att gå ut. Sedan gav han Ashleys telefon till Larry, viskade något i hans öra och gick. Till slut släppte hon sitt grepp om honom och försökte torka sina tårar.

Larry satt och pratade med henne länge och väl och tröstade henne. Långsamt började hon lugna ner sig tack vare Larrys näst intill oändliga tålamod. Fast hon fortsatta att vägra ta sina mediciner trots att han försöka lirka med henne. Efter nästan en timme så kom han plötsligt på att han hade hennes telefon i fickan.

– Här har du förresten din telefon tillbaka. Jacob har låtit laga den under helgen. Tydligen har du slängt den i väggen.

– Jag missade den där ragatan och träffade dörren. De vill ge mig medicin som jag avskyr. Den får mig att må så dåligt, förstår de inte det?

– Jag har förstått det. Du har väl förstått att det inte är jag som bestämt att du skall ta den, eller vilken medicin du skall ha?

– Det är väl klart, Larry. Jag är inte dum, vet du.

– Så klart du inte är dum, du är bara inte riktigt dig själv just nu. Men om du inte tar dina mediciner, så kommer de till slut att tvinga dig igen. Och kommer jag att försöka stoppa dem med våld och då kommer Jacob att ge mig sparken. Tro mig, jag struntar i det för jag kan alltid hitta något annat jobb. Men det blir värst för dig, för då finns inte jag här att hjälpa dig längre. Det skulle jag inte alls tycka om, för jag bryr mig verkligen om dig.

– Ja, ja, Larry. Jag tar väl mina dumma tabletter för din skull då. Men bara för att det är du och jag vill inte ställa till det för dig, för du är den enda här som är snäll. Jag vill verkligen inte att du förlorar jobbet, för vem skall hjälpa mig då?

– Egentligen vill jag inte ge dig medicinen lika lite som du vill ta den. Men jag är glad att du går med på det så vi båda slipper hamna i trubbel.

– Fast innan jag tar den, kan du inte be Max komma hit?

Larry blev förvånad men gick ut i korridoren och hämtade Max. Han kom in i rummet ännu oroligare än sist, för han hade hört om vad som hänt i helgen. Men Ashley sträckte fram händerna mot honom med hans musikspelare. När han tog den så drog han honom närmare sig och gav honom en kram.

– Tack, Max, för lånet. Du räddade verkligen min helg. Utan dig hade de här dagarna varit helt outhärdliga.

– Det var så lite så. Jag är bara glad att kunna hjälpa dig.

– Och det här är för dig, Larry, sade hon sedan.

Hon tog sina mediciner själv och Larry log mot henne och tackade. Sedan höll han om henne tills hon somnade.

Men Larry var ändå inte nöjd. Till lunch var han tillbaka och satt en halvtimme och pratade med henne och försökte få henne att äta. Så till slut så fick han hämta mat åt henne som hon åt upp. Magen hade värkt på henne sedan hon kom hit, så det kändes trots att bra att få något i magen. När hennes mamma kom på eftermiddagen så fick hon det lugnande beskedet direkt från Larry att Ashley börjat äta igen och dessutom tog sina mediciner utan att bråka. Hon suckade av lättnad och tackade Larry.

– Du är en pärla, Larry. Jag vet inte hur det skulle gå för Ashley här utan dig.

~ ~ ~

Veckan gick och Larry hade tagit över att ge medicinen till Ashley. Hon klagade varje gång, men han var envisare. Judith fruktade dock vad som skulle hända på lördagen, när Larry var ledig igen.

På lördag morgon kom Evelyn in i rummet tillsammans med de manliga vårdarna för att ge medicinerna till henne. Hon skrek till och kastade sig ner på golvet och kröp in under bordet, skakandes av skräck. Evelyn ställde sig på knä och skällde på henne medan vårdaren försökte dra ut henne men hon höll sig fast i ett bordsben och fortsatte att skrika.

Plötsligt kom Larry in i rummet och sade till dem att lämna rummet med en röst om inte accepterade några protester. Evelyn tittade förvånat på honom men gav honom muggen med tabletterna och lämnade rummet tillsammans med vårdarna. Larry ställde muggen på bordet och hjälpte ut Ashley som slog armarna om honom och grät.

– Larry, rädda mig! Du måste rädda mig! Jag är så rädd och den där kvinnan är så hemsk, och hon gör hemska saker med mig. Snälla Larry, lämna mig inte!

Han satt länge kvar på golvet och höll om henne tills hon slutligen slutade att skaka. Sedan hjälpte han varsamt upp henne i sängen igen och satt där och pratade lugnande med henne både länge och väl. Då kom Ashley på vilken veckodag det var.

– Vad gör du egentligen här, Larry? Du jobbar väl inte idag?

– Jag kom in för att ge dig dina mediciner, sen går jag hem igen. Men jag kommer tillbaka i eftermiddag, så oroa dig inte. Du skall aldrig mera behöva tvångsmatas med tabletterna.

– Jamen, du kan väl inte komma in på din lediga dag bara för att jag krånglar! Du är så underbar, Larry, du bryr dig faktiskt om mig på riktigt. Inte som alla andra här som bara låtsas.

– Visst bryr jag mig om dig, Ashley. Det vet du väl?

– Ja, det vet jag. Just därför kan jag inte låta dig jobba sju dagar i veckan. Du behöver vila på helgerna så att du orkar med mig på vardagarna. Kan du ropa in den där ragatan igen, Larry! Men bara hon. Snälla?

Larry blev förvånad med letade rätt på Evelyn och bad henne komma tillbaka. Hon var lika undrande som han vad Ashley ville säga. Han bönföll Evelyn att behålla sitt lugn oberoende av vad Ashley skulle säga, för sin egen skull, även om det kunde bli jobbigt. Sedan gick de båda in i rummet igen. Ashley blev rädd igen så Larry satte sig på sängkanten och hon tog tag i hans arm och vände sig sedan till Evelyn.

– Du är en riktigt ond person, kärring! Jag hatar dig mer än någon annan för du är riktigt elak. Jag kommer aldrig, aldrig att ta några mediciner för din skull, bara så du vet det!

Evelyn fick verkligen anstränga sig för att inte fräsa tillbaka. Hon knep bara ihop sin mun medan Ashley fortsatte.

– Men jag kan inte låta Larry offra sina lediga dagar för det. Han är den enda här som är snäll och han behöver också vila upp sig. Så för hans skull skall jag ta dina förbaskade mediciner, om du bara ber mig snällt och inte tar med de där köttbergen till vårdare varje gång.

Larry gav muggen tillbaka till Evelyn och puttade henne lite i sidan och gav henne en varnande blick. Evelyn hade blivit arg av att kallas ”kärring”, men behärskade sig med en ansträngning och gjorde sitt bästa för att le vänligt.

– Snälla Ashley, kan du ta dina mediciner här?

Ashley tog tag i muggen och svepte i sig tabletterna, drack lite saft och gapade sedan så att Evelyn kunde inspektera att hon svalt dem.

– Nöjd nu, kärring?

– Ja, Ashley, nu är jag nöjd.

– Är du också nöjd, Larry?

– Vet du vad, Ashley, jag kommer inte att bli nöjd förrän du är lycklig igen.

– Där hör du, kärring. Larry bryr sig verkligen om mig medan du bara bryr dig om ditt patetiska jobb!

Evelyn grymtade bara något ohörbart och gick ut igen.

– Gå hem nu, Larry, och glöm bort mig tills på måndag. Du behöver också vila. Du kan plocka ihop spillrorna av mig igen efter helgen.

– Jag åker hem nu, Ashley, men jag kommer inte att glömma bort dig. Här har du mitt privata mobilnummer så du kan ringa mig ifall någon blir elak mot dig igen.

– Tack, Larry. Jag älskar dig!

Och så blev det. Ashley slutade krångla när Evelyn kom med medicinen. Men hon svalde inte tabletterna, utan hittade en metod att omärkligt gömma dem i kinden tills Evelyn gått ut och sedan spotta ut dem. Hon gömde dem i sina pappersnäsdukar i skräppåsen så att ingen skulle upptäcka att hon inte tog dem. Hon ville absolut inte lura Larry så på måndagen så sade hon till honom att hon inte ville att han skulle ge medicinerna längre. Så sköterskan fortsatte att ge medicinerna som Ashley sedan spottade ut.

Så Ashley tog inte längre någon medicin men fortsatte att gå i daglig terapi hos Micheal, men nu vågade han inte längre kräva att hon låg ner. Han försökte få henne att öppna upp sig, men hon yttrade inte ett enda ord i hans mottagning. Hon bara satt där och ignorerade honom, vilket bara var aningen bättre än att kasta skor på honom. Ibland tog och till demonstrativt med en kudde och låg och låtsades sova mot armstödet. Micheal började förtvivla över sina möjligheter att hjälpa henne.

Men Judith gav inte upp, utan fortsatte att komma varje dag efter jobbet. Ashley sade inte ett ord till henne heller och verkade inte ens vara medveten om att hon var där. Judith antog att det berodde på medicinerna hon fick, eftersom läkaren hade sagt att de fortsatte att justera den för att försöka nå framgång. Vad ingen av dem visste var att hon inte längre fick i sig tabletterna. Men hon spelade som om hon fortfarande vore helt borta för att ingen skulle misstänka något.

Veckorna gick och blev till en månad. Hon mådde allt sämre eftersom hon i praktiken inte fick någon behandling alls. Nätterna var en lång vaken mardröm för henne när hon grubblade och försökte komma på någon metod att ta livet av sig. Men vårdarna var på alerten och gav ingen chans men hon bidade sin tid. ”En dag...” tänkte hon.

~ ~ ~

På morgonen en fredag så berättade Larry för Ashley att det skulle vara ett föredrag om hur det är att leva som handikappad som alla skulle lyssna på.

– Måste jag lyssna, Larry? Det verkar tråkigt att lyssna på någon tönt som ändå inte vet något.

– Det är obligatoriskt, förstår du. Vet du vad? Jag tror faktiskt att du kommer att tycka om föredraget, svarade Larry med ett egendomligt leende.

Så där det blev dags så rullades Ashley och de andra in till en stor hörsal med en liten scen i ena ändan. Larry började putta henne mot scenen, men hon lade ner båda händerna på hjulen och pekade på en plats längst bak.

– Det är bättre om du sitter längre fram, så att du kan höra och se ordentligt, sade han och började rulla henne igen.

Då stack hon händerna in i ekrarna till rullstolen. Det gjorde ont när det blev tvärstopp men hon reagerade knappt på smärta längre. Hon tittade ilsket på honom och vägrade ta bort sina händer.

– Alright då, du får sitta längst bak då, sade han och fick då rulla henne till den plats som hon pekat på.

Till slut så hade alla kommit på plats och Jacob gick fram på scenen för att presentera föredragshållaren. Det var hon! Herregud, det var hennes idol Lisa som hon alltid lyssnade på i sin telefon! Lisa hade extremt långt hår som var färgat ljusblått men det visste Ashley redan. Hon visste också att Lisa var runt trettio år, smal och otroligt vacker. Vad hon däremot inte hade haft en aning om, och som chockade henne djupt, var att Lisa också satt i rullstol! Hon hade inte haft en aning om att den som hon lyssnade på varje dag var handikappad också.

– Hej, det är jag som är Lisa och skogarna är min hemvist.

Ashley lyckades med en ansträngning samla sig från chocken av att hennes Idol var rullstolsbunden och gjorde sitt yttersta att verka uttråkad och blasé, men i själva verket spetsade hon öronen och höll blicken klistrad på Lisas läppar. Hon började till Jacobs stora förtvivlan beskriva hur svårt det faktiskt var för henne. Hon kallade rullstolen sin värsta fiende och sade att den har gjort hennes liv till ett helvete!

Hennes ord gick rakt in i hjärtat på Ashley. Herregud, Lisa sade ju precis allt som hon själv kände! Inte hade hon kunnat ana att hennes stora idol själv genomlidit samma problem som hon själv.

Lisa fortsatte med att beskriva hur hårt livet varit mot henne. Hon hade slagits till marken många gånger, som när en rattfyllerist knockade henne på ett övergångsställe och lämnade henne på rygg i en sjukhussäng, förlamad från midjan och nedåt. Hon fortsatte att målande beskriva hur hon tidigare blivit nerslagen av en buse på ett kafé och att hon då bodde i en hydda i en skog utan annat än en ryggsäck med ett par klädombyten och inte ett enda rött öre.

– Jag deppade fullständigt ihop och vältrade mig i bitterhet över mitt öde, sade hon. Bitterheten växte till ett svart, bottenlöst hav som jag var på god väg att drunkna i.

Ashley kände det som om hela golvet gungade. Det var ju exakt så hon själv kände. På något magiskt sätt blev hon som ett med sin idol och allt annat runt henne bara försvann. Hon lutade sig framåt och väntade med andakt på vad Lisa skulle säga härnäst.

– Men sedan fick jag ett par sanna vänner som gav mig en spark i baken så jag tog tag i mitt liv. Jag använde allt jag hade, kvinnlig list, min sångröst, en massa djävlar anamma och till och med utnyttjade att jag hade en hyfsad kropp. Tre månader senare hade jag tjänat min första miljon. Jag lyckade nämligen ordna mig en spelning där jag drog in nästan 33 000 personer som lyssnade på mig. Sedan dess har jag spelat in flera miljoner på skivor och turnéer.

Det gick ett sus genom publiken, men Ashley hörde inte det. Allt hon kunde höra var Lisa som fortsatte att berätta en ännu mera chockerade nyhet. Lisa hade faktiskt också försökt ta livet av sig när hon var i ungefär Ashleys ålder.

– Jag antar att det är flera av er som tänkt tanken att begå självmord, kanske har några av er redan försökt. Antar att **dom** har försökt övertyga er om att det är dumt. Alltså **dom** som inte sitter i rullstol. Vad vet **dom** om hur det känns? Ingenting, dom fattar ingenting! Men jag fattar!

Nu var det i stället knäpptyst i rummet förutom Jacob som stönade tyst. Ashley försökte verkligen verka ointresserad, men hon satt och nickade inombords. Allt hon sade var ju sant! Att **dom** inte fattar, som Jacob, Micheal, mamma, Amy och hela packet som har två fungerade ben. Men Lisa tillhörde inte **dom** utan hon förstod allt. Herregud, hon var verkligen hennes Idol.

Sedan fortsatte Lisa att berätta om allt bra som hade hänt henne efter att hon blev stoppad från att ta livet av sig. Hon betonade varje ord och det kändes för Ashley som om Lisa tittade och pekade rakt på henne.

– Tänk på det, nästa gång du vill ta livet av dig. Det finns *alltid* en framtid, och *den* vill du uppleva, *tro* mig! Jag *vet*!

Ashley kände det som om Lisa slog henne i magen med varje ord. Herregud, hon satt där framme och sade motsatsen till vad Ashley själv visste. Hon var ju helt övertygad om att hon inte hade något liv längre, utan skulle för alltid vara beroende av andra. Men där satt Lisa och påstod motsatsen Men Lisa är ju hennes Idol, och en Idol har aldrig fel! Lisa fortsatte skoningslöst att berätta hur hon reste sig upp när hon blev knockad på kaféet och gifte sig med busen som slagit ner henne. Hon reste sig också upp mentalt när hon hamnat i rullstol och besegrade sin fiende Rullstolen.

– Låt er aldrig bli besegrade av era fiender, slåss för ert liv i stället och *lev*!

Applåderna blev öronbedövande och Jacob suckade av lättnad.

– Jag vet att **dom** säger till er hela tiden att ni *kan*. Ni *kan* klara er själva. Ni *kan* få ett bra liv. Ni *kan*. Men **dom** fattar ingenting! ”Kan du? Kan du klara det?” Det är helt fel fråga, så bara strunta i när **dom** tjatar om det! Fråga du skall ställa dig

är ”*Vill jag?*”. ”Vad *vill* jag göra”? När du vet det, bara gör det. Om du *vill*, så *kan* du. Tro mig, jag vet. Jag lever i det livet varje dag. Så börja fundera på vad du *vill* nu och se sedan till att göra det. Tack för mig!

Efter föredraget så visade Lisa några tricks med rullstolen. Hon sade att det var viktigt att man inte lät någon annan röra ens rollstol utan man skulle köra den helt själv. Scenen hade ett par trappsteg som ledde upp till den och hon bara rullade ner för trappan utan problem. Sedan skulle hon ta sig upp för trappan igen men trillade omkull. En av vårdarna försökte hjälpa henne, men då skrek hon ”RÖR INTE MIN RULLSTOL!” och drog sig i stället upp baklänges och fick det att verka så enkelt.

Ashley tyckte att det gick nästan för enkelt så hon fnös till och sade ett fult ord. Till hennes förlägenhet så hörde Lisa hennes ord och frågade om hon hade någon fråga. Ashley blev tagen på sängen och kom bara på:

– Alltså, det är lätt för dig att sitta där och skryta. Men för min del spelar det ingen roll, det enda jag vill är att dö i alla fall, och det kommer att ske så snart de här vakterna gör ett enda misstag. Det är bara det jag längtar efter.

Lisa försökte svara men stoppades av Jacob. Sedan sjöng hon några av sina populära sånger och nu fick Ashley verkligen anstränga sig för att inte se glad ut. Helt otroligt att hon fick höra Lisa sjunga i verkligheten och dessutom från rullstol. Hon ville helst sjunga med, men kontrollerade sig.

Efter showen så började Larry putta tillbaka henne till rummet. Till hennes förvåning så rullade Lisa ikapp dem på nolltid och tilltalade henne. Ashley blev förvånad både hur snabbt Lisa hade kommit ner från scenen och rullat ikapp henne. Ännu mera förvånad av att Lisa faktiskt gjort det.

– Hej på dej. Jag är lite bekymrad över vad du sade förut. Vill du inte prata om det med mig? Kanske det får dig att må lite bättre.

– Varför det? Mitt liv är redan slut. Bry dig om dem som vill leva i stället!

– Jag bryr mig om dig, på riktigt. Tro mig! Här, ta mitt telefonnummer. Ring mig när du känner dig ledsen så skall du se att du snart mår bättre. Du får ringa när som helst på dygnet, jag lovar!

Ashley tog emot lappen som Lisa gav henne och lät sig sedan bli ivägrullad. Hon vred på huvudet och såg hur Jacob pratade med Lisa medan de tittade bort i hennes riktning. Hon insåg att han pratade om henne själv med Lisa. Naturligtvis berättade han alla hemska detaljer om henne, och Lisa skulle aldrig i livet låta henne ringa.

Hon suckade men hade börjat komma på en plan. Det fanns ett förråd några dörrar ner från hennes rum som verkade innehålla allt möjligt. På något sätt skulle hon ta sig in där.

Snart skulle hon ha löst sitt problem. Det var hon dödssäker på. Bokstavligen!

✯ ✯ ✯

KAPITEL 4

Lisa

Ashley kunde inte sova den natten heller. Hon var så arg på sig själv att hon hade varit sur när hon pratat med Lisa. Här fick hon världens bästa chans att prata med sin idol, kanske få en autograf och hon bara förstör det! Förbaskade depression som bara fick henne att vara arg och tvär hela tiden! Hon tog upp sin telefon ur fickan för att lyssna lite på Lisa i alla fall. Hon fick upp pappret med hennes telefonnummer tillsammans med telefonen.

Hon började lyssna på den välbekanta rösten medan hon tummade på pappret. Skulle hon ringa? Klockan i telefonen visade på att det var två på natten. Inte sjutton kan hon ringa en superkändis mitt i natten! Fast Lisa hade ju faktiskt sagt att det gick bra. Hade hon bara sagt det för att göra henne glad? Var hon som alla andra som bara bryr sig när de för betalt för det? Var telefonnumret kanske inte ens hennes eget? Det var säkert bara en bluff för att hon skulle må bättre!

Telefonen började nästan kännas tung. Alltså, om hon ringde och Lisa bara vägrade prata som alla andra så skulle hon ju tappa tron på henne. Vem skulle hon då lyssna på? Men samtidigt är det en chans att få prata med Idolen. Hon suckade och velade men till slut slog hon ändå numret. Det gick fram många signaler innan någon svarade.

– Hallå, det här är Lisa sade det välbekanta rösten.

Ashley drog efter andan men vågade inte säga något. Herregud, det var hon! Det var faktiskt hon!

– Alltså, om du är en sån där snuskgubbe som bara skall flåsa i luren så kan du lika gärna lägga på direkt, sade Lisa.

– Lägg inte på, det här är Ashley, snyftade hon då. Jag har så ont, tror inte att jag klarar det. Vad skall jag ta mig till, alla är bara emot mig? Vårdarna på det här hemska stället har låst in mig på rummet, och mamma bryr sig inte om mig alls och pappa har bara försvunnit. Mitt liv är helt meningslöst och jag har ingen framtid alls. Allt jag vill är att ta livet av mig, men ingen låter mig göra det. Du påstod att du bryr dig om mig, gör du verkligen det?

Lisa blev helt klarvaken. Herregud, det var hon! Och det verkade tydligen vara riktigt illa med henne. ”Vad i hela friden kan jag göra åt det?” tänkte hon.

– Det är klart att jag bryr mig om dig. Jag har varit orolig för dig sedan vi träffades. Jag glömde ju bort att ta ditt telefonnummer. Var är det du har ont mest?

– Det är ont överallt. Jag har skurit mig i handleden flera gånger. Men de hittar mig alltid och lappar ihop mig. Jag har så ont i handleden av alla såren. Men mest har jag ont inombords.

– Var då, i ryggraden eller? Hur blev du skadad förresten, var det i en bilolycka som det var för mig?

– Det var ingen olycka! En galning attackerade mig utan anledning och stack en kniv i ryggen på mig! Den skar sönder mina nerver, så jag kommer aldrig att kunna gå igen. Jag är för alltid invalid och har inget liv längre! Fattar du inte!?! Jag har inget liv längre! För all evighet är jag ett paket, helt beroende av andra. Det är det som gör ont inombords. Det vore bättre om jag vore död, men ingen vill låta mig ta livet av mig heller. Inte ens mamma! Jag tror att hon hatar mig och vill straffa mig för resten av livet!

Lisa fick en hård knut i magen och blev alldeles iskall. Ashley lät som om hon var fullständigt förstörd och utan något hopp. Det här skulle bli ett svårt telefonsamtal, det insåg hon direkt. så hon drog sig upp i rullstolen och rullade ut i vardagsrummet för att inte väcka som man, Brago. Ashley hörde ljuden och fick ett stygn av samvete för hon uppenbarligen tvingat Lisa upp ur sängen.

– Jag förstår precis hur du känner. För mig var det ett rattfyllo som krossade min rygg utan att jag gjorde något fel. Livet kan vara så orättvist ibland, det behöver du inte förklara. Och tror du verkligen inte att jag också tyckte att livet var slut och ville ta livet av mig? Då tar du fel!! Jag grät floder, fast jag var vuxen. Men nu har jag kommit över det, och lärt mig av egen erfarenhet att livet går vidare ändå, och att rullstolen bara är ett mindre hinder som nästan alltid går att komma runt. Jag accepterar ingen hjälp med någonting på grund av att jag sitter i rullstol. Ingenting. Allting jag vill göra det gör jag själv. Du kan tro på det jag säger, för jag har själv känt det som du känner just nu och idag är jag inte handikappad längre.

– Du menar att du kan gå ändå, utan rullstol?

– Nej, jag är förlamad från midjan och nedåt och är beroende av rullstol, men jag är *inte* handikappad eftersom jag klarar mig på egen hand. Det kommer du också att göra så småningom, du kommer bara att behöva träna intensivt en längre tid, som jag fick göra.

– Det är precis det som psykdoktorn alltid påstår. Men han fattar ingenting, han har ju inga problem själv! Jag tror inte han bryr sig om en skvatt om mig, egentligen. En gång frågade jag om jag kunde ringa honom på natten när jag

mådde dåligt, men det är omöjligt. Han bryr sig inte alls om mig, egentligen, han gör bara sitt jobb, inte sant?

– Jag tänker inte säga emot dig. Han tillhör ju **dom** som inte fattar något, inte sant? När jag mådde dåligt fick jag många korkade råd, men kände också att de bara typ läste standardsvar från en bok. Det var mina närmaste som hjälpte till och fick mig att må bättre. Jag är helt säker på att din mamma och pappa älskar dig och vill dig väl, på riktigt. Och jag gör det helt klart.

– Pappa har stuckit för att han inte orkade med mig och jag tror att min mamma anklagar mig för det. Det skulle i alla fall jag göra. Det är ju hon som stängde in mig här så att hon skulle slippa mig. Jag vet att hon hatar mig!

– Din mamma älskar dig helt säkert. Mammor gör alltid det. Min mamma hade fruktansvärda smärtor varje dag men vägrade att dö för min skull tills sjukdomen slutligen vann över henne. Din mamma skulle säkert också dö för dig. Problemet är nog bara att hon inte vet hur hon skall hjälpa dig, utan lyssnar på **dom** som hon tror vet bäst.

Lisa fortsatte att prata om alla problem som hon hade haft i sitt liv så att Ashley nästan började tycka synd om henne i stället. Sedan fortsatte hon med att förklara hur mycket roligt hon också haft. Och att rullstolen bara var, som hon uttryckte det, ett ”fartgupp” som hade fått hennes liv att bromsa in ett tag för att sedan fortsätta som vanligt. Ashley lyssnade på varenda ord och insåg att hon inte var den enda som hade haft det svårt i livet.

– Alltså, du skall veta, Ashley, att jag aldrig kommer att ljuga för dig, inte ens för att få dig att må bättre. Att sitta i rullstol är jobbigt, riktigt jobbigt. Men det viktiga är att det fungerar, man klarar sig. För varje vecka lite bättre, faktiskt. Jag att helt övertygad om att du också kommer att klara det så småningom.

– Du kanske har rätt i det, Lisa. Jag känner mig faktiskt aningen bättre nu efter att ha pratat med dig. Det är helt magiskt att få prata med dig, du är ju superkändis och min idol.

– Kan så vara, men jag är av samma kött och blod som du, så egentligen är vi inte så olika ändå.

– Jag börjar känna mig väldigt trött nu, så jag kanske skall försöka sova ändå. Men vad händer om jag vaknar och mår dåligt igen?

– Bara ring när som helst. Du skall få se att jag bryr mig på riktigt.

– Även på natten, som nu?

– När som helst, jag lovar. Och hur ofta som helst. Vad som helst som kan få dig att må bättre.

Ashley suckade och blev tyst. Efter en lång tystnad sade hon slutligen.

– Tack, Lisa. Jag tror faktiskt på dig. Det känns faktiskt bättre nu. Jag skall försöka sova lite nu. Ursäkta att jag störde dig så sent på natten.

– Du behöver inte ursäkta dig, det är bara roligt att få dig att känna dig bättre. Ring mig igen när du känner att du behöver det. God natt, och tro på mig när jag säger att du har många, lyckliga år framför dig.

Ashley lade ner telefonen igen. För första gången på flera månaden hade hon ett leende på sina läppar. Äntligen någon som faktiskt förstod henne och som verkligen verkade bry sig om henne på riktigt. Och även om hon tyckte att hon själv kände Lisa så var hon trots allt en främling för Lisa. Men ändå så verkade Lisa verkligen bry sig. Hon somnade och sov för en gång skull riktigt bra resten av natten.

~ ~ ~

De följande veckorna ringde Ashley till Lisa varje natt. Lisa började tycka att det hade blivit riktigt jobbigt, men lät inte Ashley ana det, utan lät alltid glad och uppmuntrade när hon ringde, och sade att hon gärna fick ringa igen. Ibland ringde också Lisa till henne för att höra hur hon mådde, för att visa att hon menade allvar med att hon brydde sig. Samtalen hjälpte men bara tillfälligt. Slutligen så bestämde sig Lisa för att hon måste träffa Ashley personligen igen. Så den onsdagen satte sig Lisa i sin pickup och körde hela vägen från sin gård inte långt från Ocala till Princeton och tog in på ett hotell över natten.

Tidigt på förmiddagen nästa dag rullade Lisa fram till receptionisten och bad om att få träffa Ashley. Hon blev dock inte insläppt på grund av patientsekretess,

så hon bad att få prata med Jacob i stället. Snart satt hon på hans kontor och sade att hon ville träffa Ashley.

– Tja, du har ju skrivit på en sekretessförbindelse för tre veckor sedan, så varför inte, svarade Jacob. Fast egentligen behöver du hennes mammas tillstånd. Men för din skull är jag beredd att göra ett undantag. Du har ju trots allt redan träffat henne.

Han öppnade dörren till Ashleys rum. Hon låg med ansiktet mot väggen och låtsades inte om att hon hörde dörren öppnas.

– Fröken Cox, ni har en besökare. Det är en kvinna som jag tror ni känner mycket väl.

Ashley trodde att det var Judith som kom på besök som vanligt.

– Jag vill inte träffa någon! Säg åt den där kvinnan att sticka iväg!

– Är du säker på att du vill det, Ashley, kvittrade Lisa.

Hon snurrade runt och tittade häpet på Lisa.

– Är det du, Lisa!? Herregud, vad gör du här?

– Jag skulle kunna säga att jag bara råkat passera Princeton och ville passa på att träffa dig igen, men jag har inte ljugit för dig förut så jag skall säga som det är. Det är för din skull jag kommit hit, jag ville prata med dig personligen.

– Men, men, det är väl jättelångt att köra?

– Det var väl runt femton timmar, men om jag kan göra dig glad så är det värt det.

Lisa sträckte fram armarna mot Ashley som tvekade lite. Inte kunde hon bara krama en superkändis? Men Lisa slog armarna om henne och hon kramade tillbaka. Ashley blev så rörd att hon började gråta mot Lisas axel som bara lugnt fortsatte att hålla om henne. Till slut så släppte Ashley greppet och torkade sina tårar.

– Om du bara vet hur mycket det betyder för mig att du faktiskt är här. Du betyder allt för mig, du är min idol och du bryr dig om mig så mycket att du faktiskt kör en hel dag för att komma hit.

– Nöjet är mitt, faktiskt. Tro mig, det känns så bra att få träffa dig, och muntra upp dig. Jag har nog aldrig mått så bra som nu.

– Det är så underbart att du kom hit, Lisa. Verkligen.

– Vet du vad? Det är en stor park utanför här, och solen skiner fast det är snö ute. Skall vi inte gå ut i parken i stället? Du verkar behöva frisk luft.

– De kommer aldrig att gå med på det.

– Då frågar vi inte. Kom så smiter vi ut!

Jacob hade lämnat dörren till Ashleys rum öppen så Lisa rullade ut och hittade en rullstol som hon rullade in framför sig. Ashley drog sig över till rullstolen medan Lisa spanade i korridoren.

– Kom nu, det är tomt. Vi sticker!

De rullade ut i korridoren mot dörren ut. En vaktmästare kom just in genom avdelningsdörren och höll artigt upp den utan att reflektera över varför dörren alltid var låst. Snart satt Lisa och Ashley ute i parken tillsammans. Det var verkligen kallt och Ashley hade bara en filt lindad runt sig, men hon njöt ändå i fulla drag av den friska luften och att faktiskt vara borta från avdelningen för ett tag. Sedan kom Ashley på en sak som hade velat be Lisa om, men inte vågat.

– Alltså, Lisa. Det finns en tjänst jag skulle vilka be från dig, en ganska stor tjänst faktiskt. Egentligen vill jag inte fråga, men du är den enda som jag tror kan hjälpa mig. Det är helt lugnt om du säger nej, jag skall inte bli besviken. Faktiskt tror jag att du kommer att säga nej, så du behöver inte känna att du måste acceptera.

– Vad är det fatt med dig, Ashley? Du brukar inte springa som katten kring het gröt så här. Bara säg vad du vill så får jag se vad jag svarar.

– Jo, alltså. Du har ju berättat att du brukar skriva sånger och sjunga dem när du är deprimerad, så jag har också försökt skriva en sång. Det är bara det...

Hon tystnade och Lisa uppmuntrade henne att fortsätta.

– Alltså, jag har en text, men fixar inte att göra en melodi. Jag spelar ju inga instrument och så...

– Vänta här, sade Lisa.

Hon rullade iväg bort till parkeringen och kom sedan tillbaka med sin gitarr. Sedan satt de tillsammans och Ashley sjöng sin text med en entonig melodi. Lisa fångade upp den och improviserade fram en melodi som passade till texten. Snart satt de och sjöng Ashleys sång tillsammans.

– Tack, Lisa. Underbart att du ville hjälpa mig med min sång.

– Nöjet var på min sida. Vad säger du om att vi sjunger några av mina sånger tillsammans? Skulle du tycka att det var kul?

– Det var den dummaste frågan jag någonsin hört.

Lisa log och började spela en av sina sånger. Snart satt de och sjöng den ena sången efter den andra tillsammans. Båda två njöt i fulla drag och Ashley ville inte att det någonsin skulle ta slut. Men till sist tyckte Ashley att det blev alldeles för kallt. Hon satt och skakade av köld med bara sjukhusets nattlinne och en filt på sig.

– Lisa, jag uppskattar verkligen att sitta här ute i parken. Det var en fantastisk idé det här, och helt otroligt att du bara bryter mot reglerna så här. Men jag börjar faktiskt bli väldigt kall nu, för vinden är hemsk och det är ju minusgrader. Kan vi inte rulla in igen?

– Jo, jag håller med. Det är ganska kallt idag. Men det skall visst bli varmare och vindstilla till helgen. Varför ringer du inte någon annan som kan ta ut dig i parken då? Det finns en person som förstår dig mycket bättre än jag och som du har förskjutit. Du borde verkligen sträcka ut en hand mot henne igen, så tror jag att mycket kommer kännas bättre.

– Jag antar att du menar mamma. Du vet att jag hatar henne, det är hennes fel att jag är här! Aldrig att jag kommer att prata med henne igen med mindre än att hon tar ut mig härifrån, och kanske inte ens då!

– Nej, jag tänkte inte på din mamma. Hon känner dig väl inte så bra? Vilken tonårsmamma har någonsin förstått sin dotter? Det måste vara någon i din egen ålder. Jag tänker förstås på Amy, din allra bästa vän i hela världen.

– Jag har nog inte varit helt ärlig med dig när jag berättat om Amy. Hon *var* min bästis, men jag har sagt så hemska saker om henne så jag tror inte att hon vill veta av mig längre.

– En bästis är alltid en bästis. Hon längtar säkert efter dig, och kommer att förstå att du inte var dig själv när du sade det. Ring nu henne. Snälla, för din egen skull! Jag är helt säker på att hon kommer att bli glad.

Ashley var inte så säker på det men funderade medan de rullade in igen. Jacob blev rasande på Lisa när han fick hämta dem i receptionen eftersom dörren till avdelningen var låst. Men Lisas milda temperament tog snabbt udden av hans protester.

– Jacob, min vän. Vad är egentligen den här avdelningen affärsidé?

Jacobs chefsådra fick honom att nästan automatiskt förklara:

– Syftet med den här institutionen är att ta emot personer som mår dåligt och få dem att må bättre. Och vi har en mycket god procent av framgång.

– Alltså, titta på Ashley! Har du någonsin sett henne le över hela ansiktet så där? Den här turen i parken har bara gjort henne gott, och därmed uppfyllt syftet med stället.

Jacob tvingades att fick medge att utflykten i parken troligen gjort Ashley gott. Ashley hade aldrig sett honom så bortgjord och kunde inte låta bli att fnissa lite. Det var det mest oväntade, men samtidigt efterlängtade ljud som Jacob hört från henne.

Tjejerna återvände till Ashleys rum och Ashley lade sig i sängen igen för att värma upp sig. Lisa lovade att skicka över noter till melodin och också spela in den med flera instrument och skicka över det också, så att Ashley kunde sjunga sin sång när hon ville.

– Tack, Lisa. Det har verkligen betytt världens för mig att du faktiskt kom hit och träffade mig.

– Nöjet var på min sida, Ashley. Jag lovar. Glöm nu inte att ringa till Amy! Du har lovat mig det.

– Ja ja, det lovar jag. Men inte förrän i morgon, för idag är jag alldeles för uppspelt för att tänka på henne.

~ ~ ~

Amy var i skolan och åt sin lunch i matsalen när mobiltelefonen ringde. Hon tyckte att hon kände igen numret men var lite tveksam ändå.

– Hallå, det är Amy.

Det var tyst i luren, hon hörde bara någon som andades.

– Alltså jag känner igen numret. Visst är det du, Ash?

– Ja... Jo det är jag, faktiskt. Hej Amy.

Amy flämtade till. Det var faktiskt Ashley! Hon hade inte hört ett ord från henne på över fyra månader och hade oroat sig till döds hur det var med henne.

– Hej Ash. Var underbart att höra från dig igen! Jag har försökt och försökt att få tag på dig i evigheter utan att lyckas. Hur är det med dig, nuförtiden?

– Det är dåligt, Amy. Riktigt dåligt faktiskt. Jag vill bara att du inte ska vara arg på mig längre. Jag står inte ut om du är arg på mig.

– Jag är inte arg på dig, varför skulle jag vara det? Jag är bara orolig. Om du mår dåligt fortfarande är du är säkert inte hemma, så vilket sjukhus ligger du på egentligen? Jag vill hälsa på dig. Idag! Jag skippar resten av skolan idag. Du är viktigare än skolan i alla fall!

– Alltså, jag vet inte om jag vill...

– Var inte dum nu. Tror du inte att jag fattar att du är på någon psykavdelning nånstans. Jag vet bara inte var.

– Min mamma har skvallrat, inte sant?

– Nej, din mamma tiger som muren och vägrar säga något alls om dig mer än att du mår dåligt. Men jag är väl inte dum heller? Om du skulle må dåligt på grund av typ ont i ryggen så skulle du ändå kunna ringa. Och då skulle din mamma berättat var du är när jag frågade henne, men hon säger alltså ingenting. Nå, var ligger du så att jag kan hälsa på?

Efter viss tvekan så fick Amy reda på var hon låg, och bara en timme senare var Amy framme i receptionen och frågade efter henne. Eftersom Jacob på Larrys begäran hade anmält henne i receptionen efter att ha frågat Judith så blev hon snart visad in på Ashleys rum. Hon rusade fram till henne och kramade henne länge och väl.

– Jag fattar inte att du kommer hit trots alla hemska saker jag sagt om dig!

– Du har väl inte sagt något hemskt om mig?

– Alltså, mamma! Har hon inte sagt att jag hatar dig för att du inte kunde låta mig dö där på gatan? Allt hemskt som händer mig nu hade jag sluppit om inte du stoppade blodet i mitt sår!

– Du är du orättvis! Jag kunde väl inte veta då att du skulle bli förlamad, och ännu mindre att du skulle bli deprimerad. Det enda jag visste då var att du höll på att dö och att jag måste rädda dig.

– Det vet jag väl att det är orättvist! Det är därför jag trodde att du var arg på mig för att jag anklagade dig för något som inte är ditt fel.

– Strunta i det där nu. Jag är här och jag är inte det minsta arg på dig. Kom nu Ash, vi går ut. Det finns en underbar park utanför och solen skiner trots att det är snö på marken. Det är underbart vackert. Bara släng på dig en filt eller något!

– Alltså, jag får inte gå ut, Amy. De har sina regler.

– Snacka skit. Ring på den där klockan bara och fråga.

Så Ashley ringde på larmknappen och snart kom Larry. Efter en kort överläggning med Jacob, som ringde och frågade Judith, så bestämde han att de fick gå ut om Larry bevakade henne hela tiden. Så snart satt de två vännerna på en parkbänk mitt i parken. Larry hade hjälpt Ashley flytta sig från rullstolen till bänken

och sedan satt sig utom hörhåll medan han läste en bok men med ögonen på dem hela tiden.

– Wow, hur kan du tycka illa om att vara här? Den där Larry är ju heeet! Lyckans ost som får träffa honom varje dag.

– Du är omöjlig, Amy. Han är säkert dubbelt så gammal som du!

– Än sen då? Han är fortfarande het! Så varför är du så ledsen? Och varför kommer du inte tillbaka till skolan, så att vi kan spana in killar i vår egen ålder i stället?

– Herregud, Amy. Jag är en krympling i rullstol. Vad finns det kvar för mig?

– Bara träna lite så går det säkert att leva i rullstol. Många andra gör det!

– Alltså, jag vill inte gräla med dig. Men du fattar inte vad det innebär att sitta i rullstol. Du kan inte fatta det förrän du gör det själv. Snälla sluta prata om att framtiden, för jag har ingen. Det enda jag vill är att du skall veta att du kommer att vara min allra bästa vän då länge jag lever. Och ingenting av det som händer mig är ditt fel.

Amy fortsatte att försöka muntra upp sin vän med det gick inte så bra. Hon kunde inte argumentera mot att hon själv inte kunde förstå hur det var att sitta i rullstol. Det kändes som om Ashley redan gett upp och liksom ville säga adjö till Amy. Slutligen följde hon med Ashley in igen och åkte därifrån efter att ha lovat att hålla kontakten.

Hon gick med tunga steg bort mot bussen, funderandes på om det var något hon kunde göra. En tanke började gro i henne. Det var en rätt extrem sak hon tänkte på. Men hon blev mer och mer övertygad om att hon skulle göra det. Hon pratade med sin mamma på kvällen och bad om hjälp. Hon tittade häpet på sin dotter som om hon såg henne för första gången.

– Är du säker på det här? Kommer du verkligen att klara det? Herregud, vilken uppoffring du tänker göra för Ashley.

– Det är värt det om det bara lyckas.

Dagarna gick och Amy ringde till Ashley varje dag. Men det verkade som om Amy hade någon hemlighet, för hon var ovanligt tystlåten så Ashley blev orolig för att Amy inte orkade med henne längre. Men nästa söndag så kom Amy på besök igen i alla fall. Hon kom in till Ashleys rum och hejade glatt på henne.

– Hej, Amy. Men herregud, vad har hänt!? Varför sitter du i den där rullstolen? Har du råkat ut för en olycka eller vill du bara reta mig?

– Ingendera, Ash. Du sade ju att jag inte förstår hur det är att sitta i rullstol, och du hade förstås rätt i det. Så jag bad mamma om hjälp att prata med sin väninna på sjukhuset som lånade ut en rullstol till mig. Sen i måndags kväll har levt helt och hållet i den här rullstolen. Jag har jag lindat mina ben i en sjal så jag inte kan röra dem. Så nu kan du inte säga längre att jag inte förstår hur det är att sitta i rullstol, för jag har gjort det en hel vecka.

– Seriöst? Du har gått i skolan så här, fast du inte behöver?

– Gått i skolan, handlat på stan, åkt buss, gått på toaletten, sovit, ätit och allt annat. Ja, på idrotten fick jag ju ta bort sjalen och ställa mig upp. Så idrott kan bli svårt, men allt annat fungerar. Jag påstår inte att det var så lätt med allt, särskilt inte i början av veckan. Men det gick bättre och bättre. Alla mina kompisar och mamma har filmat mig för att jag skall visa dig.

– Du skojar!

– Nej. Här har du min iPad, jag har lagt in alla filmerna där så du kan se. Titta här försöker jag ta mig över tröskeln till matsalen. Den är riktigt jobbig, så jag har klippt ihop en video över hur jag till en början inte klarar det alls och sedan hur det går allt bättre för varje dag. Här sitter jag i klassrummet och här åker jag buss till skolan. Här får du, ta min iPad så du kan titta i lugn och ro.

– Ger du bort din iPad? Du älskar ju den och använder den hela tiden!

– Vår vänskap och din hälsa är värd hundra gånger mer är den. Kom nu så tar vi en promenad igen, i våra rullstolar.

– Jag känner inte för det idag. Det skulle kännas rätt fånigt när vi båda sitter i rullstol.

– Jamen, det är ju det som är häftigt! Du och jag, tillsammans i rullstol.

Ashley suckade tungt och låg tyst en lång stund. Hon kände sig så frustrerad av allt just nu.

– Vad är det du tänker på, Ash?

– Alltså, det är inte samma sak för dig. Du kan ju ställa dig upp och gå vilken sekund som helst, och den dagen du tröttnar på det så dumpar du rullstolen. För min del finns det inget slut på det förrän jag hittar på ett sätt att göra slut på allting för gott. Det vore bäst för dig om du bara glömde bort mig, så du slipper alla besvär.

Stämningen blev genast besvärande. Amy kunde inte komma på vad hon skulle säga eller göra mera för att trösta sin vän. Hon fick tårar i ögonen och tog irriterat bort sjalarna som band ihop hennes ben. Sedan sade hon hej och gick därifrån puttandes rullstolen. Ashley gjorde inga försök att stoppa henne från att gå utan lade sig bara ner igen.

Amy hörde inte av sig på måndagen och inte heller tisdag. Ashley började bli orolig för att hon verkligen blivit arg på henne den här gången. Hon försökte ringa henne, men fick inget svar. I mitten av veckan verkade telefonen till och med vara avstängd. Hon fortsatte att försöka ringa, utan framgång. Ändå hoppades hon in i det sista på att hon skulle komma till helgen, men hela lördagen och söndagen gick utan Amy. Nu blev Ashley ännu mera deprimerad, hon hade ingen kvar som brydde sig om henne. Ja, förutom Lisa, men hon var ju egentligen ingen vän, utan bara en artist som visat ett visst intresse för henne. Det var bara en tidsfråga innan Lisa skulle vända henne ryggen också, för det var uppenbart för Ashley att hon inte kunde behålla några vänner alls.

När kvällen kom var hennes humör på botten och hon hade bestämt sig för vad hon måste göra. Nu fanns ingen återvändo, livet skulle aldrig ordna sig, hon kunde ju inte ens behålla sin bästa vän.

KAPITEL 5

Livet eller Döden

Sent på söndagkvällen bad hon om att bli körd till kafeterian för en kvällsbulle. Helgpersonalen var bara glad att hon visade någon sorts initiativ och hjälpte ut henne. Hon köpte en bulle med mjölk och ett par paket tuggummi. Hon åt sin bulle och började sedan tugga på tuggummit. Sedan började hon själv rulla tillbaka till rummet och personalen tyckte bara det var bra att hon försökte. Hon krockade med väggarna i korridoren hela tiden och körde rakt in i förrådsdörren av ”misstag”. Slutligen kom hon fram till sitt rum och låtsades ha problem med trös-

keln medan hon i själva verket tryckte in tuggummi i låset till dörren så att den inte gick i lås.

Så klockan två på natten hasade hon sig ut i korridoren genom den nu olåsta dörren och tog sig in i förrådet. Hennes rullstol var fortfarande undanplockad så hon drog sig fram längs väggen. Hon pillade loss tuggummit som hon satt in i det låset också och stängde ljudlöst dörren som då gick i lås bakom henne. Sedan började hon leta igenom hyllor och lådor. Det var ganska komplicerat eftersom hon inte nådde mer än någon meter upp, men till slut hittade hon en skalpell, och blev så lycklig. Hon hade aldrig varit så lycklig någon gång i hela sitt liv, för nu kunde ingenting hindra henne från att lösa sina problem en gång för alla. ”Ingen kommer att hitta mig denna gången i ett låst förråd mitt i natten”, tänkte hon. Så hon tog kniven och satte den till sin handled för att skära sig en sista gång.

Hennes hjärta bultade och det susade i öronen. Hon blev orolig och hasade sig fram till dörren och spände sin hörsel. Denna gång fick ingenting gå fel, då var det bättre att avbryta och försöka en annan natt. Hon kunde inte höra något ljud alls från korridoren men hörde plötsligt Lisas röst svagt. Förvirrat funderade hon ifall hon blivit tokig och hörde röster, sedan förstod hon att det var musiken från hennes telefon som spelade i hörlurarna, naturligtvis med sångerna med Lisa.

Hon tog fram telefonen och stängde av musiken. Sedan satt hon där med telefonen i ena handen och skalpellen i andra handen. Hennes ögon pendlade mellan telefonen och kniven och hon blev osäker igen. Hon hörde inne i sitt huvud hur Lisa bedyrade att rullstolen och förlamningen bara var en bula i vägen. Skulle hon ringa till Lisa först? Eller skära sig och uppnå sina drömmar? Men alla drömmar som Lisa pratat om då? Vad allt bara en lögn? Och Amy då, hade hon fel också när hon sade att det gick att gå i skolan trots rullstolen? Förvirringen ökade av att filmerna med Amy i rullstol spelades upp i hennes huvud hela tiden.

Tankarna blev så påträngande att hon nästan mådde illa. Hon kunde inte tränga bort bilderna av Amy som hon tittat på hela veckan i hennes iPad. Det kändes som om det blåste en orkan i hennes hjärna och hon tvekade och visste inte längre vad hon skulle göra. Plötsligt kändes ingenting självklart längre.

Till slut bestämde hon sig för att i alla fall ringa till Lisa för att i alla fall tacka och säga farväl. När Lisa svarade så berättade Ashley var hon var och vad hon planerade att göra. Lisa började skaka och fick riktigt ont i magen när hon fick höra var Ashley befann sig och att hon bara var sekunder från att skära sig. Det susade in hennes öron när hon gjorde allt hon kunde för att invagga lite hopp i Ashley trots allt.

– Snälla Ashley. Du måste väl ändå ha någon vilja kvar att leva? Du ringde ju till mig när du bara kunde skurit dig. Det måste väl ändå vara ditt undermedvetna som vill ge Livet en chans i alla fall?

– Alltså, jag har förstört de chanser jag hade. Du vet ju redan att Amy varit här, och att hon uppoffrat sig så mycket för mig. Men jag var bara elak mot henne så nu vill hon inte längre prata med mig. Jag har försökt ringa hela veckan men hon vill inte svara. Och inte har hon ringt mig heller.

– Alltså, jag är helt övertygad om att det finns en naturlig förklaring till det. Hon kanske bara blivit sjuk, eller telefonen kan ha gått sönder. Jag fick en kompis när jag var ungefär din ålder, och vi är fortfarande bästisar. Du skall se att Amy hör av sig inom några dagar. Eller varför inte försöka övertyga din mamma om att du vill tillbaka till skolan så kan du träffa henne där?

– Jag vill inte prata med den där kvinnan mera, har jag ju sagt!

– Men du vet lika bra som jag att det bara är hon som kan ta dig därifrån. Hon kommer säkert bara att bli glad om du pratar igen. Be henne ta dig därifrån, hon måste väl ändå ha fattat vid det här laget att du inte blir friskare där.

– Kanske det, men jag vet inte... Jag vet ingenting längre...

Ashley började snyfta och Lisa fortsatte att prata och prata och prata med henne. Hon förklarade att livet inte var slut, om hon bara skulle försöka själv. Lisa slutade inte prata och hindrade Ashley från att tänka på kniven i sin hand. Lisa kände på något sätt att Ashley skulle skära sig så fort hon slutade prata så minuterna blev till timmar men till slut fick hon Ashley att i alla fall att lägga tillbaka kniven och släpa sig tillbaka till sängen.

Sen fortsatte hon att prata om allt möjligt bara för att få henne att tänka på annat tills Ashley slutligen somnade av utmattning runt fem på morgonen med telefonen fortfarande i handen.

~ ~ ~

Judith kom som vanligt och hälsade på dagen efter men kände direkt att något inte var som det brukade när Micheal hejdade henne i korridoren.

– Tyvärr verkar er dotter ovanligt upprörd idag. Hon bara gråter hela tiden och har inte ätit något på hela dagen. Vi vet inte vad som hänt, för hon verkade vara rätt glad i går kväll och satt till och med en stund i kafeterian. Men idag har hon bara gråtit i sin säng. Larry har varit därinne nästan hela dagen men hon säger bara att hon ”inte orkar” längre och slutar inte gråta. Jag är ledsen, men just nu vet vi inte var vi skall göra för henne. Hoppas att ni kan nå fram till henne idag.

– Är Larry kvar därinne?

– Inte just nu, han har tvingats prioritera en annan patient som kom för ett par veckor sedan.

Judith suckade djupt och gick in till Ashley. Hon låg med ryggen mot dörren som vanligt och ignorerade hennes ”hej”. Hennes axlar skakade av gråt men hon gav inget ljud från sig. Judith satte sig på stolen och försökte fundera ut något uppmuntrande att säga. Men Ashley bara grät och sade ingenting. Judith tog mod till sig och strök henne över armen. Då vred Ashley plötsligt på sig, satte sig upp och tittade rakt på henne med tårarna rinnande ur ögonen.

– Mamma du måste ta mig härifrån idag. Idag! Jag orkar inte längre, mamma. Jag måste komma härifrån och tillbaka till skolan i morgon. Tro mig mamma, jag skojar inte. Hjälp mig! Jag har aldrig bett om hjälp förut, men nu ber jag!

Judith hajade till. Det här var första gången som Ashley pratat med henne sedan första dagen på centret.

– Är du säker? Läkarna säger att du inte är redo än. Tro mig, jag vill bara ditt bästa, och läkarna säger att du fortfarande behöver vård som jag inte kan ge dig. Jag kommer att ta dig härifrån så fort du mår bättre, tro mig!

– Du måste skoja, mamma. Må bättre? Jag mår så fruktansvärt dåligt, mamma. Jag orkar inte längre och vet inte om jag klarar av att leva längre för jag orkar inte må så här dåligt. Men jag skall ge dig ett val, mamma. Du får välja nu, mamma, men du måste göra det idag, för i morgon är det för sent. Det finns bara två alternativ, mamma. Liv eller Död.

– Vad är det för sorts val!?!

– Alltså, mamma! Du måste lyssna på mig och låta mig prata till punkt, för i morgon är det för sent. Om du inte lyssnar på mig nu så kommer jag aldrig mer att prata med dig. Jag skall ge dig ett val här och nu idag, mamma. Det är bara idag du kan välja. Välj nu, mamma! Väljer du Liv eller Död? Om du lämnar mig här idag så har du valt Död. Jag kommer att hitta på ett sätt att ta livet av mig. Kanske i natt, kanske om en vecka, kanske senare, men det kommer att hända. Det finns sätt, mamma. Jag kommer att lyckas ta livet av mig! Om du lämnar mig här idag så behöver du inte komma tillbaka längre förrän det är dags att hämta mig i en kista för att begrava mig. Vill du det? Vill du verkligen lämna mig här? Väljer du Död? Är det vad du vill? Men jag är inte säker på att jag verkligen vill dö längre, mamma. Så om du tar hem mig idag så väljer du Liv, och jag skall ge Livet en chans. Det har jag bestämt nu. Jag vill ge Livet en chans nu, men då måste jag komma hem. Idag! Och jag måste komma till skolan. I morgon! Det är bara där som Livet finns. Därute. Härinne finns bara Död. Du måste tro mig! Hur blir det, mamma? Liv eller Död?

Judith var chockad ända in till benmärgen. Aldrig att hennes dotter har pratat så här förut, och inte låtit så beslutsam heller. Det lät som om hon berättade sanningen denna gång. Men det var en fruktansvärd sanning hon berättade.

– Tror du verkligen att du klarar av att gå i skolan? Jag vill tro på dig, jag vill verkligen tro på dig, men det är så svårt.

– Jag orkar inte längre, mamma. Jag orkar inte! Det handlar om mitt liv, och jag vill inte må så här dåligt längre. Hjälp mig, mamma! Alltså jag vill ta livet av mig. Det vet du! Jag vill inte leva längre för att jag alltid kommer att behöva andra som hjälper mig med allt. Men om jag kommer tillbaka hem och sedan till skolan så kanske jag upptäcker det som du och alla andra säger, att jag faktiskt kan klara

mig själv. Det är det jag behöver, inte ett fängelse där jag bara ligger och grubblar hela dagarna. Du måste låta mig försöka, mamma. Det här är din sista chans. Vad blir det? Valet är ditt för jag bryr mig inte längre. Jag vill bara att det skall sluta göra ont! Och om jag lever eller är död spelar inte längre någon roll för mig. Det är bara du som vill att jag skall leva. Nå, vad säger du?

– Men hur skall jag kunna tro på dig? Du har... inte varit helt sanningsenlig förut. Jag kommer att ta dig härifrån, det lovar jag. Du måste bara må bättre först.

– Tror du att jag ljuger, mamma?

– Naturligtvis inte, älskling...

– Nu är det du som ljuger, du tror inte på mig. Men jag ljuger inte nu, mamma. Fast du har rätt, mamma. Jag har ljugit så mycket på senare tid. Du kan inte tro på mig längre, så gör inte det. Tro på dig själv i stället. Har du sett att jag blir bättre av att vara här? För om du själv har sett att jag blir lite bättre varje vecka, så lämna mig här, får då kommer jag att bli bra så småningom. Blir jag bättre, mamma? Vad anser du själv? Eller tycker du att jag blir sämre av det här stället? Lyssna inte på mig, för jag ljuger bara. Lyssna på dig själv i stället.

Judith började vackla. Så här hade Ashley aldrig pratat förut. Hon ljög inte om att hon mådde bra, utan erkände att hon mådde dåligt. Hon erkände också att hon ljugit. Kanske var det här sanningen i alla fall? Judith hade också själv börjat tvivla på den vård hon fick här. Till slut så sade hon tyst men bestämt.

– Ashley, älskling. Om jag ska göra som du vill och ta med dig hem idag mot bättre vetande så måste du först lova en sak. Från och med nu så måste du vara fullständigt ärlig mot mig och inte dölja viktiga saker. Inga lögner längre och inga hemligheter. Kan du lova det? Annars vågar jag inte ta med dig hem nu.

Ashley tittade på henne med ett chockat ansiktsuttryck. Misstron var målat över hela hennes ansikte.

– Jamen, jag är tonåring! Jag måste få ha hemligheter för dig. Det finns inga tonåringar som berättar allt för sin mamma!

– Det är mitt villkor. Jag måste veta att jag kan lita på dig.

Ashley såg irriterad ut och blev tyst. Hon tittade på sin mamma som tittade tillbaka med en stadig blick.

– Usch, vad du är jobbig! Men, om det är det som krävs för att du skall ta mig härifrån så lovar jag det. Men då måste du lova samma sak!

– Naturligtvis. Från och med nu så har du och jag en sanningspakt med varandra, inte sant?

– Visst, mamma. Det kommer att kännas konstigt, men vi har väl det då.

– Lova mig!

– Jag lovar, mamma. Bara sanningen och inga hemligheter från nu.

Judith tittade in i Ashleys ögon en lång stund och frågade sedan:

– Så, hur mår du nu egentligen? Sanningen!

– Jag mår fruktansvärt dåligt just nu, mamma. Det är sanningen! Men jag kommer aldrig att kunna må bättre härinne. Därute är det möjligt.

– Nåväl, packa dina saker så hämtar jag din rullstol.

Ashleys plockade snabbt ihop sina saker medan Judith hämtade hennes rullstol. Sedan körde hon sin dotter mot expeditionen i rullstolen utan att säga mera. Ashley protesterade mot att de var på väg till Jacobs rum i stället för ut, men hennes mamma förklarade att hon nog måste meddela dem att hon skrev ut henne.

– Hej, jag har bestämt mig för att ta med min dotter härifrån idag. Finns det något papper jag behöver skriva på?

Föreståndaren Jacob började genast protestera, och kallade också in Micheal. Tillsammans attackerade båda två Judith för att övertyga henne om det felaktiga i hennes beslut. De försökte länge och väl få henne att förstå att hon bara blev manipulerad av sin dotter för att hon skulle kunna komma hem för att lättare kunna begå självmord. Men till Ashleys förvåning och yttersta glädje så vek sig inte hennes mamma en millimeter så till slut fick hon ett papper som förklarade att centret var emot hennes beslut och att de inte tog något ansvar för det samt att hon inte

kunde vara säker på att kunna komma tillbaka. Hon skrev under utan en sekunds tvekan.

– Det här är ett stort misstag. Er dotter är inte på långa vägar frisk än.

– Jag finner det anmärkningsvärt att du inte har förstått att man inte pratar om en person som är närvarande. Det stora misstaget jag gjort var att jag placerade dig här. Förlåt mig, Ashley, älskling. Kom nu så åker vi hem.

Hon tog tag i Ashleys rullstol för att rulla ut henne men Ashley stoppade henne.

– Tack för att du lyssnade, mamma. Jag förlåter dig och älskar dig men rör inte min rullstol, mamma. Jag kör den själv från och med nu.

Så till allas förvåning rullade hon själv med viss möda ut till bilen och de åkte hemåt. På vägen hem började Judith tveka om sitt beslut för hon mindes båda de tidigare gångerna då hon lurats att låta Ashley komma hem, och hon direkt försökte ta livet av sig.

– Ashley, jag måste fråga dig en sak nu, och glöm inte att du lovat att säga sanningen. Jag vill veta om det verkligen är sant att du inte kommer att försöka ta livet av dig igen. Jag vill kunna lita på dig, men kan jag verkligen det?

Ashley var tyst en lång stund med sade sedan.

– Det känns fortfarande som om mitt liv inte har någon mening längre. Jag har inte sagt att jag inte är självmordsbenägen längre.

Judith fick en chock och tvärnitade bilen och stannade vid sidan av vägen. Hennes händer skakade och hon vände sig mot sin dotter med både förtvivlan och ilska målat över ansiktet.

– Men du lovade ju att säga sanningen!

– Mamma, jag vet att jag har ljugit så mycket den senaste tiden. Men jag lovar att jag inte ljugit idag. Allt jag sagt *idag* har varit sanningen. Och jag har *inte* sagt att jag inte vill begå självmord längre. Jag har lovat att ge Livet en chans.

– Vad menar du egentligen med det? Jag är inte säker jag förstår det längre.

– Alltså, om du lämnat kvar mig på det där självmordsinstitutet så garanterar jag att jag hade tagit livet av mig. Jag hade hittat ett sätt. Chansen till Liv hade varit noll procent. Men nu tog du mig därifrån så jag skall ge Livet en chans. Kanske det bara är en enda procents chans, men det är ändå oändligt mycket mera än noll procent. Jag har lovat att ge Livet en chans till, och det står jag för. Men jag tror fortfarande inte hitta någon form av lycka igen, någonsin. Det är du som tror det.

Judith blev inte särskilt lugnad av hennes ord, men till slut så körde hon trots allt vidare hemåt. Ärligt talat hade hon inte själv särskilt mycket förtroende kvar för rehabiliteringscentrets förmåga att hjälpa hennes dotter. När de kom hem så gick hon in i köket och krävde att få prata allvar med Ashley.

– Ashley, älskling, jag vill att du skall veta en sak. Det viktigaste anledningen till att jag tog hem dig idag är att jag inte heller tror på att det där stället klarar av att få dig frisk. Jag har letat efter bättre platser och har hittat en riktigt fin institution som är ljus och trevlig och med en inhägnad park där patienterna tillbringar stor del av tiden. Enda problemet är att det ligger i South Carolina och det är så långt bort att jag inte skulle kunna hälsa på dig varje dag, så jag har tvekat. Men jag har nu bestämt mig för att jag inte får vara så egoistisk. Att du mår bra är viktigare för mig än allt annat. Så jag tänker köra dig dit ikväll, även om jag måste köra hela natten.

– Mamma! Du kan inte mena allvar!! Det blir ju bara samma sak. Vill du verkligen välja Död i alla fall? Jag måste tillbaka till skolan.

– Älsklig, jag kan fortfarande inte tro på dig. Lyssna nu här. Senast du var här i köket hittade jag dig på golvet och du hade försökt ta livet av dig. Håll med om att det inte går att må mycket sämre än så! Sedan har du själv sagt att det där stället inte har gjort dig det minsta bättre. Alltså mår du ännu sämre nu än då. Så hur i hela friden kan jag lita på att du inte kommer att göra något dumt igen?

– Jag förstår hur du tänker, mamma. På ett sätt har du rätt, men ändå fel. Det jag sade var inte att jag inte mår bättre, det jag sade var att det där självmordsinstitutet inte fick mig att må bättre. Men jag mår faktiskt lite bättre idag än sist jag var här. Inte mycket, men lite.

– Nu lovar jag att lyssna på dig. Jag ger dig en chans att övertyga mig om att du faktiskt mår bättre. Sätt igång!

Ashley tittade allvarligt på sin mamma och funderade på vad hon skulle säga. Så tog fram sin telefon och Amys iPad och lade på bordet framför Judith.

– Här skall du få se, mamma.

– Vad är det där för en iPad?

– Det är Amys, hon gav den till mig. Jag kommer till den snart, men låt mig börja visa det här på min telefon.

Hon plockade fram en av Lisas sånger i sin telefon så att en bild av henne visades från skivomslaget.

– Det här är Lisa, har du sett henne på TV eller i tidningar någon gång?

– Visst har jag sett henne. Är det inte henne du lyssnar på ibland?

– Lyssnar på ibland? Det är årets underdrift! Hon är min Idol. Hon är min Hjälte. Min Gud. Jag älskar henne över allt annat och allt hon gör och säger är rätt och riktigt. Hon är mitt Allt och det är henne jag har lyssnat på hela tiden. Dag och natt! Hennes texter har alltid kunnat få mig på bättre humör. Utan henne hade jag aldrig kunna stå ut på det där hemska stället.

– Så du menar att du genom att lyssna på hennes sånger så har du återfått livslusten? Det är faktiskt lite svårt att tro.

– Onej, det är inte det jag menar. Inte ens i närheten. Visst älskar jag hennes musik och hennes texter, och det gör att jag blivit gladare. Men det är så mycket mera. Kan du fatta att hon som ett mirakel dök upp och höll ett föredrag i aulan? Det var obligatorisk närvaro så Larry körde dit mig. Kan du fatta min chock när jag såg att Lisa också sitter i rullstol?

– Gör hon?!?

– Ja, och jag hade inte aning om det förut. Sedan förklarade hon att hon tydligen har haft det jättesvårt själv många gånger, och till och med velat ta livet av sig. Allt hon sade gick rakt in i mitt hjärta. Hon förstår verkligen hur jag känner. Så

hon förklarade för mig att jag måste vara stark och att jag kan klara sig själv om jag bara försöker. Allt hon sade var direkt till mig och hennes ord var både vettiga och kändes helt sanna.

– Vad menar du med att hon pratade direkt med dig? Jag trodde hon höll ett föredrag? Inte vad det väl bara du där i aulan? Det har jag svårt att tro.

– Jamen, hela rummet var fullt med folk, patienter, vårdare, Jacob, Micheal och andra som jag inte sett förut. Men alla bara liksom försvann för mig och det var bara hon och jag där. Det kändes som hon pratade direkt med mig, fast rummet var fullt av folk. Kan du tänka dig vilken känsla!

– Så hennes föredrag fick dig att tänka om?

– Ja, men det är fortfarande bara en bråkdel av sanningen. För efteråt så skyndade hon ikapp mig och stoppade mig när Larry var på väg att köra mig tillbaka till rummet. Hon satt där lika nära mig som du är nu och förklarade att hon verkligen brydde sig om hur jag mådde. Lisa bryr sig om mig fast hon aldrig sett mig förut! Min Idol! Min Hjälte! Min Gud! Hon ser på *mig* och verkar verkligen bekymrad över mig. Hon gav mig till och med sitt telefonnummer och sade att jag kunde ringa henne om jag mådde dåligt. Fattar du?!? Helt osannolikt!

– Sannerligen. Det bara måste ha känns underbart för dig, att få prata direkt med henne så där när du beundrar henne så mycket. Nå, ringde du till henne någon gång?

– Jag har ringt många gånger. Hon har berättat så mycket för mig om alla sina svårigheter och hur hon kommit över dem alla. Varje gång jag var ledsen så var det hon som tröstade mig, personligen. Hon har till och med själv ringt upp mig nästan varje dag för att höra hur jag mår.

– Otroligt, hon är ju superkändis! Jag har ju själv sett henne på TV flera gånger. Du har alltså fått hjälp av en så känd artist?

– Exakt. Alltså, själv är jag totalt övertygad om i varenda cell i min hjärna att jag inte har någon framtid. Jag kommer att vara ett hjälplöst paket resten av livet och det är därför jag inte vill leva längre. Hon påstår att det inte är några problem att leva i rullstol. Så antingen har jag fel eller också har hon fel. Och hon är min

Idol och min Hjälte. Hon *kan* inte ha fel, för allt hon säger är ju sant! Framförallt så förstår hon hur det är att leva i rullstol, eftersom hon gör det själv. Men om *hon* har rätt så måste ju *jag* ha fel, inte sant? Så jag har i varje fall börjat tvivla på mig själv. Kanske har jag fel och det går att leva i rullstol ändå.

Judith funderade på vad hon sagt. ”Inte mycket, men i varje fall något”, tänkte hon.

– Inte nog med det, mamma. För typ två veckor sedan kom hon och hälsade på mig. Kan du tänka dig, hon körde hela dagen bara för min skull. Vi smet ut i parken, hon hämtade sin gitarr från sin bil och sedan satt vi där i parken och sjöng tillsammans. Kan du ens ana hur fantastiskt det fick mig att känna mig? Jag har faktiskt aldrig mått så bra i hela mitt liv, som jag gjorde där i parken med Lisa. Trots min depression och alla bekymmer. Just då var jag så lycklig.

– Du ser, du kan fortfarande bli lycklig ändå.

– Precis. Sedan övertalade hon mig att ringa till Amy, så jag ringde dagen efter. Hon bara kastade sig på en buss och kom och hälsade på mig direkt. Hon till och med skolkade för att träffa mig.

– Jo, det känner jag till. Jacob ringde och frågade ifall Amy skulle få hälsa på dig och det tillät jag naturligtvis eftersom du tydligen bett om det.

Då övergick Ashley till att visa Amys iPad och visade en video där Amy rullade runt i skolan i den lånade rullstolen.

– Herregud, vad har hänt med Amy!? Varför sitter hon i rullstol också?

– Det gör hon inte. Inte egentligen. Hon lånade en rullstol och levde med den i en hel vecka. Hon gjorde allt från den, påstår hon. Gick i skolan, åkte buss, handlade, gick på toa, fixade mat ibland, gick och lade sig och steg upp ur sängen. Helt själv. Hon lät filma det hela och gav till mig. Titta bara!

– Helt otroligt. Har Amy verkligen gjort det?

– Alltså, mamma. Jag har i nästan fem månader varit fullständigt övertygad om i varenda cell i min hjärna att jag inte kan klara mig själv i rullstol, utan behöver hjälp med allt varenda dag. Det är därför som mitt liv redan är slut, ju. Sedan gör

Amy det här. Hon gör allt det som jag är övertygad om att jag inte klarar av på de här filmerna.

– Jag ser det, ja. Det är precis det jag alltid försökt säga, men jag antar att du måste se det för att verkligen tro på det.

– Alltså, jag har alltid varit fysiskt starkare än hon, medan hon har ett bättre läshuvud. Så om hon kan göra det här så kan jag också. Fattar du inte? Hon har med de här filmerna ruskat om hela mig och allt det jag tror på. Du måste förstå att det här inte är en liten sak som hon har gjort. Jag är så chockad att jag inte vet vad jag skall tro längre. Mamma, det är därför jag sa förut att det är därute som Livet finns. I skolan. På stan. Inte inlåst på ett psykställe. Även om jag inte tror på det själv så måste jag i alla fall försöka. För Amys skull. För Lisas skull. Och för din skull. Men mest av allt måste jag försöka för pappas skull, oberoende om var han är. Jag måste ge Livet en chans ändå.

– Så det är därför du har ändrat dig. Du tror på livet igen?

– Nej, mamma, det gör jag inte. Jag är fortfarande övertygad om i varje cell i min kropp att jag inte har någon framtid. Men samtidigt blåser det en orkan i min hjärna, så jag vet inte längre vad som är sant och vad som är lögn. Det är därför jag måste tillbaka till skolan och försöka själv. Om det visar sig att jag faktiskt klarar av alla dagliga rutiner så kommer jag att överleva. Men om inte...

Hon suckade och torkade bort en tår. Judith var inte helt belåten och tittade länge och väl på sin dotter som för ovanlighets skull besvarade hennes blick. Länge satt hon där och försökte bestämma sig. Till slut bestämde hon i alla fall att det bästa just nu trots allt var att låta Ashley återvända till skolan. Förhoppningsvis skulle det visa sig fungera, särskilt som Amy redan fanns där.

– Nåväl, då säger vi det, älskling. Men jag är inte nöjd med det här, skall du veta. Inte nöjd alls.

– Mamma, jag har inte varit nöjd med något sen jag fick en kniv i ryggen.

Ashley suckade och tittade ner i bordet. Judith nickade långsamt.

– Det kan jag verkligen förstå. Ingen av oss är nöjda just nu. Men du ska se att det kommer att ändra sig. Tillsammans kommer vi att klara av det här. Så länge vi har varandra så kommer allting att ordna sig.

– Kanske det. Jag har ju i alla fall lovat att försöka. Förresten. Var är pappa, egentligen? Glöm inte vår sanningspakt! Du måste säga det!

Nu var det Judith som fick svårt att kontrollera sina tårar. Hon visste inte riktigt hur hon skulle kunna förklara vad som hänt. Men samtidigt insåg hon att det inte gick att undvika frågan heller.

– Sanningen är att jag faktiskt inte vet. Efter ditt... försök i badrummet så ändrades allt. Din far blev ännu mera introvert och jag var så arg på honom att jag inte ens ville prata med honom. Vi bara undvek varandra och ingen av oss försökte ens ändra på det. Han började sova på soffan i stället för i sovrummet och gick till jobbet innan jag vaknade på morgonen.

– Så vad hände då? Kastade du ut honom till sist?

– Nej, inte alls. En morgon var han bara borta och lämnade en lapp på köksbordet tillsammans med sin plånbok, telefon och allt annat. Det enda som han verkar ha tagit med sig var kläderna på kroppen och den gamla bilen.

– Vad stod det på den lappen, då?

– Inget speciellt, jag ska visa dig.

Judith gick bort till köksbänken och rotade lite i en hög som låg på bänken. Sedan lade hon ett papper på bordet framför Ashley.

Älskling!

När du läser detta så är jag redan borta. Jag har förstått att du inte längre älskar mig och att allt jag gör bara förvärrar situationen för dig och för Ashley. Jag orkar inte med detta längre utan är bara en belastning, framför allt för Ashley. Så det är mycket bättre ifall jag inte finns.

Jag önskar av hela mitt hjärta att ni båda kan hitta tillbaka till glädjen i livet och jag önskar er allt gott.

Farväl för alltid.

din Joel

– Men mamma! Herregud!! Det här känns som ett självmordsbrev, ju! Har han verkligen...

Ashley snyftade till.

– Jag vet hur det låter, men jag vet inget mera. Å ena sidan så flyttade han alla pengar på sina bankkonton till mitt och tog inte med sig någonting förutom den gamla bilen, inte ens sin plånbok. Samtidigt borde jag fått reda på ifall han... du vet... vore död, men ingenting. Fast varför vare sig han eller bilen hittats är också ett mysterium. Så, älskling, jag vet ärligt inte vad som hänt honom. Jag är bara så besviken på honom just nu, oberoende av vad som hänt.

Ashley suckade djupt och nickade men tårarna rann ändå nerför hennes kinder.

– Älskling, var inte ledsen. Han kanske finns därute någonstans och kommer tillbaka, vem vet?

– Förhoppningsvis.

– Men vad jag vill veta är vad som kommer att hända nu i kväll och i natt då? Måste jag sitta utanför din dörr hela natten och bevaka dig?

– I kväll kommer jag att plocka ihop det jag behöver i skolan i morgon. Sedan hoppas jag verkligen att jag kommer att få äta, för jag är faktiskt hungrig. Jag har ju inte ätit på hela dagen. Sedan måste jag duscha innan jag går och lägger mig. Troligen kan jag inte sova, men jag lovar dig till ett hundra procent att jag kommer att gå upp som vanligt i morgon, äta frukost och sedan gå till skolan. Det spelar ingen roll hur svårt det blir för jag måste göra detta.

Judith kramade Ashley och lovade att hon skulle stötta henne och Ashley rullade in till sitt rum.

– Inga stängda dörrar än så länge, ropade hennes mamma efter henne.

– Ja, ja, svarade hon.

Hon hittade sin ryggsäck som hon haft den där fatala dagen. Den låg i en plastkasse och det verkade inte som om hennes föräldrar ens hade tittat i kassen. Hon tog upp den och gjorde en grimas när hon inspekterade den. Ryggsäcken var dränkt i blod och när hon tog ut matteboken som hon haft i väskan så var sidorna helt skrynkliga och brunröda. Fy! Hon såg en reva i ryggsäcken och ett hål från kniven. Resten av sakerna i ryggsäcken som pennskrin och plastmappar med papper hade klarat sig bättre, så hon tvättade av dem i badrummet, fortfarande med dörren öppen. Hon mådde illa när hon tog ryggsäcken till sin mamma som var kvar i köket och höll på att fixa mat.

– Mamma, jag behöver nog en ny skolväska.

Hon släppte ryggsäcken på bänken framför sin mamma som tittade på den med obehag. Alla hemska minnen kom tillbaka.

– Det vore nog bättre med en axelremsväska och inte ryggsäck, förklarade Ashley. En ryggsäck skulle vara jobbig i rullstol.

Judith tog tag i ryggsäcken med två fingrar och släppte den i soporna och sade att Ashley kunde få en av hennes egna väskor. Ashley tog en av mammans väskor och rullade tillbaka till sitt rum för att packa den.

På Princeton House Behavioral Health gick Larry in på Ashleys rum för att titta till henne innan han gick hem. Till hans förvåning var sängen tom och bäddad och det fanns inga spår kvar efter henne. Han gick till Jacob och frågade och fick till sin bestörtning reda på att hennes mamma hade tagit hem Ashley mot alla rekommendationer. Larry fick onda aningar och mådde riktigt dåligt när han åkte hem.

Samtidigt så satt Ashley och åt tillsammans med sin mamma. Judith tittade oroligt på sin dotter, bekymrad över hennes sorgsna ansikte. Efter maten duschade Ashley sittandes på golvet och gick sedan och lade sig. Allt rullande och plockande hade gjort henne utmattad. Herregud vad hennes kondition hade rasat ihop under de här fem månaderna!

Hon hade svårt att somna utan låg vaken och grubblade. Judith kunde inte heller sova av oro för Ashley, så hon smög titt som tätt upp och tittade till Ashley, som ju inte fått stänga dörren till sitt rum. Från dörren verkade det som om Ashley sov, men tredje gången hon kollade så överraskades hon av Ashley.

– Mamma, jag lever än. Du kan ta det lugnt. Vänta förresten, vi gör så här.

Till Judiths förvåning så drog Ashley över sig till rullstolen, rullade bort till det stora sovrummet och lade sig i Joels säng i stället.

– Så mamma. Lägg dig här nu. Ingen av oss kan väl ändå sova, men på det här sättet behöver du bara öppna ögonen för att kolla mig.

Judith log ett snett leende och lade sig i sin säng. De låg båda tysta ett tag tills Ashley frågade:

– Mamma. När jag var liten, var jag någonsin rädd för att gå till skolan? Som till exempel första gången?

– Nej, älskling. Första gången var du så ivrig och spänd, men inte det minsta rädd. Du har aldrig varit rädd för skolan, inte vad jag sett i alla fall.

– Förrän nu, sade hon tyst.

– Vad menar du?

– Jag är skräckslagen för vad som skall hända i skolan i morgon. Det är en anledning till att jag inte kan sova.

– Det kommer säkert att gå bra, skall du se. Du har alltid varit stark och orädd. Som den där gången en pojke retade dig och du slog honom så hårt att hans mamma kom hit och skällde ut mig.

Ashley log inombords vid minnet. Men skulle hon fortfarande kunna vara stark i skolan? Just nu kände hon sig inte det minska stark, bara rädd och orolig.

KAPITEL 6

Ger Livet en chans

Lektionen hade redan börjat när det knackade på dörren. Lärarinnan öppnade och tittade förvånat på den som knackat. Ashley krånglade sig in över tröskeln. Hela klassen drog efter andan och tystnade när de fick syn på henne och att hon såg så blek och utmärglad ut i sin rullstol. Ashley blev besvärad av uppmärksamheten.

– Ursäkta så mycket att jag kommer för sent, miss Grayson. Jag missade först bussen sedan trasslade allting till sig för mig.

Hon rullade ner i rummet men fastnade mellan bänkarna och fick backa och krångla för att komma till sin plats. Stolen där var i vägen och hon försökte flytta bort den men fick hjälp av en av killarna. Till slut satt hon på sin plats medan alla stirrade på henne till hennes förlägenhet. Lärarinnan, som hette Eugenie Grayson och var Ashleys klassföreståndare, sade bara som om ingenting var annorlunda:

– Du kan öppna matematikboken på sidan 125 så fortsätter vi.

– Ursäkta, men är det möjligt att få en ny mattebok? Jag vet att vi skall vara försiktiga med böckerna, men det här är liksom inte riktigt mitt fel.

Hon tog upp den brunröda boken och visade den.

– Vad i hela friden har hänt med den?

– Det är bara lite blod. Eller rätt mycket, faktiskt. Mitt eget blod.

Lärarinnan tog sin egen bok, gick ner och gav den till Ashley och tog hennes bok. Hon lade den i en låda med en rysning.

När rasten kom kände hon sig nästan förföljd. När hon snabbt vred på huvudet så såg hon hur skolkuratorn gömde sig bakom några skåp. Ashley satte full fart nerför korridoren och runt ett hörn. Efter några sekunder kom kuratorn halvspringandes runt hörnet och nästan krockade med Ashley som hade stannat och vänt sig om.

– Varför förföljer du mig hela tiden, sade hon anklagande.

Kuratorn blev röd i ansiktet och stammade fram.

– Alltså, ursäkta men... Rektorn fick höra att du kommit tillbaka och bad mig hålla lite koll på dig så att du inte... tja...

– Begår självmord menar du?

– Tja, ja. Med tanke på vad som jag hört så...

– Du kan sluta jaga mig nu. Jag lovar att meddela rektorn i förväg nästa gång jag tar livet av mig. Seså, schas nu! Låt mig vara i fred!

Kuratorn dröp iväg och berättade för rektorn att hon blivit påkommen. Han suckade och gick in till skolpsykologen i stället.

Skoldagen fortsatte men Ashley mådde allt sämre. Det visade sig att Amy faktiskt var sjuk så hon visste fortfarande inte ifall hon fortfarande var arg. Ingen annan verkade vilja prata naturligt med henne och de hanterade henne hela tiden som handikappad i stället för som förut. På eftermiddagsrasten orkade hon inte med det hela utan rullade in till toaletten och grät hejdlöst. Hon lutade sig över handfatet och snyftade förtvivlat i tron att hon var ensam på toaletten. En äldre flicka som hon kände som Sophia kom ut från ett bås och kom fram till henne.

– Mår du bra, eller?

– Ser det ut som om jag mår bra? snyftade Ashley.

– Nej, du ser hemsk ut. Kan jag hjälpa dig med något? Du ser väldigt ledsen ut.

– Fattar du inte! Det är just det som gör mig ledsen. Alla försöker hjälpa mig, men det får mig bara att må sämre.

– Alltså, jag förstår inte vad du vill att jag skall göra. Det sista jag vill är att göra dig ledsen, men jag vet bara inte vad jag skall göra för att få dig att må bättre.

Ashley ryckte till. Plötsligt insåg hon att Sophie hade slagit huvudet på spiken.

– Du har redan hjälpt till. Tack så mycket, men nu måste jag lösa resten själv.

Sophie såg förvirrad ut när Ashley rullade iväg. Egentligen ville hon bara leta efter en kniv och skära sig igen, men hon hade ju lovat sin mamma att ge Livet en chans. Dessutom började hon känna sig mera arg än ledsen nu. Så hon rullade bort till klassrummet där hon skulle ha sista lektionen för dagen och frågade lärarinnan om hon fick säga något till klassen innan lektionen. Så när alla i klassen samlats så klappade lärarinnan i händerna för att få uppmärksamhet.

– Sätt er på era platser och var tysta nu. Ashley har bett om att få säga något innan vi börjar lektionen. Varsågod, Ashley!

– Tack.

Hon vände sig mot klassen som hade tystnat och tittade på henne.

– Hej. Jag är Ashley för de som inte minns det. Jag har varit sjuk på diverse olika sätt i flera månader men är tillbaka nu. Det verkar florera alla möjliga rykten om mig här, så jag vill gärna döda dem och berätta sanningen. Ja, det är sant att jag legat på psyket större delen av tiden jag varit borta. Det är också sant att jag i allra högsta grad är självmordsbenägen och att jag flera gånger försökt ta livet av mig. Jag vet allvarligt talat inte hur länge jag kommer att orka leva.

Hon tystnade för att snyta sig. Det blev fullständigt tyst i klassen och många kände sig riktigt obehagliga till mods.

– Idag har jag blivit behandlad på alla möjliga sätt. En del av er undviker mig helt och går omvägar runt mig för att slippa prata med mig. Andra tisslar och viskar bakom min rygg och byter samtalsämne när jag kommer i närheten. Cheryl, du ville berätta att din hamster blivit sjuk och dött, men du vågade inte uttala orden ”sjuk” och ”död” framför mig så du bytte samtalsämne. Sedan finns det andra av er som pratar med mig och förklarar hur synd ni tycker att det är om mig. Ni frågar vad jag behöver och att om jag vill ”tala ut” så är det bara att komma. Slutligen är det också en del som vill hjälpa mig att putta min rullstol, som springer benen av sig för att öppna dörrar för mig eller lyfter min rullstol över trösklar. Johnny, jag såg hur du nästan slog ihjäl dig när du snubblade över några bänkar för att komma före mig till dörren för att öppna den åt mig.

Hon hade fått klassens totala uppmärksamhet när hon släppte bomben.

– Vad ni inte förstår är att allt detta, ja *allt* detta jag sagt, driver mig ett steg närmare självmord. Så jag ber er alla, sluta göra det ni gör om ni inte vill ha min död på ert samvete. Snälla!

Ashly kunde inte längre hålla gråten tillbaka utan begravde ansiktet i en näsduk igen. Hela klassen blev chockad liksom lärarinnan. De hade aldrig sett Ashley gråta förut. Hon som brukade vara så tuff! Ett par började till och med själv också att snyfta lite av förtvivlan. John ställde sig upp och frågade det som alla undrade.

– Ashley, det är ingen av oss som vill dig illa. Jag antar att vi alla känner oss osäkra på hur vi ska uppträda. Kan du förklara hur ska vi behandla dig i stället?

Ashley gjorde en kraftansträngning för att samla sig.

– Ordet är *normalisering*. Strunta i min rullstol och strunta i mina bekymmer. Behandla mig likadant som ni gjorde förut. Hjälp mig aldrig och erbjud ingen hjälp förrän jag faktiskt ber om det. Jag måste lära mig att klara mig själv för att kunna må bättre, och det enda sättet är att träna. Just nu går det riktigt dåligt, men jag lär mig väl. Allt har blivit svårare och sämre sen jag hamnade i den här förbaskade rullstolen. Men varje sak som jag märker är likadan som förut får mig att må lite bättre. I den här stolen sitter samma Ashley som tidigare gick på två ben, fast några jobbiga erfarenheter rikare. Okej?

Hon rullade ner till sin plats till ett mummel från klassen. Lärarinnan klappade i händerna igen och sade som om ingenting hänt till Ashleys förtjusning:

– Då slår vi alla upp historieböckerna på sidan 92 så sätter vi igång.

~ ~ ~

– Nu hur gick det i skolan idag? Känns det bättre nu?

Judith var ivrig på att få höra några goda nyheter om sin dotter men blev besviken igen.

– Jag orkar inte ens prata. Det gör ont i hela kroppen. Om du vill prata så får du göra det i mitt rum, för jag lägger mig på sängen nu och vilar.

Judith följde med henne och satte sig bredvid sängen. Sedan upprepade hon sin fråga.

– Det gick riktigt, riktigt dåligt. Jag mår sämre än innan. Alla verkade undvika mig och ingen behandlade mig som förut.

– Vill du jag skall ringa till kuratorn så hon kan ta upp det med klassen?

– NEJ! Blanda inte in henne nu!! Hon höll på att jaga mig halva dagen idag, tills jag blev arg och sade till henne.

– Okej, jo, du förstår. Det är nog mitt fel, för jag ringde rektorn i morse och bad dem hålla lite koll på dig. Fast jag menade inte att de skulle jaga efter dig. Men vad vill du jag skall göra då?

– Ingenting, mamma. Absolut ingenting. Före sista lektionen så fick jag tillåtelse att tala till hela klassen, och jag förklarade allt. Lugn, mamma, jag har inte gett upp riktigt än. I morgon är en annan dag, den kanske blir bättre. Eller kanske sämre, vad vet jag?

Judith blev om möjligt ännu mera orolig.

– Men var det ingenting som var bra i skolan då. Ingenting alls?

– Nej, mamma. Ingenting var bra. Allt var bara hemskt.

– Men du har ju trots allt lyckats ta dig dit själv och hem, inte sant? Det trodde du inte igår att du skulle klara av, eller hur?

– Lägg av. Jag kom inte ens med bussen! Just före busshållplatsen så är det ju ett övergångsställe med trafikfyr. När det blev grönt så kom bussen så jag skyndade mig över. Men jag kom inte ens upp på trottoaren! Till slut blev det rött och alla bilarna började tuta på mig. När jag äntligen kom runt och upp på trottoaren så hade bussen redan åkt. Sen var nästa buss full och platsen för rullstolar var upptagen, så chauffören fick komma bak och kasta av killen på satt där så han blev jättesur. För att inte tala om backen upp från busshållplatsen vid skolan till ingången. Jag dröp av svett när jag äntligen kom in skolan. Fruktansvärt! Helt sjukt!

– Men ändå. Du kom fram, inte sant? Trots att du inte trodde det skulle gå?

– Tja, ja, kanske. Jo, jag klarade faktiskt av det, trots alla problem, så gick det i alla fall till sist.

– Tänk ju riktigt ordentligt. Är det ändå inget annat som var bra?

– Nej, ingenting! Eller, jo, kanske. När jag satt på lektionen så tänkte jag inte längre på att jag var förlamad. Det kändes rätt bra.

– Där hör du, allt var inte dåligt. Inget annat du kan komma på?

– Tja, möjligen att det inte var så svårt att åka buss som jag trodde det skulle vara. Dessutom fick jag ju sitta på bussen, trots att det var full. Det brukade jag inte få förut.

– Har du tänkt på att du fick sitta tack vare rullstolen, inte trots allt. Utan rullstol hade du fått stå upp.

– Uhm, svarade Ashley fundersamt.

Judith lämnade henne till hennes egna tankar, som snurrade runt, runt i hennes huvud. Judith började laga mat i stället. När hon var klar, och höll på att duka fram två tallrikar ringde det på dörren. Judith öppnade dörren och såg till sin förvåning av det var Larry som stod utanför.

– Öhmm, fru Cox. Jag ber om ursäkt för att jag bara ringer på så här oanmäld. Det är bara det att när jag fick höra igår att ni skrivit ut er dotter så blev jag så orolig för henne att jag knappt kunde sova. Just nu är jag än mera orolig för att jag riskerar att kliva in i en tragisk situation här, och jag är nästan rädd för att fråga hur det står till med Ashley.

– Ja, inte är det bra med henne egentligen, men du får väl fråga henne själv. ASHLEY! Kan du komma hit till dörren? Det är någon som vill träffa dig.

– Jag är trött, låt mig få vila bara.

– Det är ändå dags att äta. Kom nu, jag tror nog du vill träffa honom.

Larry blev förvånad över den tuffa attityd som Judith visade. Han förstod inte att det var det som Ashley mådde bäst av, att bli behandlad som förut. Ashley stönade men kom rullande efter en kort stund.

– Jisses, Larry, är det du som kommer? Det var verkligen oväntat!

– Ashley, du vet att jag bryr mig om dig på riktigt. Jag känner mig väldigt orolig för dig just nu. Hur mår du egentligen? I går var du ju helt förtvivlad!

– Du är underbar, Larry. Ser du mamma, han bryr sig på riktigt! Inte som de andra på det där självmordsinstitutet. Vad säger du, kan han inte han få stanna på kvällsmat?

– Jo, det är självklart. Under förutsättning att du inte har andra planer, Larry?

– Det har jag i och för sig inte, men jag vill inte vara till besvär...

– Det är inget besvär. Herregud, lite mat är väl inte mycket med tanke på vad du har gjort för min dotter. Kom in, för all del!

Judith plockade fram en tallrik till och snart satt de alla tre runt matbordet. Larry sneglade lite oroligt på Ashley.

– Var inte orolig; Larry, jag kommer nog att klara mig på ett eller annat sätt. Just nu känns det skitjobbigt, men samtidigt är jag superglad att få vara hemma. I dag var jag i skolan och i morgon skall jag tillbaka dit, för jag har lovat att ge Livet en chans.

– Det låter för bra för att vara sant. Är du verkligen lycklig nu?

– Nej, inte alls. Men jag har lärt mig att jag faktiskt verkar klara mig själv trots allt. Mamma tror att jag bara vaknar upp en dag och mår bra, men det kommer aldrig att hända. Nej, lyssna nu vidare, mamma. Du måste förstå att det är en process. Om jag vaknar varje dag och mår lite bättre än dagen innan så skall du vara nöjd. Det kommer att ta veckor, månader, ja kanske till och med år, men om du får som du vill så upptäcker jag så småningom att jag har en framtid ändå.

– Så då är allting bra, så länge som du blir lite gladare varje dag?

– Alltså, jag tror fortfarande att jag kommer att ta livet av mig, men lyssna nu mamma, för det här vill du nog höra. Jag har legat och funderat medan du lagade mat. Förut var jag övertygad om att jag för alltid skulle vara beroende av andra och därför hade mitt liv ingen mening längre. Men nu tror jag nog att det kanske går ändå, men är fortfarande övertygad om att det kommer en dag då livet inte längre blir bättre. Då blir frågan om det är tillräckligt bra eller inte. Jag tror forfarande att det inte kommer att räcka till, men en sak vet jag. Om jag tar livet av mig så är det inte idag, i morgon eller ens de närmsta veckorna.

– Kan jag lita på det, älskling?

– Tja, jag har funderat ut vad som egentligen är mina problem. Även om jag faktiskt kom till och från skolan så har jag fortfarande tre jätteproblem, som måste lösas innan jag tror på att jag har en framtid.

– Vilka är dina tre problem då? frågade Larry.

– Det första är att jag har jätteont i mina armar av att bara ta mig framåt.

– Är det inte bara för att du är svag i armarna? Du borde kanske försöka med lite styrketräning så blir det nog bättre.

– Just det, styrketräning. Som att rulla stol, det är rätt krävande. Det andra problemet är att jag var helt slut när jag kom fram till skolan. Min kondition är körd ner i botten av att jag legat på min förbaskade rygg i snart ett halvår. Hur brukar du konditionsträna, Larry? Du verkar du vara i bra form.

– Jag brukar springa i parken ett par gånger i veckan.

– Alltså, jag kan ju knappast springa, så jag får väl rulla i stället. Mitt tredje problem är att jag fastnar på trösklar, trottoarkanter och annat. Kan du räkna ut hur jag löser det också?

– Du får väl träna lite teknik, antar jag.

– Genom att rulla stol. Så alltså är mina tre största problem självlösande. Jag behöver bara rulla min egen stol och ge det tid.

– Menar du verkligen det, älskling? Det låter nästan för bra för att vara sant.

– Alltså, mamma, jag är förlamad men inte dum. Jag vet att man inte bygger muskler och kondition på några dagar. Det kommer att ta månader att träna upp min kropp igen. Så jag kan ju inte veta om mitt liv har en mening förrän jag gjort det. Så, mamma, från och med nu så kan du sova på nätterna. Ditt jobb blir att trycka i mig proteiner i massor, så jag kan bygga muskler. Jag är inte redo att ge upp än, det skall ni båda veta.

– Du får inte ge upp, Ashley sade Larry. Det finns många som blir besvikna om du ger upp, Ashley. Inte bara jag och din mamma, utan din kompis Amy också.

– Jag antar det. Gissar att även Lisa skulle bli besviken. Herregud, förresten. Vilket mirakel att det var just hon som dök upp för att hålla föredrag!

– Tja, vet du vad, Ashley? Det var faktiskt min idé att Lisa skulle hålla föredrag där. Och det var dig som jag mest tänkte på eftersom jag vet att Lisa är din idol. Jag såg en intervju med Lisa på TV och hörde att hon funderade på att hålla föredrag för andra rullstolsbundna. Så jag liksom planterade idén hos Jacob.

– Då fattar jag varför Lisa kom dit och höll föredrag. Din lurifax! Visst är han underbar, mamma? skrattade Ashley.

Judith log för första gången på flera månader. Så underbart det var att höra henne skratta igen! Det här var nästan för bra för att hoppas på!

– Jag önskar dig verkligen lycka till, sade Larry när han var på väg att gå. Berätta bara inte för Jacob, för han har sagt att jag inte får ha någon kontakt med dig. Fast det bryr jag mig inte om, utan jag hoppas att du inte glömmer bort mig, utan hör av dig ibland. Du har ju mitt telefonnummer.

– Larry, jag skall aldrig glömma dig, det kan du lita på!

Ashley gav honom en kram och kände sig nästan lycklig. Det fanns flera som brydde sig om henne i alla fall. Kanske till och med Amy hade förlåtit henne!

~ ~ ~

Dagen efter kom Ashley i rätt god tid till skolan. Hon hade lärt sig hur mycket längre tid allting tog när hon satt i rullstol. När hon rullade fram mot sitt klassrum så hörde hon en kille från avgångsklassen säga högt när hon rullade förbi:

– Kolla på invaliden där!

Sedan skrattade han och hans kompisar. John som var på väg in i klassrummet stelnade till och vände sig om. Ashley hade också stelnat till men rullade sedan fram mot han som talat.

– Vem är det du kallar för invalid?!?

Han ställde sig upp framför henne och sade oförskämt.

– Jag ser bara en invalid här och det är du!

Ashley rullade närmare och svängde sedan runt med rullstolen så att den träffade på hans underben med ett otäckt krasande ljud. Han föll omkull på golvet framför henne och skrek av smärta. En av hans kompisar knöt nävarna och tog ett steg närmare henne.

– Visst bra, slå mig du bara! Det skall bli roligt att höra dig försvara dig hos rektor senare varför du slår på en flicka i rullstol.

Han öppnade omedelbart sina händer igen och tog ett par steg bakåt med en avvärjande gest. Hans kompis på golvet tog om sin vrist.

– Helvete, jag tror att du har brutit mitt ben, din galning!

– Bra, då är vi två invalider här nu!

Hans kompisar fick svårt att hålla sig för skratt medan John skrattade högt i klassrumsdörren. Det här var den Ashley han mindes, visserligen liten men en som inte tog emot skit av någon. Ashley var rätt nöjd efter lunch eftersom det kändes som om det mesta blivit bättre. Ingen lärare kommenterade att hon satt i rullstol och på rasterna satt hon bara och pratade med sina kompisar. Hon hade inte träffat Amy än, eftersom hon fortfarande var sjuk. De andra hade slutat hjälpa henne och slutat undvika henne även om många fortfarande stirrade efter henne. Busen som retat henne förut hade till och med haltat fram till henne på lunchen och bett om ursäkt.

Strax efter två satt hon som vanligt på lektion när lärarinnan fick ett meddelande på skärmen.

– Ashley, jag fick ett meddelande från rektorn här att du visst har missat en tid klockan två. Det är okej, du kan gå dit nu.

– Jag har inte missat tiden, jag har valt att ignorera den.

Lärarinnan nickade och knappade in ett svar. Nästan omedelbart kom ett svar. Då bad hon Ashley följa med ut i korridoren.

– Alltså, Ashley. Rektorn skrev att jag skulle säga till dig att du måste gå på det här mötet med skolpsykologen, annars riskerar du att bli avstängd från skolan.

– Vad!?! Tvingar han mig att gå dit? Får han verkligen göra det?

– Personligen tycker jag inte att det känns rätt att tvinga dig, men rektorn verkar ha bestämt det. Du borde nog gå dit ändå. Det kanske får dig att må bättre trots allt, vem vet?

Ashley rullade in på skolpsykologens mottagning med ett ilsket ansiktsuttryck och smällde igen dörren bakom sig.

– Så vad är det du vill då?

– Goddag fröken Cox. Bra att ni hade möjlighet att komma hit. Rektorn bad mig kalla er hit för att ni enligt uppgift inte mår så bra, och vi tänkte försöka ändra på det.

– Han struntar säkert i mig! Det enda han bryr sig om är sin skola och dess sponsorer, och det skulle se illa ut om jag begick självmord här på skolan.

– Det är inte anledningen. Han bryr sig om dig, liksom jag. Vi vill inte att du skall må dåligt. Tror du inte att du skulle må bättre av att prata lite? Du vet säkert att jag har total tystnadsplikt.

– Visst du bryr dig. *Inte*. Om du brydde dig skulle du inte tvinga mig komma.

– Det har jag inte gjort. Jag finns här för dig om du vill, men det finns inget tvång för dig att vara här. Du behöver inte ens boka tid, utan bara knacka på dörren. Jag är verkligen orolig för dig och bryr mig om dig i allra högsta grad.

– Du är bara som alla andra hjärnskrynklare. Alla ”bryr sig” bara på arbetstid och sedan skiter dom i offren. Jag har fått nog av det, så hej då!

Ashley fnös och rullade ut. Hon såg rektorn som tittade på henne i smyg genom dörrspringan till sin dörr. Hon rullade dit och skrek:

– Vad i helvete håller du på med egentligen?!

Rektorn hoppade till och kom ut i korridoren med arga steg.

– Vad i hela fridens dagar sa du till mig?

– Alltså strax efter lunch idag mådde jag bättre än jag någonsin gjort sedan dagen då jag fick en kniv i ryggen. Men nu känns det som om jag fått en ny kniv i ryggen och jag känner bara för att sticka härifrån och skita i allting! Du skall ha klart för dig att om min mamma ringer i morgon och meddelar att jag tagit livet av mig i natt så är det ditt fel!

Hon snurrade runt med rullstolen och satte full fart nerför korridoren men körde rakt in i några bänkar för att hon var förblindad av tårar igen. Hon svor till och backade medan hon försökte torka sina ögon.

– Ashley, snälla. Kan du inte komma hit och prata med mig några minuter?

Hon tittade på honom över axeln.

– Jag tänker inte lyssna en sekund på vad du har att säga med mindre än att du ber om ursäkt på dina bara knän!

Hon började köra runt bänkarna när rektor samlade sig och skyndade ikapp henne. Han ställde sig på knä framför henne och sade.

– Ashley, jag ber om ursäkt. Jag är uppriktigt ledsen om jag sagt eller gjort något fel mot dig. Det enda jag vill är att du skall må bra liksom alla andra här på skolan. Snälla Ashley, kom tillbaka och prata lite med mig. Jag ber dig!

Hon hejdade sig häpet och satt stilla i några sekunder. Hon såg sig runt och lade märke till att flera elever stannat och stod och stirrade på henne och rektorn som stod på knä framför henne. Sedan vände hon sig om och rullade tillbaka och in på hans kontor utan ett ord.

– Tack, Ashley. Jag uppskattar att du kom tillbaka. Det är uppenbart att jag uppträtt dåligt mot dig. Problemet är att jag inte riktigt förstår vad jag gjort. Kan du inte hjälpa mig att hjälpa dig själv genom att förklara hur jag borde gjort i stället?

Ashley lugnade sig lite och insåg att det kanske inte var så bra att hon alltid var så arg och lättirriterad.

– Jag vill bara bli behandlad som förut, innan jag satt i rullstol. Om jag vill ha hjälp, vare sig det gäller terapi eller trösklar, så ber jag om det. Och jag lovar dig, gulleponken, att nästa gång jag skär mig så gör jag det någon annanstans.

– Helst skall du inte skära dig alls. Tack för att du berättade. Jag lovar att det här var sista gången jag skall behandla dig annorlunda för att du sitter i rullstol.

Ashley återvände till klassrummet och kände sig trots allt lite belåten av att ha skrikit åt och och snäst av själva rektorn utan att bli straffad för det. Hon hade till och med fått honom att gå ner på knä inför andra elever! När hon så småningom kom hem så överraskade hon sin mamma med att faktiskt verka riktigt glad igen. Hon berättade om incidenten med rektorn och skrattade glatt. Judith var inte så

förtjust i att hon satt sig upp mot självaste rektorn, men var så tacksam över att hennes dotter verkade vara på betydligt bättre humör nu i alla fall.

~ ~ ~

Men nätterna var fortfarande jobbiga när mardrömmarna kom och hon inte kunde sova utan grubblade över sina bekymmer. Så den natten ringde hon till Lisa i alla fall. Lisa var fortfarande lika vänlig och förstående, men var tacksam över att det blivit betydligt mera sällan som hon ringde. Denna natt var det ju dessutom en del bra saker som hänt. Judith hade också stora svårigheter att sova på nätterna av oro för sin dotter. Hon hörde ljud från Ashleys rum och blev orolig. Hon höll väl inte på med något dumt nu? Hon smög bort till rummet och lyssnade utanför den fortfarande öppna dörren. Vem var det som hon pratade med? Klockan två på natten? Hon gick in i rummet. Ashley försökte gömma telefonen och såg skyldig ut.

– Vem är det du pratar med så här sent på natten?

– Det är bara Lisa. Jag kunde inte sova och ville inte väcka dig. Du blir också så ledsen om jag försöker prata om mina problem. Lisa lyssnar alltid på mig.

– Nu får du säga hej då för i natt så att hon får sova. Vi kan prata om det här i morgon. God natt!

Ashley avslutade samtalet och lade sedan på luren. Nästa morgon frågade Judith henne hur ofta hon brukade ringa till Lisa och påminde henne om deras sanningspakt, att inte längre ljuga för varandra.

– Alltså det är inte så ofta. I natt var väl bara andra gången sedan jag kom hem.

– Och medan du låg på rehabavdelningen då?

– Liksom, det är bara när jag mår dåligt som jag ringer, och jag mådde alltid dåligt på det där självmordsinstitutet, mest på nätterna. Men jag räknade inte hur ofta jag ringde.

– Men var det ett par gånger i veckan? Varje natt? Flera gånger per natt?

Ashley skakade på huvudet allt eftersom tills det sista förslaget.

– Ringde du flera gånger varje natt till den här Lisa? Allvarligt? Är du inte riktigt klok, hon måste vara galen på dig!?!

– Men jag mådde så dåligt, jag klarade det inte själv. Du vet att hjärnskrynklarna inte bryr sig om mig egentligen och att du bara började gråta när jag försökte prata med dig när jag mådde dåligt förut. Och pappa bara stack, han orkade inte med mig alls! Det är bara Lisa som lyssnar, och hon har aldrig klagat, tvärt om.

– Men hur länge brukar du prata med henne då?

– Asch, det är bara en kort stund normalt sett. Några minuter kanske.

– Och som längst?

– Som längst, jag vet inte... Kanske ett par timmar en natt... Eller tre kanske...

– Tre timmar!?! Herregud hon måste varit helt förstörd! Hur kunde du göra något sådant mot henne, du känner henne ju egentligen inte?

– Men jag mådde så fruktansvärt dåligt den natten. Du vill inte veta vad som hände då. Tro mig, fråga inte!

– Du måste berätta, det spelar ingen roll. Jag måste få veta.

– Men du kommer inte gilla det. Tvinga mig inte, du kommer att ångra det!

– Sak samma, berätta nu.

– Ja, ja, visst, skyll dig själv.

Så berättade Ashley om hur hon nästan tagit livet av sig den där sista natten på rehabcentret. Judith slog händerna för sitt ansikte och blev helt stel av chocken. Det kändes som om något iskallt kramade hennes hjärta.

– Herregud, så fruktansvärt! Jag som trodde att du var trygg där!

– Jag sade ju till dig när du kom senare den dagen att jag skulle ta livet av mig om du tvingade mig att stanna. Troligen skulle jag gjort det redan samma natt. Men du lyssnade för första gången och gjorde det rätta. Och nu mår jag i alla fall lite bättre. Ibland tror jag faktiskt att jag vill leva. Det är bara ofta på natten som

de mörka tankarna inte vill lämna mig ifred. Lisa förstår det, och lyssnar och får mig att tänka ljusa tankar igen.

– Men du tar ju sömntabletter varje kväll. Hur kommer det sig att du inte sover på nätterna?

– Alltså, de där pillren. Jag mår inte bra av dem, det känns som om jag flyger och liksom är utanför mig själv. Så jag tar dem inte, liksom. Det gjorde jag inte på självmordsinstitutet heller. Men nu måste jag sticka, annars missar jag bussen.

Judith släppte iväg henne till skolan men satte sig sedan ner i köket, oförmögen att gå till jobbet. Hennes händer ville inte sluta skaka. Att det varit så nära att Ashley hade lyckats begå självmord! Och ingen medicin tog hon heller! Men stackars den här Lisa, som hon måste lida av allt detta! Slutligen ringde hon själv till Lisa, vars telefonnummer hon fått av Ashley. Hon kände att hon måste be om ursäkt.

– Hej, Lisa. Jag är Judith men du känner inte mig nog inte annat än som Ashleys mamma.

– Hejsan, jo jag vet vem du är, och att du till slut fattade rätt beslut. Ja, Ashley har berättat att hon är hemma nu och går i skolan.

– Alltså, jag måste be om ursäkt för vad hon har gjort, och fortfarande gör med dig. Att hon ringer dig så ofta och till och med på natten. Jag förstår inte hur du har kunnat sova alls, och sköta ditt jobb. Jag är så ledsen för det hela, och skall försöka övertala henne till att sluta ringa.

– Det skall du inte alls göra, låt henne ringa du. Visserligen är det jobbigt att prata med henne när hon är så deprimerad, men när vi lägger på luren mår hon alltid bättre, och det är så givande för mig att känna att jag faktiskt kan göra någon skillnad för någon annan.

– Jamen, inte hela natten ändå. Du måste ju jobba också.

– Du kanske inte vet att jag är musiker. Jag brukar ofta sitta på nätterna och skriva sånger, och min man jobbar natt som dörrvakt, så jag är ofta vaken ändå.

Det är helt okay att hon ringer mig, tro mig. Och sedan hon kom hem så har det aldrig varit mer än högst en gång på en natt, och aldrig på dagen.

– Jag är verkligen tacksam mot dig för att du lyssnar och därmed hjälper min dotter så mycket. Fast jag tror bara nätt och jämnt på att du inte tycker att det är något problem för dig. Men jag är också rätt arg på dig samtidigt.

– Arg? Varför det?

– Ashley berättade om natten innan jag skrev ut henne, och att hon var på väg att skära sig och ringde dig. Vad jag inte fattar är varför du inte omedelbart ringde till mig eller till rehabcentret så att de kunde stoppa henne. I stället försökte du prata henne till rätta. Det hade bara tagit en sekund, så hade det varit för sent. Varför chansade du med hennes liv på det sättet?

– Jag vet att om jag hade ringt så att någon kommit och stoppat henne. Men då hade hon totalt tappat förtroendet för mig. Så nästa gång hon fick chansen, hade hon inte ringt mig utan genomfört självmordet. Men jag hade redan numret till centret, och hade en annan telefon beredd bredvid mig. Om hon gjort det, så hade jag ringt direkt och de hade hunnit stoppa blödningen. Herregud, jag är inte helt oansvarig, skall du veta!

– Oh, det visste jag inte. Ursäkta mig då. Och miljoner tack för vad du har gjort, jag börjar faktiskt långsamt se ett slut på hennes depression och en början på ett lyckligt fortsatt liv. Allt tack vare dig i första hand.

– Det är just därför jag gjort det. Alltså för att hjälpa henne på samma sätt som jag blev hjälpt när jag inte ville leva längre. Lycka till, och låt henne ringa om hon behöver, jag står lätt ut med det.

– Tack, jag skall göra det. Tusen tack igen för din otroliga hjälp!

~ ~ ~

Amy höll på att göra sig klar för att gå till skolan. Kvällen innan hade hon fått tillbaka sin telefon som hennes mamma tagit ifrån henne förut. Den var helt urladdad så hon hade laddat den hela natten. När hon satte på telefonen fick hon se alla missade samtal från Ashley. Hon blev riktigt rädd, särskilt som det inte fanns

några missade samtal sedan söndag kväll. Det kändes som om något iskallt kramade hennes hjärta.

– Vad har du gjort, mamma! skrek hon till sin mamma.

– Vad menar du, och vad är det där för ton?

– Titta här! Det är över 40 missade samtal från Ashley under veckan. Varför har du inte låtit mig svara henne?

– Du vet mycket väl att du var för sjuk för att prata i telefon. Det var därför jag tog telefonen i från dig i måndags.

– Jamen, du hade ju kunna svara henne själv, och säga att jag är sjuk! Alltså, fyrtio missade samtal! Om det inte är ett rop på hjälp så vet jag inte vad som är det. Jag svär, mamma, att om Ashley tagit livet av sig på grund av det här så kommer jag aldrig att förlåta dig. Aldrig!

– Lugna ner dig, det är säkert bra med henne. Hon har ju fortsatt ringa, inte sant?

– Inte sedan i söndags. Kanske gav hon upp om mig då. Eller om livet.

Amy kunde inte hålla tårarna tillbaka. Erin började också bli orolig nu.

– Jag är verkligen ledsen, älskling. Du har rätt att jag borde svarat. Men du får inte tro det värsta bara för det. Ring upp henne och kolla!

Amy tittade på sin telefon och insåg att hon hade bråttom till skolan. Hon sprang hela vägen till bussen. På bussen var det så trångt att det inte var möjligt att ringa till Ashley.

När hon slutligen skyndade in i skolan så försökte hon samtidigt trixa med sin telefon för att ringa. Men då hoppade hennes hjärta över ett par slag när hon fick syn på Ashley som kom rullandes från bussen och hon lade undan sin telefon och sprang i mötte henne i stället.

– Ash! Herregud är du tillbaka? Vad kul att äntligen få lite sällskap av någon vettig person. Hur är det med dig egentligen?

– Det är rätt dåligt fortfarande, men det känns som om det är på rätt väg i alla fall. Alltså på väg tillbaka till livet igen. Den här backen från busshållplatsen till skolan kändes aningen lättare idag än i förrgår. Jag var helt utmattad då!

– Skall jag putta på?

– Rör inte min rullstol, svarade hon automatiskt.

Amy började i stället gå bredvid henne.

– Äntligen kan vi gå och spana in killar som förut! Du hänger väl med efter skolan? Det blir precis som förr.

Ashley kände sig genast lite bättre. Amy brydde sig inte alls om vad som hänt med henne eller att hon satt i rullstol! Det var som om rullstolen inte fanns. Hon var verkligen bra på att få Ashley att må bättre.

– Visst, så länge du inte vill gå samma väg som sist. Jag tror inte jag orkar gå den vägen, i varje fall inte än. Fast när jag tänker på det så måste jag raka vägen hem. Det kommer nog att ta rätt lång tid innan mamma börjar lita på mig igen.

– Tja det suger faktiskt, men vem kan klandra henne?

– Alltså, Amy. Du och jag måste prata allvar. Men vi hinner inte nu, lektionen börjar snart. Vi får ha ett långt samtal på rasten.

Amy blev lite konfunderad och nästan orolig vad det var Ashley ville prata om. Hon satt som på nålar hela första lektionen. När rasten äntligen kom så letade de båda vännerna reda på en övergiven del av korridoren. Ashley tittade djupt i ögonen på sin vän och började.

– Först vill jag be så hemskt mycket om ursäkt. När du hälsade på i rullstol förra söndagen så var jag så elak mot dig och gjorde dig ledsen. Och det trots att du gjort något så otroligt uppoffrande och dessutom gett mig din iPad med filmerna.

– Du behöver inte be om ursäkt, jag förstod att du bara var deprimerad.

– Jamen, när du sedan inte ringde eller svarade i telefonen på hela veckan så trodde jag att du gett upp och var så arg att du inte ville ha med mig att göra längre, och vem skulle kunna klandrat dig för det?

– Alltså det var morsan. Hon tog telefonen ifrån mig när jag fortsatte pilla på den fast jag var sjuk. Sedan stängde den av sig när batteriet dog. Jag var faktiskt jätterädd i morse när jag såg alla missade samtal. Mest rädd blev jag för att du inte ringt mig sedan i måndags. Faktiskt trodde jag att du, ja du vet, gett upp och...

Amy tystnade och snyftade till och klarade inte av att avsluta meningen.

– Du menar att du trodde jag tagit livet av mig. Du är otrolig, för det stämmer faktiskt. I söndags natt försökte jag ta livet av mig igen och lyckades åla in till ett förråd mitt i natten och hittade en kniv. Titta här! Det här såret orsakade jag då.

Amy började må illa och tittade på såret. Det var inte stort, bara någon centimeter och inte särskilt djupt.

– Herrgud, Ash! Men vad hände då? Du verkar inte död än i alla fall!

– Jo, förutom att jag ringde och pratade med Lisa så började jag tänka på filmerna när du rullar runt på skolan i rullstol. Så började jag se mig själv i den där rullstolen. Vi är ju rätt lika, ändå. Helt plötsligt kom det över mig att om du kan så kan jag också, och det var då jag började längta tillbaka till skolan. Så nästa dag lyckades jag övertala mamma, bara det ett mirakel, och i förrgår kom jag hit igen.

– Det var roligt att jag kunde inspirera dig.

– Inspirera? Du skojar väl!?! Du räddade mitt liv! Och jag menar inte bildligt utan på riktigt. Utan dig och ditt rullstolsjippo så hade jag varit död i måndags och du hade fått en inbjudan till min begravning. Du är min räddande ängel, Amy. Min räddande ängel! Inte bara en gång, utan två gånger. Jag skall alltid vara dig tacksam för det.

Amy blev så rörd att hon fick tårar i ögonen. Hon kramade Ashley länge och väl innan de slutligen gick in till nästa lektion tillsammans. Den här stunden var Ashley gladare än på många månader.

~ ~ ~

När Ashley kom hem så stod hennes mamma i dörren med jackan på.

– Lägg in skolväskan bara och kom. Jag har fått en tid åt dig hos en läkare och vi har inte så mycket tid att hinna dit.

– Vaddå för läkare? Jag är väl inte sjuk!

– Det är en psykiatriker vid namn Raymond Richardson. Ja, se inte så sur ut för det hjälper inte. Vi skall diskutera dina mediciner och du skall lyssna på vad han säger och vara aktiv i diskussionen.

– Men mamma...

– Inget ”men mamma” utan nu gör du som jag säger! Du vill inte bli daltad med för att du sitter i rullstol har du sagt. Om du inte gör som jag säger får du rumsarrest i en vecka!

Ashley ilsknade till men fick följa ändå med. Hon kände sig så arg på sin mamma som alltid skulle bestämma över henne. Hon satt i bilen och bubblade av ilska. Så insåg hon plötsligt att hennes mamma bara gjorde som förr, innan överfallet. Hon var fortfarande arg, men på något sätt också belåten med att ännu en sak hade blivit som förut.

När de kom in på läkarmottagningen så hälsade psykiatern glatt på Ashley först och sedan som hastigast också på Judith. Sedan vände han sig direkt till Ashley.

– Så där, Jag har hört att du vill prata om dina mediciner, eftersom du tycker att de inte fungerar så bra. Kan du visa vilka mediciner som det är meningen att du skall ta? Du har de väl med dig?

Ashley skakade på huvudet men Judith lade fram fyra pillerburkar på bordet framför läkaren.

– Nu skall vi se vad du har här. Vi kan börja med den här, Propavan. Det har en dämpande och lugnande effekt och används oftast som sömntablett. Jag antar att du har sömnsvårigheter, mardrömmar och så? Ta två sådana här precis innan du går och lägger dig så sover du nog hela natten. Du kommer att må så mycket bättre efter en god natts sömn.

Ashley reagerade inte på vad han sagt och hennes mamma puttade lite på henne. Hon gjorde en grimas.

– Så här har vi smärtstillande. Har du ont någonstans?

– Bara i hjärtat, mumlade hon surt.

– Inte ditt fysiska hjärta, antar jag, det är du för ung för. Du behöver nog inte ta dessa alls. Men om du får riktigt ont någon gång, kanske av dina sår, så hjälper dessa. Att ha ont kan göra vem som helst deprimerad.

Ashley knäppte till burken så att den lade sig på sidan. Sedan mötte hon sin mammas blick och hennes varnande finger så hon kände sig nödgad att fråga:

– Får de här mig att liksom sväva i luften?

– Nej, men de kan göra dig slö och tung i kroppen. Vi säger så här att du struntar i dessa om du inte har riktigt, riktigt ont. Får du låt säga huvudvärk så ber du mamma om en huvudvärkstablett i stället. Nu ska vi se. Paxil. Det här är antidepressiv medicin påverkar serotoninet i hjärnan så att du blir mindre depressiv. Dessa skall du definitivt ta, först en direkt på morgonen och sedan en direkt efter skolan. Du kommer att må så mycket bättre av det, tro mig. Och de får inte heller dig att sväva.

– Så de kommer alltså få mig att bli lyckligare då?

– Inte direkt. Visserligen kallas de ofta för ”lyckopiller” med det stämmer inte. De förändrar vissa signalsubstanser så att den förstärker vissa nervimpulser. Man vet inte riktigt hur det fungerar, men på sikt så dämpas depressioner i alla fall. Det är väldigt viktigt att du tar dessa varje dag!

– Ja, ja, då!

– Alright Ashley. Den här sista medicinen är en kraftigt lugnande medicin. Har du fått några raseriutbrott, eller?

– Inte sedan jag kom hem i alla fall. Bara på självmordsinstitutet. Kastade en sko på hjärnskrynklaren så han fick en hjärnskakning, tror jag.

Raymond log lite snett åt benämningarna men valde att inte kommentera det.

– Den här tabletten fick du för att de skall kunna kontrollera dig lättare på rehabiliteringscentret. Så länge du inte börjar slåss med din mamma så behöver du inte dessa. Det måste vara de här som får dig att känna det som om du svävar.

Hon sträckte sig över bordet och tog en penna. Sedan satte hon ett tjockt kryss över etiketten. Sedan plockade hon fram ett piller av varje burk och lade i en liten hög på bordet.

– Den här cocktailen fick jag varje morgon till frukost och sedan varje eftermiddag till kvällsmaten runt sex. Vad säger du om det?

– Det verkar helt orimligt! Varför skall du få sömntablett på morgonen? Och klockan sex verkar också alldeles för tidigt också. För att inte tala om smärtstillande tillsammans med lugnande trots att du inte har ont. Jag skall ha ett allvarligt samtal med deras läkare, för det här låter fullständigt vansinne.

Ashley blev riktigt belåten av svaret och tittade på sin mamma.

– Nu går vi, mamma!

– Är du säker på att du kommer att ta din medicin nu då? frågade hon.

– Den här på morgnar och alla eftermiddagar, den här innan jag sover. Ingenting annat, hör du det!

– Det låter utmärkt, log Raymond.

Judith suckade av lättnad och sedan körde hon hem. Till bådas förvåning så satt Amys mamma, Erin, på verandan och väntade på dem.

– Hej, Erin. Vad gör du här?

– Hej, Judith. Det var ett tag sedan vi träffades. Jag skulle vilja prata lite med din dotter, om det går bra.

– Antar det, svarade Ashley. Vi kan prata här, jag har inga hemligheter för mamma längre.

Erin tvekade när hon mötte Ashleys ögon. Herregud vad hon hade förändrats. Hon var så mager och hålögd att hon var som en skugga av sitt forna jag. Erin funderade på hur hon skulle säga det hon kommit för att säga.

– Ashley, min vän. Jag vill be dig så oerhört mycket om ursäkt för det jag gjorde förra veckan. Det var tanklöst och direkt korkat.

– Jag förstår inte riktigt. Vad gjorde du förra veckan som var så fel?

– Jag tog telefonen ifrån Amy för att hon var sjuk. Det ångrar jag inte, men när du sedan ringde så kunde jag ju se att det var du, men jag tänkte inte ens tanken att jag borde svara. Men det borde jag ha gjort. Inte bara det, jag borde ha låtit dig prata med Amy, trots att hon var sjuk. Du verkar må betydligt sämre än hon gjorde förra veckan. Och du behöver allt stöd du kan få just nu, och jag nekade dig hennes stöd. Du ska veta att jag är så ledsen för det, och att jag ångrar det bittert. Det skall inte upprepas, det lovar jag. Kan du förlåta mig?

Ashley blev alldeles rörd av hennes ord.

– Det finns ingenting att förlåta. Egentligen är det jag som skall tacka dig för allt du gjort för mig. Det är tack vare dig som jag är hemma från psyket och tillbaka i skolan. Utan alla filmerna med Amy i rullstolen så hade jag nog varit död nu. Men i stället så känns det faktiskt bättre nu, så tack.

– Men jag har inte gjort något, faktiskt. Det är Amy som har gjort allting. Det var hennes idé med rullstolen och hon som uppoffrade sig.

– Och vem har uppfostrat henne? Vem har lärt henne att vara så osjälvisk? Det är väl ingenting man lär sig från Internet, eller?

– Tja, när du säger det så.

– Det är så jag säger. Så tack för att du format Amy till den fantastiska person som hon är, så att hon velat hjälpa mig att överleva. Tack så mycket.

Erin gav Ashley en kram och önskade henne lycka till och åkte sedan hem igen.

– Älskling, det där var helt fantastiskt gjort av dig.

– Det är ändå mamman till min bästa kompis. Hon var riktigt korkad förra veckan, men vad blir bättre ifall jag skulle gnugga in det?

– Du har så rätt i det. Fint tänkt av dig.

– Och vem har uppfostrat mig, då?

Judith tittade på henne och kunde inte låta bli att skratta lite. Nu kändes det som om allting var på väg att ordna sig. Ashley hade börjat skratta ibland, hon

skulle ta sina mediciner och hon verkade börja trivas i skolan. Nu kunde väl ingenting gå fel?

Fast det skulle hon aldrig tänkt, för det värsta hade inte kommit än.

KAPITEL 7

Festen

Ashley rullade in genom ytterdörren till huset där John bodde. Hon funderade på vad hon gjorde här egentligen. John fyllde år och hade bjudit alla i klassen till den här festen, och mer än halva klassen hade tackat ja. Amy hade tjatat på Ashley att hon också skulle komma, och nu var hon här. Visst skulle det vara kul att gå på fest igen, men samtidigt kunde hon ju inte dansa. Hon rullade fram till bålen som stod på ett bord och hällde upp en drink. Hon frågade John om den säkert var alkoholfri, och John lovade att den var det, eftersom han var nykterist.

Hon tackade honom och tog muggen i sin hand och började rulla in i rummet. Det var rätt komplicerat att både rulla och hålla i muggen så det gick inte så bra. Då kom Roger, som var lagkapten i det amerikanska fotbollslaget i skolan, fram till henne. Han var stilig och hade alltid många tjejer som svärmade för honom. Han log mot henne och erbjöd sig att bära hennes drink. Han satte ner muggen på ett bord som stod lite avsides i ett hörn av rummet. Sedan satte han sig ner där också och började han prata om allt möjligt med henne och hon kände sig smickrad av att han verkade intresserad av henne. När hennes glas var tomt så hämtade han mera åt henne. Han var så snäll och hjälpsam och hämtade snacks och fortsatte hämta drinkar från bålen.

Efter ett tag började hon känna sig sömnig och snart så nickade hon till i rullstolen. Snart sov hon tungt. Plötsligt vaknade hon med ett ryck. Hon märkte att hon låg på rygg och var nästan naken med Roger liggandes över henne. Hon öppnade munnen för att skrika men då lade han sin hand för hennes mun och hyschade åt henne. När hon försökte slå mot honom så höll han fast hennes armar med högerhanden medan han fortsatte täckta för munnen med vänsterhanden. Hon var snurrig i huvudet men märkte att Roger hade dragit ner sina byxor också. Till slut lyckades hon bita honom i ett finger så han släppte taget och sedan öppnade hon munnen för att skrika. Men då tryckte Roger en kudde över hennes ansikte i stället och låste fast hennes armar på kudden. Han var urstark och tung och hon fick knappt någon luft.

Amy hade börjat leta efter Ashley på ovanvåningen eftersom hon hört att hon varit med Roger och kände till hans rykte. Plötsligt hörde hon ett kvävt skrik och rusade in i sovrummet. Hon fick syn på Ashley utan kjol och trosor och med blusen uppknäppt. Roger låg över henne medan han höll fast hennes armar och tryckte kudden mot hennes ansikte medan hon kämpade för att komma loss. Amy skrek så att håret krullade sig på Roger och rusade sedan fram och började klösa på Roger så att han släppte taget. Flera andra kom rusande mot rummet så Amy kastade snabbt en filt över Ashley. Roger insåg att det var kört och störtade ut ur rummet hoppandes jämfota med byxorna kring smalbenen.

Ashley låg och grät i sängen så Amy skrek att alla skulle lämna rummet omedelbart. Sedan hjälpte hon Ashley genom att knäppa hennes blus och dra på hen-

nes trosor och kjol. Ashley var helt lealös av chock och lät sig bara passivt hjälpas utan att säga ett ord, hon bara snyftade förtvivlat. Hon höll händerna dolda i sitt ansikte medan hon lät Amy köra ut henne ur rummet och började skumpa nerför trappan. Två killar kom springande och bar ner henne medan hon satt i rullstolen. När nere rådde totalt kaos. John hade hämtat ett basebollträ och skrek åt Roger som försökte förklara sig medan han flydde ut genom ytterdörren för att undgå att bli slagen. John svingade och träffade dörrkarmen. Flera av tjejerna hävde ur sig ord mot honom som inte alls var passande för deras ålder.

När dörren väl var stängd så blev det dödstyst. Det enda som hördes var ljudet av Ashley som grät högljutt. Amy kramade henne och sade:

– Ashley, jag hoppas du förstår att inget av det här är ditt fel. Roger har gått nu och du är bland vänner här.

Hon kände en stark stank av sprit och insåg till sin chock att Ashley var full. De andra försökte också trösta henne utan framgång. Hon sade inte ett ord, men tog plötsligt fram sin telefon.

– Mamma, kom och hämta mig. Nej, inte klockan tolv som vi sade och inte om en stund. Kom och hämta mig *nu*!

Judith blev riktigt rädd när hon hörde hur Ashley grät hejdlöst och kastade sig i bilen och körde till huset. När hon kom in stod alla runt Ashley och försökte trösta henne. John, som öppnade dörren, bad om ursäkt till Judith men fick ingen chans att förklara något innan hon ilsket svepte förbi honom på väg fram till Ashley. Hon helt kort sade med gråten i halsen:

– Kör min rullstol, mamma! Jag vill hem! Nu!

Judith tittade argt på de andra och körde ut henne till bilen och hem. Ashley sade inte ett ord på väg hem, bara satt och hulkade. När de kom hem begärde hon att bli körd till duschen och sedan satt hon därinne länge, mycket längre än vanligt. Judith stod orolig utanför och lyssnade. ”Det finns väl inget farligt därinne” tänkte hon. Men hon hörde hela tiden hur Ashley tvättade och gnuggade sig. Till slut rullade hon själv ut och direkt in i sitt rum utan ett ord och lade sig i sängen.

– Ashley, du måste berätta vad som har hänt? Har de varit elaka mot dig i kväll? Allihopa? Jag måste få veta vad som har hänt. Vad är det John har gjort, egentligen? Herregud, jag ska slå ihjäl honom om han varit elak mot dig.

Judith försökte verka stark, men kunde inte låta bli att få tårar i ögonen också. Ashley insåg att hon måste säga något.

– Men, mamma, Johnny har inte gjort något. Det är det svinet Roger som försökte våldta mig. Men Amy räddade mig i sista sekunden. Men jag vill inte prata om det nu, jag orkar bara inte.

– Gode gud, vad sa du? Våldta! Det är ju fruktansvärt! Som du mår just nu! Herregud, jag måste nog sitta här vid din säng hela natten så du inte...

Ashley tittade förebrående på henne med sina rödgråtna ögon.

– Mamma, jag är jätteledsen av det här, men jag är inte deprimerad. Jag lovar. Vi syns i morgon, gå och lägg dig nu! Jag är så trött att jag inte kan hålla ögonen öppna just nu.

Judith gick och lade sig men kunde inte sova. Herregud, Ashley hade just börjat komma över sin depression och självmordstankar, och nu detta! Allt kanske var förstört! Skulle hon orka att börja om från början med Ashley?

Under tiden insåg John att festen var över, för ingen kände längre för att festa.

– Ledsen, Johnny. Det är inte ditt fel, men det känns som om hela feststämningen är förstörd nu.

– Jag förstår. Förbannade, Roger. Hallå! Alla lämnar sina glas och muggar precis där de är. Mark, kan du komma hit?

– Visst, Johnny. Vad vill du?

– Du är ju keminörd. Dessutom är du genomärlig. Kan du inte ta prover på alla glas här. Jag vill veta hur Ashley kunnat bli full, för jag har då inte någon sprit i hela huset.

– Visst, Johnny. Det fixar jag.

Judith låg och vred och vände sig hela natten och smög in till sin dotters rum flera gånger. Hon verkade också sova oroligt, men hon sov i alla fall. På morgonen kom hon upp som vanligt, men var långt ifrån sitt normala humör. Hon bad om huvudvärkstabletter och fick ett par tabletter. Sedan sade Judith att hon måste berätta vad som hänt, så Ashley berättade allt hon mindes.

– Herregud, vad fruktansvärt! Ett sådant svin, den där Roger. Nu när du precis börjar må lite bättre så gör han det här!

– Ja, det var faktiskt hemskt. Men nu måste jag skynda mig, jag håller på att missa bussen till skolan.

– Du får stanna hemma idag. Jag kan ringa skolan och sjukanmäla dig.

– Sitta hemma och grubbla? Nej, tack! Jag sticker nu. Vi får prata mera sen.

– Bara en sak till, älskling. Du luktade sprit igår kväll. Har du verkligen druckit alkohol, trots att du inte får?

– Nej, mamma, jag lovar. Jag vet att det är farligt tillsammans med mina mediciner. Johnny lovade att det inte fanns någon alkohol i huset. Fast.... vänta ett tag! Det var ju Roger som hämtade min dricka hela tiden. Den uslingen måste ha spetsat mina drinkar! Det kan förklara varför jag var så snurrig och sömning. Jag har inte druckit sprit medvetet, mamma, det måste vara han. Nu måste jag åka. Hej då, oroa dig inte, jag har klarat värre kriser redan.

Hon missade bussen i alla fall och kom för sent till första lektionen och rullade in medan alla tittade på henne. Hennes ansikte var helt uttryckslöst när hon rullade fram till sin plats. Ingen av de som varit på festen hade väntat sig att hon skulle dyka upp. Roger var på henne hela lektionen och försökte viska och gav henne menande blickar. Ashley var helt diskrä hela lektionen, i bjärt motsats till sitt vanliga aktiva deltagande. På första rasten rullande hon snabbt ut i korridoren, men stoppades av Amy.

– Hur mår du idag? Herregud, jag fattar inte att du orkar gå i skolan idag. Hade det varig så skulle jag bara legat hemma och bölat hela dagen.

– Jag är mest förbannad. Kan du göra mig en tjänst? Om jag kommer sent till nästa lektion, kan du säga till läraren att jag är på väg? Jag har en sak att göra.

Det lovade Amy och sedan rullade Ashley raka vägen in på rektorns rum utan att ens knacka. Rektorn blev lite irriterad, särskilt som han var upptagen. Men när han såg tårarna i Ashleys ögon så lade han pappren åt sidan för att lyssna på henne. Hon berättade allt som hänt och rektorn blev riktigt upprörd och lovade att ta tag i det. Hela resten av förmiddagen blev många av hennes klasskompisar kallade till rektorns kontor en efter en till lärarens stora förvåning. De som inte varit med på festen förstod inte heller vad som var på gång. Mark berättade också för rektorn om sin undersökning. Han hade bara hittat alkohol i Rogers och Ashleys muggar. Till sist blev också Roger kallad. Han däremot insåg vad det handlade om.

– Du förstår säkert varför du kallats hit, började rektorn. Jag har fått en ganska klar bild av vad som hände i går kväll, men vill höra din sida också.

– Alltså, jag fattar inget. Alla tjejer vill vara med mig, så varför skulle jag behöva tvinga någon? Ashley vad så med på det hela, ska du veta.

– Kan du förklara varför ditt och Ashleys glas innehöll alkohol, men ingen annans glas? Det serverades som du vet inget alkoholhaltigt på festen.

– Inte vet jag. Kanske tjejen tog med den för att släppa loss lite.

– Menar du på allvar att jag skall tro att Ashley skulle ta med sprit till festen för att spetsa sin egen *och* din drink? Detta trots att hon tar psykofarmaka, som gör allt intag av alkohol till en hälsorisk.

– Det måste vara hon.

Rektorn bara skakade på sitt huvud. Han fortsatte att pressa Roger men han bara trasslade in sig i flera lögner och orimliga antaganden. Rektorn förklarade till sist att kan kunde återgå till lektionen medan han funderade vidare.

På lunchrasten spanade Amy efter Ashley för att som vanligt äta tillsammans med henne. Men hon kunde inte hitta henne i matsalen så hon började leta efter henne, men hon var försvunnen. Hon blev rädd och började fråga runt efter nå-

gon som sett henne. Till slut hittade hon en tjej som hade sett henne rulla mot en dörr på baksidan av skolan. Amy gick och och fick syn på hjulspår i snön på väg mot en dunge. Hon började springa medan hon följde hjulspåren i snön. Snart såg hon rullstolen som var tom. En bit ifrån rullstolen såg hon någon ligga med ansiktet nedåt i snön.

– Ash! ASH! skrek hon i panik.

Hon sprang fram till figuren med onda aningar. När hon kom fram vågade hon nästan inte röra vid henne av fruktan för att hon tagit livet av sig. Men sedan hörde hon snyftningarna och tog tag i henne och vände på henne. Ashley grät förtvivlat men hade hört att det var Amy som kommit så hon slog armarna om henne och grät mot hennes axel.

– Ash, snälla Ash. Jag vet att det känns svårt just nu, även om jag omöjligt kan förstå hur du mår. Men det kommer att gå över och bli bättre. Både jag och alla andra i klassen är på din sida och vi ska alla hjälpa dig.

– Jag känner mig så smutsig. Men det värsta är att alla i klassen har sett mig naken! Hur skall jag någonsin kunna komma över det?

– Det stämmer faktiskt inte. Bara jag och två andra tjejer såg dig, och vi är ju redan nakna i duschen på idrotten, inte sant? Innan några killar kom in i rummet så hade jag ju redan hunnit täcka över dig.

– Säkert?

– Jag lovar! Du tänker väl inte göra något desperat på grund av det här? Som att ta livet av dig? Jag är så rädd för din skull!

– Amy, jag är ledsen och förtvivlad just nu. Men jag är inte deprimerad. Inte mer än innan i alla fall.

– Skönt att höra. Allt kommer snart att bli bättre skall du se. Kom, nu så går vi till nästa lektion. Jag kan hjälpa dig om du vill.

Nästa lektion var idrott, så Roger gick till fotbollsplanen bakom idrottshallen. Men John hade redan sagt till tränaren att han vägrade spela i samma lag som

Roger, så tränaren hade följt Johns förslag och pratat med rektorn redan. När Roger gick ut på planen så kallade tränaren till sig honom.

– Roger, du vet att jag anser att spelarna i skolans fotbollslag inte bara skall vara duktiga på planen, utan också vara ett gott föredöme för övriga utanför planen. Det du gjorde i går kväll är helt oacceptabelt, och du får inte längre vara med i laget. Om det visar sig att hela historien bara är en lögn så kan du återkomma, men enligt rektorn finns det en hel del vittnen. Du kan byta om och lämna idrottsplatsen nu!

Roger stegade in i omklädningsrummet med ilskna steg. Han behövde ju idrotten för att få stipendium! Han slängde rasande sin hjälm på en skåpsdörr så det blev en stor buckla i den. Sedan bytte han om och började leta efter Ashley. På eftermiddagsrasten hittade han henne i en korridor och stoppade henne. Han ansträngde sig för att prata med en rätt mjuk, tyst röst för att inte förvärra situationen.

– Ashley, jag är ledsen för igår, jag var full och tänkte inte efter. Men tränaren sparkade ut mig ur skollaget på grund av att du skvallrat för rektorn, och laget behöver mig. Du måste gå tillbaka till rektor och förklara att det bara var ett missförstånd, annars kommer det att bli problem.

– VAD, sade Ashley med hög röst så att alla hörde det. HOTAR DU MIG? Vad skall du göra med mig? Va! Jag är inte rädd för dig! En galning har redan huggit mig med kniv i ryggen och satt mig i rullstol för livet. Kan du toppa det, va?

Roger hyschade åt henne för att få henne tyst. Men hon fortsatte att prata högt så alla hörde henne.

– Eller tänker du slå ihjäl mig kanske? Jag har försökt ta livet av mig tre gånger redan, du skulle göra mig en tjänst om du dödade mig. Så varsågod och sätt igång bara!

Det hade till Rogers förtvivlan samlats en hel del folk runt dem vid det här laget. Sophia, som var skolans populäraste tjej och dessutom enligt ryktet Rogers flickvän, frågade vad som hänt.

– Han försökte våldta mig i går, och nu vill han att jag skall ta tillbaka det.

– Vad fan! Är det sant, Roger?

– Alltså, jag trodde hon ville, liksom.

– Först spetsar du mina drinkar så jag slocknar, sedan rullar du in mig medvetslös i ett sovrum och trycker ner mig på en säng och håller för min mun så jag inte kan skrika. Till slut låser du fast mina armar när jag försöker slå dig. Vad i allt det får dig att tro att jag skulle vilja, va?

– Han har faktiskt gjort samma sak med mig en gång, sade en annan tjej. Alltså först supit mig full sedan förgripit sig på mig när jag var avtuppad.

– Samma med mig, men jag sparkade honom mellan benen så han gav upp, sade en tredje tjej.

– Så det är därför du gav dig på Ashley, för att hon inte kan sparkas! sade Sophie ilsket.

Hon gav Roger en örfil som ekade genom korridoren. Alla började skrika åt honom och flera av tjejerna började slå och klösa honom. Sophie drog till med ännu en örfil som fick det att snurra i hans skalle. Han blev riktigt rädd av allt hat emot honom så han flydde scenen. Alla tjejerna samlades sedan runt Ashley och förklarade att de var på hennes sida och att Roger skulle råka illa ut nästa gång de fick syn på honom. Ashley kände sig riktigt belåten när hon rullade in i klassrummet för dagens sista lektion.

När lektionen började så lyste Roger med sin frånvaro. Läraren frågade om någon visste var han var. Amy ställde sig upp och sade att de flesta nog visste, och frågade Ashley om hon fick berätta.

– Nej, Amy. Du säger ingenting!

Ashley lät arg och rullade plötsligt iväg som om hon skulle lämna rummet. Men till allas förvåning så stannade hon längst fram och vände sig om mot klassen.

– Jag antar att Roger inte vågade stanna på skolan eftersom all verkar vara emot honom. För er som inte vet så försökte han våldta mig på Johnnys fest igår. Amy var den som räddade mig igår. Jag är så tacksam mot dig Amy, jag tror inte

att jag har tackat dig än. Du är min räddande ängel! Igen! Ja, alla ni som var på festen igår var helt underbara. Ledsen att jag förstörde festen för er, och ledsen att jag inte tackade er då.

Läraren blev helt chockad och frågade om hon pratat med kuratorn eller skolpsykologen om det.

– Gissa själv vem jag pratat med! Vem är det som kallat halva klassen till sitt kontor idag?

Judith hade inte orkat gå till jobbet denna dag utan väntade oroligt på att Ashley skulle komma hem. När hon äntligen kom, så var hon förvånad över att hon inte verkade alltför ledsen.

– Du har pratat med Lisa, inte sant? Det är hon som muntrat upp dig!

– Nej, jag pratade med rektorn, och nu är hela skolan på min sida. Det känns underbart! Till och med Sophia, skolans populäraste tjej, har förklarat att jag bara behöver be henne om vad som helst.

Dagen efter blev Ashley kallad till rektorns kontor. Hon rullade dit med blandade känslor.

– Godmorgon, Ashley, sade han. Tack för att du ville komma idag. Som du förhoppningsvis förstår så har det här ingenting med ditt handikapp att göra, utan det handlar och övergreppet. Jag har gjort mitt bästa att ta reda på vad som hänt med dig, och på vilket sätt som skolan kan hjälpa dig. Men först ville jag meddela dig att Roger har ringt mig på morgonen och meddelat att han inte kommer tillbaka till skolan. Med anledning av det, och det faktum att det inträffade utanför både skoltid och skolans område, tycker jag det inte är lönt för skolan att gå vidare i ärendet. Jag hoppas att du håller med?

– Visst, visst. Det enda jag vill är att slippa se den uslingen varje dag.

– Sedan vill jag att du skall veta att jag och all annan personal här på skolan stöttar dig. Min åsikt är att du borde polisanmäla Roger. Det måste i så fall vara ditt beslut, men jag kan gärna hjälpa till med det ifall du vill.

– Tack, men jag tror att jag låter det vara.

Ashley rullade ut och mötte skolpsykologen som verkade stå och vänta på henne i korridoren.

– Kan du inte komma in till mig en stund? Du vet att jag har tystnadsplikt och jag är säker på att skulle må bättre av att prata med mig om ditt trauma.

Ashley bara fnös åt henne.

– Så du tror att jag mår bättre av att tvingas prata med dig?

– Det är absolut inget tvång, det vet du redan. Mina tjänster är alltid frivilliga men skolan har en rutin att erbjuda samtalsterapi till elever som drabbats av något trauma. Så ditt handikapp är inte en faktor alls, utan det är övergreppet som du rapporterat till rektor som det handlar om. Och om du av någon anledning misstror mig så kan jag förmedla kontakt med någon annan du kan få förtroende för.

Ashley tog några djupa andetag för att lugna ner sig lite innan och slutligen sade med så mjuk röst som möjligt.

– Jag är ledsen, men jag vill helt enkelt inte prata med någon psykolog. Det har inte med dig personligen att göra, utan gäller alla psykologer.

Ashley rullade vidare och lämnade honom bubblande av frustation när han insåg att han inte kunde hjälpa Ashley trots att han var övertygad om att hon behövde stöd. Han visste inte hur rätt han hade, för Ashley hade drömt en mardröm om våldtäkten på natten, men hon tänkte att det skulle nog gå över.

När hon rullade förbi skolsköterskans mottagning så hejdade hon sig och tog sig en funderare. Sedan rullade hon in till henne för att be henne undersöka en sak, Sköterskan var tveksam till om hon var rätt person, men gjorde ändå vad Ashley bad henne om.

~ ~ ~

Hela helgen gick och hon hade samma återkommande mardröm varje natt. Hon brukade vakna flera gånger på natten, ibland skrikande. Judith hörde det ibland och blev allt mera orolig över henne. Vid lunchtid på måndagen så ringde hon till Raymond för att fråga om råd. Han svarade väldigt undvikande och tyckte

att de skulle se tiden an lite grann. Judith blev besviken och började ringa runt till andra psykologer.

Sent på eftermiddagen kunde hon inte hålla sig längre utan hon ringde till Ashleys mobiltelefon. Det blev inget svar så Judith blev riktigt skräckslagen och ringde till Amy och andra klasskamrater för att höra ifall någon av de visste något, men ingen visste var hon var, bara att hon inte var i skolan. Judith började frukta det värsta men till slut kom ändå Ashley rullandes hem till hennes stora lättnad.

Judith tittade på henne både arg och lättad.

– Ashley, älskling, var har du varit? Jag har fått reda på att du skolkat från sista lektionen idag.

– Typiskt att de skulle skvallra. Det är lugnt, jag hade bara ett litet ärende på vägen hem.

– Vad för ärende? Du måste berätta! Glöm inte vår sanningspakt. Jag accepterar inte att du bara försvinner så där, och inte ens svarar i din telefon! Vad är det som händer, egentligen? Jag börjar bli riktigt orolig för dig. Är det något som jag borde veta om hur du mår som du inte berättar?

– Alltså, mamma, jag vill inte men... Det är liksom så här att... (suck) ... jag blir våldtagen igen varje natt, mamma. Varje natt! Jag orkar snart inte med det, jag kan inte sova och även om jag är trött så vågar jag knappt somna för jag är rädd för mardrömmarna.

– Tror du inte att jag har märkt det? Och tror du att jag inte vet att du vaknar skrikande varenda natt? Det är därför jag är så orolig. Du behöver hjälp! Jag har letat rätt på en trevlig psykolog som du kan prata med. Det är en kvinnlig, rätt ung psykolog så det bör inte bli alltför svårt att prata med henne.

– Mamma!! Du har väl inte bokat en tid nu igen? Förstår du fortfarande inte?

– Det jag förstår är att du behöver någon att prata med. Du behöver terapi, och du skall ha det.

– Men mamma...

– Inget ”men mamma” nu! Du vill inte att jag skall dalta med dig, det har du själv sagt. Och du behöver terapi, och därmed basta! Den här psykologen kommer säkert att få dig att må bättre, tro på mig!

– Du måste sluta göra så här, mamma! Fattar du inte att det du gör bara får mig att må sämre?

– Hur kan det få dig att må dåligt att jag vill att du skall ha terapi?

– Det är inte det. Förstår du fortfarande inte vad det jag behöver för att orka leva? Det jag behöver är att tro på mig själv. Tro på att jag klarar mig själv! Men hur skall jag kunna tro det om inte ens du tror på det?

– Herregud, det är inte det. Jag tror på dig, jag lovar. Men ibland bara måste man ha hjälp, det gäller alla.

– Kanske, men litar du på att jag kan klara mig själv och själv lösa de problem som jag drabbas av? På riktigt?

– Självklart gör jag det.

Judith darrade på rösten lite och det var uppenbart att det inte var helt sant.

– Var det sanningen?

– Nja kanske inte helt, men jag *vill* verkligen tro på dig. Men kan jag verkligen lita på dig? Du har ännu inte berättat varför du skolkade idag. Nå?

– Måste jag berätta? Snälla, jag vill inte. Ååh men vad sjutton, okej då. Jag var bara hos honom.

– Vem pratar du om? Du menar inte... du kan inte mena Roger, eller?

– Vad! Varför skulle jag vilja träffa det svinet? Nej, jag var hos Raymond, förstås. Raymond Richardson. Du känner honom, ju.

– Vad i hela friden! Vad gjorde du där?

– Vad tror du man gör hos en psykolog? Terapi, förstås!

– Menar du att du självmant har gått på terapi? Det är ju fantastiska nyheter! Men varför sa du ingenting?

– Jag skämdes lite. Alltså, du vet att jag varit så envis med att jag inte vill ha någon terapi, och vi har bråkat om det. Det är fortfarande så att jag inte vill prata med någon psykolog om det som Raymond kallade min rullstolsdepression, för det är totalt meningslöst. Men det är en helt annan sak att jag behöver någon att prata om våldtäkten med, för minnena från våldtäkten ger mig ingen ro.

– Du behöver inte skämmas, jag är bara glad för att du är så förståndig att du gick dit själv. Men är det verkligen säkert att du gick dit? Jag vill tro det, men det låter så osannolikt.

Ashley suckade och tog fram sin telefon och slog ett nummer. När hon fick svar så kopplade hon om till högtalare och lade telefonen på bordet framför sig.

– Hej Raymond, det är Ashley här.

– Nej men hej, Ashley. Vad förskaffar mig den äran? Är det något problem?

– Bara att min mamma inte tror på att jag träffat dig. Raymond, hon lyssnar nu och jag skulle vilka att du berättar för henne vilka tider jag bokat hos dig.

– Hej Raymond, sade Judith.

– Hej Judith. Jo, jag kan alltså bekräfta att Ashley var hos mig i eftermiddags och fick sin första terapisession, och att vi har bokat nästa till på torsdag. Vad vi pratar om kan jag dock inte säga, såvida inte Ashley tillåter mig det också.

– Det spelar ingen roll vad ni pratat om. Jag känner mig trygg med att du får henne att må bättre, och det är allt jag behöver veta. Men varför sade du ingenting när jag ringde tidigare idag?

– Du måste förstå att sekretessen mellan läkare och patient även gäller ifall patienten är omyndig. Jag kunde helt enkelt inte berätta då.

– Jaha, jag förstår, antar jag. Men nu vet jag så du kan skicka räkningarna direkt till mig i stället.

– Det skall jag göra, Judith.

– Tack för att du hjälper min dotter, jag uppskattar det verkligen.

– Nöjet är helt på min sida. Och jag menar det där, ifall du fortfarande lyssnar, Ashley.

– Det gör jag. Du kan skicka alla bokade tider till min mamma också i framtiden, så hon vet när jag är hos dig.

Raymond lovade att göra det och lade på luren.

– Förlåt mig så mycket att jag inte litade på dig, älskling. Men varför valde du Raymond? Var det inte svårt att öppna sig om ett sådant ämne till en medelålders man?

– Det kändes riktigt pinsamt att prata våldtäkt och sex med en honom, så jag bad honom sitta bredvid bristen där jag inte kunde se honom, bara höra honom. Alltså, han är den enda psykologen jag litar på av alla jag träffat. Har du inte tittat på klockan? Det är efter arbetstid. Han gav mig sitt privata mobilnummer. Det visar att han verkligen bryr sig, inte sant?

– Det gör det verkligen.

– Märkte du inte också att när du tvingade mig att gå dit så måste han sett att jag var arg och inte ville vara där? Det var rätt uppenbart att det var du som tvingade mig. Men ändå ignorerade han dig fullständigt och pratade bara med mig. Det kändes som om han bryr sig om mig på riktigt, och det har jag inte upplevt förut av någon annan psykolog.

– Jo, jag lade märke till det. Blev faktiskt nästan lite irriterad tills jag insåg att det var hans sätt att nå fram till dig. Jag vet av egen erfarenhet att han är både duktig och att han verkligen bryr sig om hur man mår. Så hur känns det nu då? Visst känns det lite bättre?

– Tja, lite kanske. Fast vi kom inte så långt. Efter att vi diskuterat sekretess och hur jag skall betala så beskrev jag våldtäkten och så. Det blev inte så mycket tid kvar. Men vi har bokat ett nytt möte redan på torsdag.

– Du envisas med att kalla det ”våldtäkt” nu. Men du har ju sagt förut att det bara var ett våldtäktsförsök. Det är inte så att du har utelämnat något, kanske för att du undertryckt minnen förut? Jag blir orolig, vad var det nu, egentligen?

– Det var en våldtäkt, mamma. Men inte som du tror. Jag berättade för Raymond vad Roger gjort, samma som jag redan berättat för dig. Då sade han att det både lagligt, moraliskt och känslomässigt är att betrakta som våldtäkt. Fast inte en så kallad ”fullbordad” våldtäkt. Men ändå likafullt en våldtäkt.

– Då förstår jag vad du menar.

– Vet du vad? Det har faktiskt fått mig att må bättre att han förklarade att det var en riktig våldtäkt och inte bara ett försök!

– Hur är det möjligt?

– Alltså, tänk så här. Om någon misshandlar dig så får du ont, inte sant? Kanske i dagar och veckor efteråt. Ingenting konstigt med det. Men anta att någon försöker misshandla dig men misslyckas. Kanske för att någon annan går emellan och stoppar honom. Då har du inte ont efteråt eller hur?

– Nej, det är klart. Men vad har det med något att göra?

– Jo, jag sade ju att jag blev utsatt för ett våldtäktsförsök, inte sant? Ett försök. Inte på riktigt. Så varför har jag så ont just nu? Varför har jag mardrömmar? Det måste vara något fel på mig som mår dåligt för något som inte hänt, tänkte jag. Men Raymond har förklarat att det var inte ett försök, det var på riktigt, så jag har all rätt att må dåligt. Nu förstår jag, och det känns faktiskt bättre. Att acceptera är första steget mot läkning, sade han.

– Ja, jo, det har han sagt till mig också.

– Förresten fick jag ett recept på starkare sömntabletter, så att jag får sova på nätterna. De är beroendeframkallande, så jag får bara använda dem i högst två veckor. Jag försökte hämta ut dem på vägen hem, men de vägrade ge mig dem. De sade att jag inte var myndig.

– Ta med receptet så går vi dit!

Så Judith och Ashley gick ner till apoteket och Judith skällde ut butiksbiträdet efter noter för att han inte velat ge ut medicinen.

– Tror du att du är duktigare än en läkare, eller? Om en läkare säger att min dotter behöver dessa tabletter, så ska du inte lägga dig i det. Det enda du möjligen kan göra är att ringa till läkaren för att kontrollera att receptet är äkta.

Judith gick på så hårt att butikschefen kom ut från kontoret. Han bekräftade att biträdet borde har gett ut medicinen efter att ha kontrollerat med läkaren, förutsatt att Ashley kunde betala för den. När de gick därifrån tackade Ashley sin mamma varmare än på väldigt länge.

– Tack så jätte, mamma. Det där var fantastiskt hur du försvarade mig. Du fick mig att känna att jag faktiskt borde ha klarat det där själv, om inte bara han hade varit så dum.

– Jag börjar förstå nu att det bästa jag kan göra för att få behålla dig är att släppa dig fri. Du är stark på något sätt, och det jag verkligen vill är att du skall bli ännu starkare. Jag känner mig så lättad att du börjat gå i terapi nu. Raymond är faktiskt riktigt bra, och jag är säker på att att du skall må bättre så småningom med hans hjälp.

– Det hoppas jag verkligen.

– Men borde du inte gå till en gynekolog också? Jag menar, usch hemska tanke. Jag vet att du sagt att det bara var ett f… en ofullbordad våldtäkt. Men tänk om den uslingen redan gjorde något medan du var avsvimmad! Borde du inte kolla det? Ifall du råkat bli gravid? Det är bara ett förslag, inte något annat.

– Ta det lugnt, mamma. Jag har inte berättat att jag gick till skolsköterskan i fredags och bad henne undersöka mig. Alltså, du förstår, liksom, där nere. Jag är fortfarande oskuld, mamma. Visst är det egentligen det som du undrar?

Judith suckade av lättnad.

– Det är ju glada nyheter i alla fall, mitt i allt elände. Så nu skall jag sluta säga till dig vad du skall göra. I stället undrar jag vad du har för planer nu?

– Jag tänker fortsätta gå i terapi för våldtäkten tills jag mår bättre. Och jag skall fortsätta gå i skolan och göra allt jag kan för att få bra betyg. Vem vet, kanske en vacker dag kan jag också acceptera att jag sitter i rullstol.

Judith kände plötsligt ett lugn som sjönk ner över henne. Ashley hade blivit så förnuftig och hon bestämde sig för att trots allt börja lite på henne på riktigt.

Så Ashley fortsatte att gå på terapi och mardrömmarna tog slut så småningom. Ashley kände allt mera att händelsen på festen snarare hade gjort henne starkare än sämre. Så hon fortsatte att jobba hårt med att komma i kapp med skolarbetet och dagarna blev till veckor. Inte en enda gång ringde hon Lisa.

Men snart skulle hon bli bryskt påmind om överfallet, sin depression och allt som hänt sedan dess.

KAPITEL 8

Rättegång

Ashley kämpade hårt med sitt skolarbete. Det upptog nästan all hennes vakna tid. Judiths största bekymmer nu var att de hade mycket skulder, så Judith började jobba ännu ett extra jobb på kvällarna också och hade nu totalt tre jobb. Men hon kände sig i alla fall ganska trygg med att Ashley inte skulle ta livet av sig längre. Den kändes som om minnet av överfallet började blekna bort. Men det skulle snabbt förändras när telefonen ringde en eftermiddag.

– Hallå, mitt namn är åklagare Norman Myers. Är det fru Cox, mor till Ashley Cox som jag talar med?

– Ja, det stämmer, svarade Judith förvånat.

– Jag är alltså åklagare i överfallet på er dotter som skedde för snart ett halvår sedan. Det är naturligtvis fruktansvärt det som hände henne, och jag hoppas verkligen att ni inte blir uppriven av att jag ringer, för i så fall ber jag om ursäkt. Men mitt problem är att vi på åklagarmyndigheten har väntat på besked från er dotters psykiatriker om när hon är stark nog för att klara av rättegången. Nu fick jag reda på att hon tydligen blivit utskriven utan att vara friskförklarad så vi har alltså väntat förgäves på ett besked. Det gjorde mig uppriktigt orolig för hennes psykiska hälsa. Vågar jag fråga hur det står till med henne?

– Tack för er omtanke. Hon mår efter omständigheterna ganska bra, även om hon fortfarande kämpar med depressionen och att acceptera rullstolen.

– Det var skönt att höra. Nu undrar jag ifall ni tror att er dotter skulle klara av att vittna i rättegången, för om inte så måste vi nog genomföra den utan hennes medverkan, och det skulle i så fall skada fallet. Vad tror ni?

– Herregud, jag har inte ens haft en tanke på rättegången, jag trodde den var över för länge sedan. Jag har inte ens orkat leta i tidningar efter information om den. Om hon skulle klara av att vittna? Jag tror det men måste fråga henne först.

– Gör det och återkom med besked, så är jag tacksam.

Judith kände sig orolig över hur Ashley skulle reagera, men frågade henne ändå om än med viss tvekan.

~ ~ ~

Ett par veckor senare satt så Ashley i ett rum utanför domstolslokalen och väntade på sin tur. Hon var rätt nervös, hon hade ju aldrig träffat sin baneman sedan överfallet och hon visste inte hur hon skulle klara av det. Visserligen hade åklagaren sagt att det inte gjorde något om hon blev ledsen, det kunde till och med vara bra för fallet. Men inte ville hon sitta där och gråta inför alla. Amy tog hennes hand och försökte lugna henne.

– Det kommer säkert att gå bra. Du har blivit så stark.

– Inte så stark som du tror. Du själv då? Du skall ju vittna före mig.

Amy rös till.

– Ja, inte ser jag fram mot det heller. Det är hemska minnen. Hemska!

Snart var det Amys tur och hon fick beskriva allt som hänt. Hon hade svårt att hålla sig lugn, särskilt när försvarsadvokaten började ifrågasätta vad hon verkligen hade sett. När Amy slutligen var klar så kom det en vakt och ropade in Ashley i stället. Hon bad vakten köra in henne för effektens skull.

Killen med det sandfärgade håret som stuckit kniven i Ashley försökte vara kaxig. Hans namn var George Hunter men när han såg när hon blev inrullad med nedslagen blick så blev han dock mycket illa berörd av synen. Verkligheten över vad han gjort föll över honom som ett klippblock när han såg att hans offer inte ens kunde rulla in själv, än mindre gå. Ashley kunde inte ens komma in i vittnesbåset med sin rullstol, utan fick bli lyft in dit av två vakter.

– Kan ni säga ert namn för dokumenteringen?

Hon svalde några gånger och tittade upp och tittade runt. Hennes blick fastnade på George där han satt och tittade ner i bordet. Det blev riktigt jobbigt att få se honom igen. Alla minnen bara kom tillbaka och hon började skaka. Hon ruskade på sig och fäste i stället blicken på Norman som upprepade frågan.

– Mi- mitt namn är Ashley Cox.

– Tack, fröken Cox. Kan ni med egna ord redogöra för händelserna utanför Princeton University den 23:e september förra året?

Ashley blundade för att få bort synen av George och tog några djupa andetag. Sedan öppnade hon ögonen igen och fokuserade på juryn som hon blivit lärd och började tala mycket samlat och lugnt.

– Jag gick nerför gatan tillsammans med min väninna Amy Scott när vi mötte de här tre killarna som kom mot oss. En av dem höll en stor kniv i sin högra hand.

– Ser du några av dessa personer här i rummet?

Hon pekade rakt på George.

– Det var han som höll i kniven.

– Jag ber domstolen notera att vittnet pekar ut den åtalade, George Hunter, sade Norman. Var vänlig och fortsätt att berätta vad som hände sedan.

– Alltså, jag kom lite före min väninna eftersom jag blev rädd och började gå snabbare.

– Protest! Relevans? Vittnet bör avhålla sig från att hävda orationella känslor.

Domaren tittade förvånat på advokaten och avslog kort protesten med motiveringen att vittnets känslor var högst relevanta.

– Så, direkt när han passerat mig så kände jag en fruktansvärd smärta i nedre delen av ryggen när han körde kniven i min rygg och benen bara kollapsade under mig.

– Protest! Vittnet kan inte ha sett vad som skedde bakom ryggen.

Ashley tittade på advokaten med en blandning av ilska och förvåning.

– Kan du omformulera dig till det som du faktiskt sett, frågade domaren vänligt.

Ashley tittade på domaren i stället och nickade svagt.

– Jag såg honom vända kniven i luften och göra en rörelse med armen som höll i kniven sekunden innan jag fick ont i ryggen. Jag antar att det är möjligt att något annat bara råkade komma flygande och fastna i min rygg i exakt samma sekund.

Advokaten gjorde en grimas och satte sig ner igen.

– Sedan kände en ännu värre smärta när han drog ut kniven ur ryggen på mig.

Advokaten satte ett finger luften och öppnade sin mun.

– ... eller rättare sagt böjde sig över mig och trollade fram sin kniv igen. Han hade fått blod över hela kniven och sin hand. Fast det kanske var ketchup också.

Norman fick hålla handen för sin mun för att dölja ett leende. Advokaten gjorde däremot bara en irriterad min.

– Jag låg alltså på marken och kände hur mitt blod liksom pumpade ut från ryggen och det gjorde fruktansvärt ont. Amy satte sig ner bredvid mig och tryckte något direkt på såret. Det gjorde om möjligt ännu ondare, det kändes som om jag skulle klyvas på mitten. Men enligt läkarna räddade det mitt liv.

– Protest! Hörsägen! Hon får bara säga vad hon själv vet.

Domaren suckade men fick godkänna protesten.

– Tja sedan kördes jag iväg i en ambulans, men jag slocknade i ambulansen och vet ingenting förrän jag vaknade flera dagar senare på ett sjukhus. Det första jag kände förutom smärtan var att jag inte kunde röra benen. Läkaren sade till mig att jag var förlamad från midjan och nedåt och att det inte går att bota.

Rösten bröt samman och hon slutade prata. Åklagaren väntade några sekunder innan han flikade in.

– Och hur reagerade du på det beskedet?

– Jag blev förkrossad och tyckte att mitt liv inte hade någon mening längre. Några dagar senare skar jag mig i handleden för att ta livet av mig. Tyvärr så upptäcktes jag av personalen och de stoppade...

– Protest! Vad som hänt efter händelsen är inte relevant.

– Tvärt om, sade åklagaren. Det är högst relevant vad som blev resultatet av attacken.

– Protesten avslås. Juryn har rätt att höra vilka konsekvenser som det påstådda dådet haft på offret. Så länge det är självupplevt så tillåter jag det. Fortsätt!

– Alltså jag ville inte leva, så jag blev arg när de lappade ihop mig och försökte stoppa dem så de fick söva mig. Senare vaknade jag upp på psykakuten. Där var jag så övervakad så jag inte kunde försöka igen. Men det enda jag kunde tänka på var att jag ville dö. Det fanns ingen anledning att leva längre till ett liv där jag skulle vara beroende av andra hela tiden.

Rösten bröt samman och Ashley började snyfta högt och försökte torka ögonen på blusärmen.

– Protest! Protest! Relevans? Sedan kräver jag att vittnet avhåller sig från känsloyttringar!

– Protesten avslås! Jag börjar tröttna på advokaten! Jag har redan tillåtit vittnet att berätta om konsekvenserna. Om ni fortsätter protestera mot redan fattade beslut kommer jag att hävda domstolstrots och låta avlägsna er! Har ni förstått?

Advokaten blev röd i ansiktet och satte sig ner. Ashley hade lyckats ta sig samman för att fortsätta efter att ha fått ett paket pappersnäsdukar av en vakt. Norman hade börja må illa, men frågade ändå.

– Kan du beskriva hur det gick till när du slutligen kom hem från sjukhuset?

– Alltså, mamma ville att jag skulle vara kvar där, men jag lyckades övertyga pappa om att jag mådde bättre av att vara hemma. Han lyckades sedan till slut att övertyga mamma också om att jag måste komma hem. Till slut gick mamma med på det och de tog hem mig.

– Så hur fungerade det då?

Ashley snyftade till igen.

– Alltså jag ville bara dö för jag har inget liv. Jag hade bara ljugit för att komma bort från psyket! Så samma dag skar jag mig med ett av pappas rakblad i badrummet och åkte in på psyket igen. Pappa blev så knäckt att han bara stack och vi vet fortfarande inte var han är. Vi tror att han har tagit livet av sig på grund av avskedsbrevet han lämnade!

Nu började hon gråta hejdlöst igen och advokaten reste sig upp för att protestera men satte sig ner igen efter en sträng blick från domaren. Norman väntade tills hon lugnat sig för att än en gång försöka ta reda på hur hon kommit över sin depression.

– Hur lång tid tog det tills psykologerna ansåg att du var frisk nog att komma hem till slut?

– Det tog ett par månader, men till slut så bestämde psykdoktorn att jag var frisk så mamma tog hem mig igen.

– Och sedan gick du tillbaka till skolan, eller hur?

– Nej, inte alls. Jag väntade tills mamma somnat på natten och smög mig ut till köket. Där letade jag rätt på en kniv och skar mig igen. Jag fattar fortfarande hur mamma hörde mig ändå. Jag mådde så fruktansvärt dåligt, jag kunde inte tänka några vettiga tankar längre. Jag ville bara dö, dö, dö!

Nu bröt hon fullständigt ihop och började gråta okontrollerat. Vakten fyllde på med näsdukar och det hade blivit knäpptyst i lokalen. Advokaten såg helt förtvivlad ut när han tittade bort mot juryn och såg att de flesta där också hade näsdukar i handen.

– Vill ni ha en paus? frågade domaren vänligt. Vi kan ta en paus så ni hinner samla er.

Ashley tog sig samman med en ansträngning och skakade på huvudet. Hon snöt sig ljudligt och torkade ögonen.

– Nu hamnade jag på en sluten psykiatrisk avdelning på ett vårdhem. En förbaskad, madrasserad cell! Men ingenting blev bättre där, jag blev aggressiv och kastade skor på psykologen under terapin och fick så tunga mediciner att jag inte var människa längre. Inget de gjorde kunde få mig bättre, och jag är väl inte frisk ens idag. Troligen kommer jag aldrig att bli frisk igen. Jag är för alltid förlamad och kommer nog aldrig att kunna bli lycklig igen någonsin heller.

Hon brast i gråt igen och pekade anklagande mot George.

– Det är han! Det är han som förstört mitt liv! Jag kommer aldrig att bli densamme igen. Hela mitt liv kommer att vara en enda pina! Jag hatar honom! Jag hatar min rullstol! Jag hatar mitt liv! Låt mig bara få dö!!

Hon började storgråta igen medan alla i rummen skruvade på sig av obehag. Advokaten försökte protestera mot hennes utbrott, och krävde att åklagaren skulle kontrollera sitt vittne. Åklagaren skällde på advokaten. Flera i juryn grät högljutt. Hela rummet var i uppror. Domaren slog upprepade gånger sin klubba i bordet för att få tyst på alla. Till slut lyckades domaren återfå ordningen. Då bestämde sig åklagaren för att nog fick vara nog. Han kunde inte förmå sig till att plåga Ashley mera. Ärligt talat struntade han i hur hon slutligt kommit hem och tillbaka till skolan.

– Åklagaren har inga flera frågor till vittnet. Ert vittne, advokaten!

Advokaten ställde sig upp och tog en bunt med papper och förberedde sig på att ställa sina provocerade frågor. Medan han väntade på att Ashley skulle lugna ner sig tittade han på juryn och började tveka. Alla utom två hade också tagit fram näsdukar. Slutligen blev Ashley lugn i gen och vände sina rödgråtna ögon mot honom. Då ändrade han sig och insåg han vad han måste göra och vände sig till domaren i stället.

– Ers nåd. Jag ber om att få skjuta upp förhandlingen till i morgon så jag får en chans att diskutera med min klient.

– Åklagaren har inget att invända.

Domaren slog upp sin kalender och tittade i den.

– Det finns ingen möjlighet att fortsätta i morgon då jag är på tjänsteresa, men jag kan skjuta den till onsdag nästa vecka.

Det godkändes av alla och domaren slog klubban i bordet efter att ha gett de normala påminnelserna att ingen fick prata med någon annan om rättegången. Ashley blev hjälpt ut ur rummet av vakten och bad sedan Amy rulla in henne till damrummet. Hon lutade sig mot handfatet för att tvätta av sitt ansikte och få kontroll över sig själv. Shit, vad det hade varit jobbigt! Alla minnen bara kom tillbaka och hennes händer skakade okontrollerat. Amy gjorde sitt bästa för att försöka trösta henne.

Norman letade efter henne och hade fått reda på av vakten att hon var inne på toaletten och stod utanför och blev alltmera orolig när hon inte kom ut. Till slut bad han en kvinnlig polis gå in för att undersöka hur det stod till med henne. Polisen gick in, gick fram till Ashley och frågade hur hon mådde, men insåg att frågan var onödig när hon såg Ashleys ansikte.

– Ursäkta mig fröken, men åklagare Norman Myers står här utanför och är orolig för er. Dessutom tror jag att han har något att fråga. Mår ni såpass bra att ni klarar av att prata med honom, eller skall jag be honom vänta?

– Jag kommer snart ut.

Poliskvinnan gick ut medan Ashley började torka sig i ansiktet med pappershanddukarna som Amy gav till henne. Sedan bad hon Amy rulla ut henne från damtoaletten till åklagaren som stod där tillsammans med advokaten och väntade på henne. Norman tog till orda med en mycket mjuk röst.

– Hur känns det nu, fröken Cox?

– Har du flera dumma frågor att ställa?

– Ursäkta, det borde vara uppenbart att ni inte mår så bra just nu. Tyvärr så finns det en fråga som jag skulle vilja få ställa till er. Försvarsadvokaten har kommit till mig och bett om att få en överenskommelse om nedsatt straff mot att den anklagade erkänner sig skyldig till både grov misshandel och försök till dråp. Jag har sagt nej, men han insisterar på att jag ska fråga dig.

– På vilket sätt blir det bättre för mig om han får ett avtal?

– Den enda fördel jag kan se för dig med ett avtal är att du får ett avslut, slipper fortsätta rättegången och slipper alltså advokatens korsförhör.

– Visst, bra. Fast det där med ”avslut” verkar så löjligt. Vaddå ”avslut”, jag är invalid för livet! Kommer jag att få någon kompensation för det?

– Jag antar att du kan begära ett monetärt skadestånd från honom ifall han fälls.

– Kommer jag att få det då, tror du?

– Det är rätt hög sannolikhet. Troligen inte i denna rättegång men du kan alltid begära skadestånd i ett civilmål mot honom när rättegången är avslutad, förutsatt att han befinns skyldig. Jag tror du kommer att tilldömas ett skadestånd efter att alla processerna är avslutade.

– Hur lång tid kan det ta?

– Tja, svårt att säga. Kanske måste du vänta med ditt skadeståndsmål ett tag ifall det blir överklaganden som måste behandlas. Ett par månader i varje fall, kanske längre.

– Så lång tid? Men om du går med på ett avtal med honom, vad händer då?

– I så fall blir det ju tänkbart att det går att få Hunter att acceptera ett skadestånd som en del av avtalet, och i så fall får du det betydligt snabbare.

Ashley satt stilla och funderade. Hon hade faktiskt ett problem till som höll henne vaken om nätterna, och som mycket väl skulle kunna få henne att vilja begå självmord igen om det inte löstes. Kanske kunde hon lösa det problemet här och nu. Men samtidigt kunde hon ju inte låta den här George komma undan med vad han gjort.

Efter en lång stund så sade hon till slut:

– Först vill jag få träffa den där George öga mot öga och fråga honom några saker. Bara om han går med på att träffa mig personligen så kan jag överväga att eventuellt diskutera ett avtal.

– Är du säker på att det är så lämpligt för dig? Jag kan inte acceptera att du diskuterar några avtal ifall jag inte är med, sade Norman.

– Det är inte avtal jag vill prata om. Som jag sade vill jag bara ha svar på några frågor, det är allt.

– Så länge jag får sitta med så ser jag inga problem med det, sade advokaten.

– Glöm det! Då får det vara. Bara han och jag, annars skiter vi i det.

– Vänta! Det är en helt omöjlig begäran!

– Visst, då får vi se vad juryn säger i stället. Jag bryr mig inte, det är inte jag som är på väg till fängelset.

– Ja, okej då. Det är helt mot principerna, men jag skall fråga honom ändå, sade advokaten.

Det tog inte lång stund förrän Ashley satt tillsammans med åklagaren i ett rum utan fönster och väntade. Amy hade sagt hej då och gått hem. Dörren öppnades och George kom in tillsammans med sin advokat och en häktesvakt.

– Bara han och jag. Ingen annan! Schas!

Efter stor tvekan så gick Norman ut tillsammans med advokaten och slutligen också vakten som stängde dörren bakom sig. Ashley spände ögonen i George som

inte kunde möta hennes blick. Hon satt tyst en lång stund och bara stirrade och George blev allt mera osäker och tittade ner i bordet framför sig.

– Se mig i ögonen när jag pratar! Annars kan du glömma ett avtal!

George lyfte blicken och mötte hennes blick med en ansträngning.

– Har du förstått vad du gjort med mig! Se på mig! Se mig i ögonen och beundra ditt verk! Jag är ett vrak, och det är ditt fel. Min ryggrad är förstörd och jag kan aldrig mera gå. TITTA PÅ MIG! Det är inte bordet som pratar med dig. Det är jag, och jag vill veta varför. Varför har du gjort detta mot mig? Svara mig!

George svalde och hade mycket svårt att säga något. Trots att hon var liten och svag och dessutom satt i rullstol så var hon just nu extremt skrämmande för honom. Det kändes som hon höll hans öde i sina utmärglade händer.

– Jag vet inte, sade han tyst.

– Du vet inte! Vad är det för svar? Du stack en kniv i ryggen på mig och gjorde mig till krympling. Du måste väl ändå veta varför!?!

– Alltså jag var påtänd och full och skulle visa mig tuff. Jag förstod inte vad jag gjorde, jag hade bara tänkt sätta kniven i din ryggsäck men missade. Jag är så ledsen, det är så fruktansvärt att se dig så här...

– Det kan inte vara något mot hur det känns för mig. Är du medveten om att jag drömt mardrömmar om dig och det du gjort varje natt i sex månader? Du krossade mitt liv! Du krossade mina drömmar! Du krossade min framtid! Kan du fatta vad du har gjort? Du är orsaken till att jag vill ta livet av mig!

George bröt samman och började gråta. Han försökte torka sina ögon på ärmen och tittade ner i bordet igen.

– SE PÅ MIG! Du ser mig i ögonen hela tiden, din usling! Det är det minsta jag kan begära!

Han ryckte till som om hon slagit honom och försökte möta hennes blick igen, men kunde inte se något genom tårarna. Hon tog förpackningen med pappersnäsdukar som hon fått av vakten och kastade den i hans ansikte. Han tog ut en och försökte torka ögonen och näsan.

– Så du vill ha ett lägre straff? Har du tänkt på att varje dag av varje vecka av varje månad av varje år hela resten av mitt liv så straffas jag i den här rullstolen? Var är det för sorts rättvisa?

– Alltså, om jag hade en kniv här så skulle du få sticka den i ryggen på mig. Jag är så fruktansvärt ledsen. Det finns ingenting jag kan säga eller göra som är tillräckligt för att bli förlåten. Om jag bara kunde backa tiden, men det går inte.

Hans röst bröt samman och Ashley började vekna en aning. Men så bestämde hon sig för att hon inte var nöjd än. Det här var hennes chans att hämnas på honom, och samtidigt lära honom en läxa för livet. Hon drog över sig till en stol och puttade över rullstolen mot honom.

– Sätt dig i den här! Och bind fast dina ben i den med ditt bälte! Sedan hämtar du en Cola till mig i automaten nere i korridoren. Men om du reser dig från stolen eller får den minsta hjälp så kan du ruttna i fängelset.

George vågade inget annat än att lyda. Han satte sig i rullstolen, band fast sig och tog mynten som Ashley slängde mot honom över bordet. Han rullade fram till dörren, fick med möda upp den men fastnade på tröskeln. Han viftade avvärjande mot den förvånade vakten som ville hjälpa till och krånglade sig till sist över tröskeln och ut.

– Stäng dörren efter dig, ropade Ashley.

Det var riktigt svårt att stänga dörren eftersom stolen var i vägen. Sedan rullade han klumpigt ner i korridoren med vakten hack i häl. Han försökte lägga in pengarna men myntinkastet var aningen för högt, något som Ashley redan hade konstaterat tidigare. Han tappade mynten på golvet. Han svor och fick kämpa hårt för att nå ner till golvet och plocka upp dem. Sedan ansträngde han sig till det yttersta och lyckades pillra in mynten med fingertoppen efter ett par försök till. Sedan tog han colaburken i ena handen och försökte rulla tillbaka med bara andra handen. Han fick svårt att rulla rakt och krockade rakt in i en vägg och klämde fingrarna mellan rullstolen och väggen. Slutligen kom han fram till dörren men kunde inte öppna den eftersom den gick utåt. Det tog flera minuter tills han fick upp den och sedan fastnade han på tröskeln igen.

– Stäng dörren efter dig, sade hon när han äntligen kämpat sig in.

Då tvingades han ta sig över tröskeln igen för att fånga dörren och sedan baklänges ta sig in igen. När han äntligen lämnade över burken till Ashley så dröp han av svett och var alldeles gråtfärdig. Han bönade och bad om att få lämna rullstolen men hon sade nej.

– Fattar du nu hur mitt liv har blivit? Det är samma helvete som du just har upplevt, fast utan något slut! Hur många trösklar passerar du på en dag? Låt säga att det är tjugo, fram och tillbaka blir fyrtio passeringar. Hur många blir det på ett år? Runt 15 000, inte sant? Om jag sedan lever ett normalt liv, så har jag säkert 75 år kvar. Hur många trösklar blir det? Över en miljon! Sätt dig nu och räkna till en miljon och tänk dig att varje siffra är en tröskel.

George kände sig allt mera illamående och skakade av sina snyftningar. Tanken var svindlande!

– Sedan finns det alla dörrar och trottoarkanter också. Och smala gångar. Trappor. Toalettbesök. In och ut från bilar. Fattar du vilket liv jag har att se fram mot? Fattar du vad du gjort? Gör du det?!?

George var helt förstörd. Han bad om nåd, om att få ställa sig upp. Han bad om förlåtelse och sade att han inte var värdig att leva mer utan skulle ta livet av sig. Det var det som fick Ashley att slutligen lugna ner sina attacker. Hon ville inte vara den som provocerade fram självmord, inte ens på honom.

– Ge mig tillbaka min rullstol nu och hämta in de andra så vi kan diskutera ett eventuellt avtal!

Han ställde sig lättad upp och rullade över stolen till henne och hjälpte henne att sätta sig i den. Sedan öppnade han dörren och bad de andra komma in igen. De tittade på honom och på Ashley och undrade vad som egentligen hänt, för det var George som verkade fullständigt knäckt medan Ashley var samlad. När alla hade slagit sig ner igen var det hon som inledde.

– Jag kan acceptera ett avtal bara om George är beredd att betala ett skadestånd till mig också, direkt nu. Det skall vara så högt att min mamma kan betala

alla skulder som hon fått på grund av mig och mina sammanbrott. Dessutom skall min collegefond återställas, för den har tömts för att betala sjukhusräkningarna.

– Naturligtvis kan vi diskutera skadestånd, sade advokaten. Vilket belopp hade du tänkt dig?

– Jag vill ha 200 000 dollar. Det är så mycket skulder vi har nu.

– Helt otänkbart. Det är långt över vad som är praxis, sade advokaten.

– Jag går med på det, sade George snabbt. Om jag säljer min lägenhet, bil, telefon och allt annat så fixar jag det nog.

– Men det är helt orimligt högt. Om det skall vara så högt skadestånd så måste fängelsestraffet bli extremt kort. Högst fem år.

– Fem år blir bra. Villkorligt efter halva tiden, sade Ashley.

Norman tittade på henne och nu var det han som protesterade.

– Hallå där, du skall inte minska det straff som advokaten föreslår! Inser du att Hunter med ditt förslag är ute redan om två år? Du skall höja advokatens förslag så ni kan mötas på mitten. Dessutom ska du inte föreslå något alls egentligen, för det är det jag som beslutar om eventuellt avtal. Tio år ovillkorligt, minst!

– Skadestånd på 200 000, fem års fängelsestraff, halva villkorligt. Det är mitt sista bud, svarade Ashley. Och våga inte gå emot mig, för jag kommer att ge dig mardrömmar resten av ditt liv annars när jag ger upp om livet och begår självmord!

Åklagaren och advokaten stirrade förvånat på henne. Det var som om hon tagit över förhandlingen. Visserligen tyckte Norman illa om att det, men kände samtidigt att han kunde acceptera straffet som hon föreslog. Särskilt som hon var nöjd med det, trots att det enligt hans åsikt var alldeles för kort tid i fängelse.

George var nästan i chocktillstånd. Hans offer, vars liv han förstört för alltid, gav honom en chans. Bara två år i fängelse! Hon var nästan snäll mot honom! Hans samvete kändes som en nåldyna. Men det var det avtal som slutligen skrevs under. Enda villkoret var att George fick lova att han måste skaka fram alla pengarna innan rättegången återupptogs, annars gällde inte avtalet.

Judith hade inte kunnat vara med på rättegången eftersom hon jobbade så mycket. Hon frågade på kvällen hur det hade gått.

– Det var fruktansvärt. Jag bölade som en gris och kunde knappt prata. Hoppas att jag aldrig kommer att behöver göra det där igen.

– Och vilket straff fick han? För han blev väl förklarad skyldig?

– Han har inte erkänt sig skyldig och rättegången är inte klar än. Den kommer att fortsätta på onsdag, och jag får inte säga någonting förrän den är helt färdig. Domaren var mycket tydlig med det. Jag är ledsen, men du får vänta.

Judith var inte alls glad men fick acceptera det.

~ ~ ~

På onsdagen satt då Ashley där igen i domstolen och såg på medan domaren läste igenom avtalet mellan åklagaren och George. Han rynkade bistert på ögonbrynen och tittade upp.

– Fröken Cox. Skulle jag kunna få tala med er i enrum i min kammare?

När de blivit ensamma så ifrågasatte domaren avtalet och kallade det absurt.

– Detta avtal innebär i praktiken att den åtalade är ute på gatan igen om två år, eftersom han redan suttit ett halvår i häkte och skall få halva tiden villkorligt. Är ni medveten om detta avtal och i så fall, hur kan ni acceptera det? Det ger ju inte er på långa vägar upprättelse för de brott som ni utsatts för och dess konsekvenser.

– Jag hatar den där mannen mer än något annat. Jag har hatat så mycket och så intensivt och det är bland annat det hatet som drivit mig till självmord. Jag önskar honom allt ont i världen, men hämndbegär är också en destruktiv känsla som inte heller får mig att bli hel. Inte förrän jag kan möta hatet med kärlek kan jag läka min själ. Därför är jag helt nöjd med det straff som står i avtalet.

– Det låter väldigt ädelt, men jag tycker ändå att straffvärdet är betydligt högre. Om han skulle befinnas skyldig av juryn, och allt tyder på att han blir det, så lär jag döma ut minst trettio års ovillkorligt, kanske mera. Då verkar detta helt orimligt, håller ni inte med?

– Om rättegången får fortsätta får jag inget skadestånd här. Då måste det till en ny, civil, rättegång och jag måste genomlida detta helvete en gång till. För att inte tala om alla överklaganden som jag måste överleva. Dessutom kommer vi att hamna på gatan som hemlösa långt innan jag får något skadestånd, och jag kommer att anklaga mig själv för det och bli självmordsbenägen igen. Med detta avtal kan vi betala våra skulder, jag har pengar att gå i college och jag har en framtid igen.

– Men det känns som om du säljer din upprättelse för pengar, är det verkligen rätt att göra det?

– Upprättelse, vad är det? Jag är övertygad om att George kommer ut som en bättre person om två år i stället för att bli en yrkeskriminell om trettio år. Det hade inte heller varit enkelt för mig att leva med. Inget straff som du kan dela ut till honom kan få upp mig från den här rullstolen ändå. Tro mig, det här avtalet ger mig en möjlighet att sätta punkt för det förflutna och i stället fokusera på framtiden.

Domaren såg väldigt fundersamt på henne ett tag. Sedan nickade han och de återvände till domstolslokalen. Domaren tog till orda.

– Jag har blivit informerad om att den åtalade har gjort en överenskommelse med åklagaren och vill säga något.

George ställde sig upp och vände sig mot Ashley.

– Jag erkänner mig skyldig till grov misshandel av Ashley Cox samt till försök till dråp av densamma. Jag avsäger mig därmed rätten till en jury. Dessutom ber jag om ursäkt till dig, Ashley, för all smärta jag orsakat dig. Jag förväntar mig inte att du kan förlåta mig, för det jag gjort är helt oförlåtligt.

Georges röst började bli ostadig och han gnuggade sig i ögonen med ärmen.

– Det är så fruktansvärt, det jag orsakat dig, men jag vill att du skall veta att jag ångrar det jag gjort från djupet av mitt hjärta. Om jag bara kunde göra det ogjort... eller om jag kunde överta din smärta...

Hans röst bröt samman och Ashley kände att hon kanske borde svara ändå.

– Du skall inte tro att jag någonsin kommer att kunna förlåta dig. Däremot är jag trött på att hata, så jag skall försöka att lägga det här bakom mig för att i stället fokusera på vad jag faktiskt kan göra i framtiden. Jag föreslår att du försöker göra detsamma.

Inget öga var helt torrt i rummet när domaren slutligen tog till orda.

– Då tackar jag juryn för ert arbete. Ni är härmed entledigade. George Hunter, jag dömer er härmed till fem års fängelsestraff med möjlighet till villkorligt straff efter halva tiden. Ni åläggs också att betala skadestånd till Ashley Cox i enlighet med avtalet. Om ni inte till fullo betalar ut detta skadestånd inom en vecka så kommer jag att omvandla ert straff till fyrtio års fängelse utan möjlighet till villkorligt. Ni åläggs också att ni måste avhålla er från alla droger och alkohol under hela strafftiden. Därmed förklarar jag förhandlingarna avslutade.

Domaren krävde att George och Ashley skulle komma till hans kammare tillsammans med advokaten och åklagaren, som puttade Ashleys rullstol.

– Nu återstår bara för er, herr Hunter att på något sätt föra över skadeståndet till fröken Cox' bankkonto. När räknar ni med att göra det?

– Jag kan göra det här och nu ifall jag får låna en dator.

Han fick låna datorn och knappade in sig i sin bank. Ashley satt och verkade helt frånvarande och fingrade på sin telefon. Snart sade George att han var klar och domaren frågade honom:

– Får man fråga hur ni hittat denna summa pengar, och kan jag lita på att ni verkligen skickat dem?

– Jag skrev en fullmakt till en vän som sålt min lägenhet och bil. Han lade också ut typ allt jag äger på nätauktioner, mina möbler, telefon, husgeråd, allt utom vissa kläder. De sista 20 000:- har jag lyckats låna av hans far. Jag är ju föräldralös som ni kanske vet.

– Nåväl. Då får vi väl fråga er, fröken Cox. ifall ni kan kolla ert konto de närmsta dagarna.

– Det är lugnt, sade hon. Jag har fått pengarna redan.

Hon höll fram telefonen och visade att hon hade inte bara lekt med telefonen, utan loggat in i sin bank via telefonen medan hon fingrade på den, och kontot visade att det just kommit en insättning på 200 000:- till det.

Domaren lämnade tillbaka telefonen och Ashley tackade domaren och Norman för att sedan rulla ut ur rummet. Alla utom Norman fick långa ansikten av förvåning över hur snabbt och smidigt hon tog sig ut genom dörren och över tröskeln. Judith hade precis kommit hem från sitt första jobb för dagen när Ashley kom in genom dörren.

– Hej, är rättegången redan klar? Det var snabbt idag! Hur gick det då, vilket straff fick han till slut?

– Det blev inte mycket till rättegång, han erkände sig skyldig och domaren gav honom fem år, hälften villkorligt.

– VAD! Bara fem år? Villkorligt, då är han ju ute om två och ett halvt år redan!

– Faktiskt redan om två år, de räknar bort halvåret i häkte.

– Det är ju katastrof. Två ynka år för att göra dig till... till... krympling och... och...

Rösten bröt samman på Judith och Ashley kramade henne.

– Ta det lugnt, mamma. Jag är helt nöjd själv eftersom det finns mera, och det är bra nyheter. Men först vill jag fråga dig en sak. Du måste vara helt ärlig, nu, vi har lovat varandra. Hur står det till med vår ekonomi, egentligen?

– Det går bra, antar jag. Vi har inte så mycket, men vi klarar oss.

– Säkert? Du har typ tre jobb.

– Just det, det är därför vi klarar oss.

– Kom, mamma.

Hon rullade in i arbetsrummet och började rota i en hög med papper. Judith blev lite orolig, hon visste vad som fanns i den högen. Ashley hittade pappret hon letade efter och visade för sin mamma.

– Vad är det här mamma?

– Alltså, det är ett papper från banken, men...

– Visst står det här att banken kommer att ta huset om mindre än en månad om du inte betalar typ fyrtiofemtusen. Inte sant?

– Tja, nja. Du behöver inte oroa dig. Jag ska ta hand om det. Vi kommer inte bli av med huset, jag lovar!

– Hur då, mamma? Vad är din plan?

– Jag tar bara ett lån innan månaden är slut.

– Ett lån för att betala ett lån? Och när du sedan inte kan betala det så tar du ett nytt lån för att betala lånet som du tog för det här lånet. Eller?

– Ashley, jag vill inte oroa dig. Det börjar gå så bra med dig nu.

– Så du menar att när banken kommer och kastar ut oss så vi får packa en väska och bo på gatan så blir jag inte orolig? Mamma, exakt hur mycket är vi skyldiga? Du måste berätta. Det blir inte bättre av att inte låtsas om det! Hur mycket?

– Jag vet inte riktigt...

– Lägg av, mamma. Det är klart att du vet. Du sitter här inte ibland flera timmar och bläddrar bland pappren och räknar. Jag har sett dig. Nå?

– Det är... Det är väl kanske runt hundra...

– Cirka 98 000, inte sant? Jag har kollat räkningarna när du varit på jobbet mamma. Sedan är visst min collagefond borta också. 100 000.

– Vi löser det på något sätt. Oroa dig inte. Jag vill inte att du skall oroa dig, du har så mycket egna bekymmer just nu.

– Mamma, om vi blir hemlösa på grund av våra skulder så kommer jag att känna det som om det är mitt fel. Dessutom, vilken framtid har jag om kan inte kan gå i college? Jag kommer inte att orka med det, förstår du inte det? Vad tror du att jag kommer att göra när vi tvingas bo i varsin papplåda bakom stationen?

Judith lade sina ansikte i händerna och försökte att inte gråta. Herregud, hon måste vara stark för sin dotter. Men hon kom inte på något mer att säga. Plötsligt lade Ashley fram sin telefon framför henne. Hon tog upp den och tittade utan att riktigt förstå.

– Du har... Du har flera hundra tusen på ditt konto. Är det något misstag från banken?

– Nej, det är det skadestånd som jag tvingade honom att betala som en del av avtalet. Det är för att det blev så högt som han inte fick så många år.

– Så du typ sålde ut din chans att få upprättelse?

– Inte alls. Jag krävde att få prata med honom ensam först, för att se om han verkligen ångrade vad han gjort. Han var verkligen ångerfull, skall du veta.

– Du pratade direkt med honom? Hur klarade du av det? Det måste ha varit extremt jobbigt för dig att utsätta dig för det!

– Det var mera jobbigt för honom, det kan jag lova.

Ashley kunde inte låta bli att le av minnet.

– Jag krossade honom fullständigt, känslomässigt, tills han bad om nåd. Du skulle ha sett honom, han grät som ett barn. Det var all upprättelse jag behöver, att veta att han lärt sig läxan. I själva verket är det han har gjort några sekunders misstag, då varför skall han straffas hela livet för det?

– Jag förstår inte hur du kan vara så förlåtande mot honom med tanke på vilka problem han har orsakat dig.

– Tro inte att jag förlåtit honom, för det gör jag aldrig. Men mina problem blir inte bättre av att jag grubblar på det förgångna. Nu vill jag att du betalar alla skulder, mamma, så att vi kan titta framåt utan att oroa oss.

– Men det är ju du som fått skadeståndet. Du måste väl ändå behålla en del som du kan köpa något trevligt för?

– Jag vill inte ha hans pengar. Om jag använde pengarna för att köpa något till mig själv som jag jättegärna vill ha, så skulle jag bara må dåligt när jag såg den saken eftersom jag skulle veta var pengarna kom i från. Ta pengarna nu, jag vill inte ha med dem att göra!

Judith log åt henne och sade att hon förstod. Det skulle bli så skönt att de båda skulle behöva oroa sig för ekonomin mera. Hon satte sig ner framför datorn och började betala skulderna. Det kändes som om det inte längre fanns någonting som kunde få Ashley att må dåligt igen.

Men snart skulle hon bli brutalt påmind om sina problem.

KAPITEL 9

Cecilia

Stämningen på Jacobs kontor var minst sagt spänd. Paret framför honom var utan tvivel väldigt upprörda och det oroade honom eftersom de var framstående och vana att få som de ville.

– Så sant jag heter Vance Hampton-Gallant så har jag aldrig upplevt sådan nonchalans förut. Jag kräver att ni utan mera tidsförspillan ser till att hitta någon

metod som kan hjälpa vår dotter ur sin depression och apati. Ni har ett gott rykte, men enligt min åsikt verkar detta rykte vara betydligt överdrivet.

– Jag försäkrar er, herr Hampton-Gallant att vi gör allt som står i vår makt för att bryta apatin hos er dotter Cecilia. Men tyvärr så verkar det som hon fullständigt stängt av och inte ens vår bästa terapeut har lyckats få henne att säga ett enda ord eller på annat sätt visa någon form av reaktion.

– Det är inte acceptabelt, sade Phoebe som var Cecilias mamma. Vi betalar er så pass mycket att ni måste lösa detta. Hon har varit här i snart två månader och vi har inte sett den minsta förbättring. Vårt tålamod börjar att ta slut.

– En adekvat beskrivning av vår ståndpunkt, fortsatte Vance. Om vi inte ser någon form av förbättring de närmsta sju dagarna så kommer jag att stämma denna institution för medveten försummelse. Ni kommer inte att kunna attrahera någon enda kund när mina advokater är färdiga med er, det kan jag försäkra er. Vi kräver ett nytt möte med Er om exakt sju dagar, nästa måndag, och då skall ni kunna presentera någon form av progress.

– Vi skall göra vårt allra bästa för att nå fram till er dotters denna veckan, det lovar jag er, svarade Jacob och torkade sig i pannan.

När paret Hampton-Gallant svept ut från avdelningen kallade Jacob till ett krismöte med hela personalen för att försöka räkna ut vad de kunde göra. Flera förslag framfördes från annan sorts medicinering till utökad terapi men ingenting som verkade vara någon sorts nytänkande. Larry började se fundersam ut och framförde till sist ett förslag.

– Varför frågar vi inte Ashley om hon vill komma hit och prata med Cecilia?

Jacob tittade argt på honom.

– Vad är det för korkad idé? På vilket sätt skulle det kunna hjälpa?

– Tja, hon är i ungefär samma ålder, samma kön och framförallt har hon samma erfarenhet. Hon har varit deprimerad för att hon tvingas sitta i rullstol resten av sitt liv, och varit inlagd här för det. Skillnaden är att Ashley uppenbarligen kommit över din depression och klarar sig bra i rullstol.

– Du kan inte rimligen veta det, ifall du inte mot mina direkta order haft kontakt med henne efter utskrivningen.

– Vad jag gör på min fritid är min ensak. Jag råkar veta att hon är tillbaka i skolan nu, och att det inte funnits ens en antydning att hon är självmordsbenägen än.

Nu tände Micheal till ordentligt.

– Han har faktiskt rätt! Hon får en trovärdighet hos Cecilia som ingen av oss kan ens komma i närheten av. Om Ashley säger till Cecilia att hon kommer att klara sig bra i rullstol så måste hon tro på det, eftersom Ashley själv lever i rullstol. Dessutom kan Cecilia identifiera sig i Ashley tack vare deras likhet i ålder och kön. Om någon kan få henne att reagera så är det en flicka i hennes egen ålder.

– Jag tror absolut inte på idén, protesterade Jacob. Risken finns att hennes aversion mot denna avdelning och hennes självmordsbenägenhet kan smitta av sig på Cecilia.

– Alltså, Cecilia har också redan försökt ta livet av sig, och vi måste göra någonting nytt. Hennes apati är så djup att ingen av mina terapisessioner med henne har resulterat i ens den allra mista reaktion från henne. Har vi så mycket val annat är att fråga Ashley?

Jacob fortsatte protestera med tvingades acceptera att det inte fanns några andra idéer så till slut fick han avsluta mötet och motvilligt åka hem till Ashley eftersom han insåg att det inte fanns en chans att hon skulle komma till Princeton House. Judith var hemma eftersom hon jobbade kväll den här dagen och blev överraskad när hon öppnade dörren.

– Ursäkta mig att jag stör så här, fru Cox. Jag undrar om det finns möjlighet att få prata lite med er dotter?

– Naturligtvis, Jacob. Kom in så ropar jag på henne, hon är hemma eftersom det är lov den här veckan. Men kalla mig bara Judith som du gjorde förut.

Hon ropade på Ashley som kom ut från sitt rum men tvärstannade när hon såg vem som kommit. Hennes mamma såg strängt på henne och sade att hon i alla fall

måste lyssna på vad Jacob hade att säga. Hon såg sur ut men kom i alla fall fram och satte sig ner mittemot honom vid köksbordet. Jacob bad vänligt med bestämt att Judith skulle lämna köket, av ”sekretesskäl” som han sade.

– Tack för att du tar dig tid att att prata med mig, fröken Ashley.

– Vaddå ”fröken Ashley”? Alla mina vänner kallar mig bara Ashley. Men du kan säga ”fröken Cox” i stället.

– Naturligtvis fröken Cox. Det är så här att vi har en patient här som vi skulle vilja att du pratar lite med för att muntra upp henne lite grann, naturligtvis mot betalning. Hon är ett år yngre än du och har nyligen förlorat båda sina fötter och halva ena benet i en bilolycka. Hon är så djupt deprimerad att hon blivit helt apatisk. Man kan inte få den minsta reaktion från henne, vare sig verbal eller visuell. Hon bara ligger och stirrar rakt fram och gråter utan att göra någonting alls. Hon äter bara om hon blir matad, och väter hellre sängen än att ringa efter hjälp att gå på toaletten. Vi vill helt enkelt att du pratar lite med henne.

– Erkänn att ni inte vet hur ni skall göra! Erkänn att ni faktiskt gett upp och det är därför du frågar mig om hjälp, trots att jag inte har någon utbildning.

Jacob insåg att han måste anstränga sig ordentligt för att övertyga Ashley, så han valde att inte säga emot.

– Jag erkänner att det vi har gjort än så länge inte har fungerat. Micheal är övertygad om att du kan nå fram till henne eftersom du har liknade erfarenhet som hon har.

– Men du verkar inte tro på det. Så bara för att djävlas med dig så kanske jag gör det.

– Du har rätt i att jag inte tror på idén. Det här handlar inte om mig, Micheal eller avdelningens rykte. Det handlar om en svårt sjuk flicka som behöver hjälp. Du får 100 dollar för varje dag du kommer för att besöka henne i minst en timme och försöker prata med henne.

Ashley satt stilla och stirrade på honom. Han började skruva på sig och svor inombords för att tvingades sitta här och böna henne om hjälp fast han inte ville det.

– Fy sjutton, vad jag hatar dig och hela din förbannade avdelningen. Men mest hatar jag dig för att du för en gångs skull har rätt. Okej då, jag skall försöka att prata med henne. Men jag vet inte om jag kommer att lyckas. Du får köra mig ut till självmordsinstitutet och visa mig var hon ligger.

Jacob tackade henne och körde henne till rehabcentret och gav henne en tagg som låste upp dörrarna till avdelningen och till Cecilias rum. Sedan rullade hon dit med bultande hjärta. Hur skulle detta gå? Kanske hon tagit sig vatten över huvudet? Men hon måste i alla fall försöka, för flickan skull.

– Hej på dej, Cici, jag heter Ashley men kallas Ash av mina vänner! Är det okej om jag sitter här och pratar lite med dig? Och får jag kalla dig Cici?

Flickan var vänd med huvudet mot väggen och reagerade inte, men Ashley kunde ändå se att hon var vaken.

– Vänd på dig lite och titta på mig i alla fall. Du kommer att bli förvånad, tro mig. Hallå, jag ser att du är vaken.

Fortfarande ingen reaktion.

– TITTA PÅ MIG, SKITUNGE! skrek Ashley plötsligt.

Cecilia hoppade till av överraskning och vände lojt på sig och tittade på Ashley. Den enda reaktionen var att hon spärrade upp ögonen lite extra när hon såg Ashley och hennes rullstol.

– Just det, jag sitter också i rullstol. Det är inte det enda vi har gemensamt, faktiskt. För några månader sedan låg jag också inlåst i ett rum på det här hemska stället. Du ligger i rum femton, jag låg i rum tolv. Det är bara två rum bort, för det finns inget rum tretton. Konstigt att de inte har det numret, är de skrockfulla, eller? Är du skrockfull förresten?

Ashley pratade på utan att få några svar, men hon hade en känsla av att Cecilia lyssnade i alla fall, för hon tittade henne i ögonen hela tiden. Ashley berättade om

sitt överfall och hur deprimerad hon blivit. Efter viss fundering så berättade hon också om sina självmordsförsök och hur hemskt hon tycke rehabcentret var. Det här skulle nog inte Jacob tycka om! Sedan fortsatte hon att berätta om hur hennes liv var nuförtiden, att rullstolen visserligen var jobbig men att vardagslivet trots allt fungerade utan större problem.

Efter lite mer än en timme av oavbrutet tjatter utan att få någon reaktion från Cecilia så sade Ashley slutligen ”vi ses” och rullade ut. Fortfarande visste hon egentligen inte ifall Cecilia hade lyssnat på något av det hon sagt och hon kände sig rätt illa till mods.

Dagen efter kom hon lite tidigare. Den här gången vände Cecilia på sig självmant när hon började prata. Men fortfarande blev det ingen annan reaktion från henne. Fast efter ett tag började hon vrida sig lite och knipa sina ben, men hon visade forfarande inget ansiktsuttryck. Plötsligt förstod Ashley vad som var problemet.

– Du är kissig, inte sant? Toaletten är bara där, hoppa bara över i rullstolen här och kissa. Eller skall du kissa i sängen i stället?

Cecilia reagerade fortfarande inte.

– Alltså, jag har då inte kissat i sängen sedan jag var baby. Är du en baby fortfarande eller? Kissa du i sängen som en baby mitt framför mig om du vill!

Fortfarande ingen reaktion. Ashley började sjunga ”Baby. Baby. Baby”. Cecilia såg för en sekund arg ut av bli jämförd med en baby. Så när Ashley tog tag i hennes hand och drog så hjälpte hon slutligen till och drog över sig till rullstolen på det sätt som Ashley beskrev. Sedan satt hon stilla tills Ashley sade åt henne att hon fick rulla själv. Till slut rullade hon utstuderat långsamt in till toaletten och utförde sina behov påhejad av Ashley. Snart var hon tillbaka i sin säng igen och Ashley fortsatte sitt oavbrutna tjatter om allt och ingenting.

Dörren öppnades och Larry kom in. Ashley sken upp och rullade fram till honom och gav honom en varm kram.

– Så roligt att se dig igen, Larry. Det var inte igår.

– Tja, så länge sedan är det inte. Du ser fantastisk ut!

– Tack för det, jag känner mig toppen. Är du inte förvånad över att se mig här igen?

– Tja, det var min idé från början att be dig komma hit och umgås lite med Cecilia här.

– Så det är du som kom på det! Det tror jag mera på. Jacob antydde att det hela kom från Micheal.

– Nej, jag kom på det, men Micheal tände på tanken direkt och var väl den som övertygade Jacob. Hur är det med dig idag då, Cecilia? Är det inte dags för dig att gå på toaletten nu? Kom så skall jag hjälpa dig innan det är för sent!

– Det behövs inte, sade Ashley. Hon har precis gått. Jag hjälpte henne lite.

– Du?!? Hur klarade du det? Det är inte så lätt att lyfta någon från en säng.

– Vi kan väl säga att vi gjorde det tillsammans. Cecilia, jag hoppas att du är snäll mot Larry här. För han är den enda som jag faktiskt tyckte om när jag låg här. Hans oändliga tålamod och ständiga hjälpsamhet fick mig alltid att må bättre. Håller du inte med om att Larry är en pärla?

Cecilia svarade inte men Larry tyckte att hon nickade med huvudet. Eller var det bara inbillning? Han log mot henne och sade att hon bara skulle fråga om det var något hon behövde och gick sedan ut. Ashleys telefon pep och hon tittade på den och gjorde en grimas.

– Mamma vill att jag skall komma hem nu. Vi skall tydligen ut och handla tillsammans. Jag måste gå nu, men jag kommer tillbaka i morgon. Och då går vi ut i parken istället för att sitta härinne. Skulle du inte tycka det vore trevligt? Vädret är underbart, soligt och varmt fast det bara är början på april. Vi syns i morgon!

Hon rullade ut genom dörren och hejdades av Jacob.

– Nå, hur går det för dig? Har hon öppnat upp sig något alls än?

– Alltså, jag vill inte berätta för dig hur det går.

– Du jobbar för mig, så du är så god och rapporterar nu om du vill ha betalt! Vad har ni pratat om?

– Tror du för en enda sekund att jag gör det här för pengar? Jag gör det för Cecilia och för mig själv. Du kan ta dina pengar och stoppa upp någonstans där solen inte lyser! Men våga inte ta rumstaggen ifrån mig, för då tar jag upp det direkt med hennes föräldrar i stället.

Jacob bubblade av frustration medan hon rullade iväg. Cecilia hade faktiskt krupit fram till dörren och tjuvlyssnat på samtalet. Hon häpnade över Ashleys fräckhet. Att hon vågade prata på det där sättet med sin egen chef! Det kändes faktiskt som om hon verkade bry sig om henne på riktigt. Cecilia låg länge och funderade på vad Ashley hade sagt de här två dagarna. Hon hade faktiskt legat och tänkt väldigt mycket sedan dagen innan. Ashley satt ju faktiskt också i rullstol, och hon verkade inte bry sig om det. Men att hon skulle få lov att gå ut i parken i morgon var ju otänkbart. Men ändå, tanken var inte helt motbjudande...

~ ~ ~

Ashley svepte in på Jacobs kontor dagen efter med kjolen fladdrande runt benen. Han hajade till av överraskning, fortfarande rätt irriterad över samtalet dagen innan.

– Jag tänker ta med Cecilia ut i parken nu. Hon håller på att kvävas av att ligger härinne hela dagarna. Struntar i ifall du går med på det, ville bara berätta det.

– Hur vet du att hon håller på att kvävas? Har hon verkligen sagt något redan?

– Det behöver jag inte fråga, jag har legat här själv så jag vet.

Jacob blev så överväldigad av Ashleys bestämda ton, så han sade matt:

– Vänta en liten stund, jag skall fråga Larry om han kan följa med er ut. Jag kan knappast tillåta att ni går omkring ensamma därute som du och Lisa gjorde.

När Larry kom in till Cecilias rum så blev han förvånad av att hon redan var påklädd och satt i rullstolen.

– Trevligt att se dig påklädd, Cecilia. Kom nu så skall jag hjälpa dig att komma ut till parken.

Larry körde ut Cecilia och Ashley följde med. Cecilia sade inte ett enda ord, och verkade inte bry sig om något som vanligt. Larry grubblade på hur Cecilia hade kunnat bli påklädd och förflyttad till rullstolen. Hade verkligen Ashley klarat det själv? När de kommit fram till ett träd så bredde Ashley ut en filt på gräset och hoppade smidigt av rullstolen. Larry hjälpte Cecilia att lägga sig ned bredvid Ashley på filten.

– Då lämnar jag er och sätter mig på bänken därborta och läser en bok.

Larry gick bort till en bänk som var utom hörhåll men där han ändå kunde titta på dem på avstånd. Han tittade förstulet på dem och såg att det verkade som om hon faktiskt pratade lite grann med Ashley, även om det inte var alltför mycket.

Cecilia sträckte ut sig på filten och slöt ögonen. Solen gassade, det var en underbar vårdag med doft av blommor och träd. Hon kände för första gången på väldigt länge ett välbehag i kroppen av värmen och den friska luften.

– Helt otroligt att du fick tillstånd till det här, Ash, sade hon.

Hon tittade förstulet på Ashley för att se om hon reagerade på att hon öppnat munnen för första gången. Men Ashley låtsades som ingenting och svarade:

– Tillstånd och tillstånd. Jag förklarade för Jacob att jag skulle göra det, och jag accepterade inte ett ”nej” från honom. Du ska förstå, Cici, att jag tar ingen skit från honom. Det här stället stinker och han är ansvarig. Det bästa som kan hända dig är om du kan komma härifrån och tillbaka till vardagen och skolan. Bekymra dig inte för att du sitter i rullstol. Jag vet att det är skitjobbigt men efter några veckor så vänjer man sig och klarar det mesta. Allt tar bara lite längre tid och möda.

– Det är så svårt.

– Klart att det är svårt. Tror du på det där skiten som Micheal och de andra påstår, att du bara behöver lite träning och rehab så blir allt som förut? Glöm det! Jag tänker inte ljuga för dig. Att sitta i rullstol är skitjobbigt, men det viktiga är att det fungerar. Man klarar sig själv utan hjälp. Du kan tro på mig, för jag har inte bett om hjälp en enda gång sedan jag lämnade det här helveteshålet.

Ashley fortsatte att prata på och fick faktiskt lite svar ibland från Cecilia. Hon tog fram lite snacks och läsk som hon hade med sig och behövde inte truga. Till Larrys stora förvåning så stoppade Cecilia i sig både det ena och det andra på egen hand. Vad hade hänt? Det här var helt otroligt! Efter bara ett par dagar?

Efter åtskilliga timmar så rullade de till slut in igen. Till Larry stora förvåning så hjälpte Cecilia till med att komma över till sin säng igen.

Proceduren upprepade sig både torsdag och fredag med att han fick sitta i parken och övervaka dem några timmar medan han läste sin bok. På fredag passerade Ashley Jacobs kontor innan hon åkte hem för att kolla hur det skulle fungera på helgen. Efter en del funderande så bestämde Jacob att Ashley själv fick ta ut Cecilia i parken, eftersom Larry ju inte jobbade på helgerna och personalstyrkan var betydligt mindre då.

~ ~ ~

Phoebe Hampton-Gallant stegade in på Cecilias rum som vanligt för att sitta där en stund. Hon tyckte det kändes så hopplöst att sitta där varje eftermiddag och se hur hennes dotter bara stirrade hål i luften. Men samtidigt kände hon att hon måste visa för henne att hon verkligen älskade henne, så hon hade inte hoppat över en enda dag.

Denna dag tvärstannade hon i dörren till rum femton. Cecilia var inte där! Var i hela friden var hon? Hon gick med bestämda steg ner i korridoren och konfronterade en av vårdarna som kom gående.

– Min dotter, Cecilia Hampton-Gallant, var är hon? Hon är inte på sitt rum där hon brukar vara! Det är söndag, så hon kan knappast ha någon terapisession eller ha något annat inplanerat.

– Rum femton, inte sant? Jag vet inte riktigt, är hon inte där? Låt mig fråga runt lite. Förresten, hon kanske är i matsalen eller något. Såvitt jag vet har hon inte ätit något på hela helgen. Kanske hon gick ut för att få ett mellanmål.

– Det är fullständigt omöjligt, hon går ingenstans på egen hand. Inte ätit på hela helgen? Vad gör ni med henne egentligen? Gå du och ta reda på var hon befinner sig, min gode man!

Han kom tillbaka efter några minuter.

– Tydligen skall hon vara ute i parken med någon väninna eller något. Det var någon som såg henne rulla ut tillsammans med en jämnårig flicka. Ni kanske kan gå ut och leta efter henne där?

– Det här är fullständigt oacceptabelt! Ni är ansvariga för hennes säkerhet och nu låter ni henne bara föras bort av någon främmande person. Ute i parken, mån-tro? Jag har aldrig hört dess like! Ni kan lita på att det blir konsekvenser av detta!

Hon gick ut ur byggnaden med snabba, ilskna steg för att leta efter sin dotter. Cecilia satt förstås som vanligt på en filt under trädet i parken och småpratade med Ashley. Plötsligt fick hon syn på sin mamma på avstånd.

– Sjutton också, där är min mamma och hon verkar leta efter mig! Vi har glömt bort tiden!

– Ta det lugnt och låt mig prata med henne. Du vet att jag är bra på att snacka, så jag skall nog klara av att lugna ner henne. Håll tyst nu för hon verkar ha fått syn på oss för hon är på väg hitåt. Jisses vad hon ser arg ut.

Phoebe kom fram till dem och tittade först på Cecilia som hade tagit på sitt uttryckslösa ansikte igen. Sedan pekade hon på Ashley med ett darrande finger.

Du... Du din... din usling! Vem är du som har mage att ta med min dotter ut hit till den farliga parken? Du kan lita på att min man, Vance Hampton-Gallant, kommer att göra processen kort med dig med hjälp av våra advokater. Det finns ingen ursäkt för detta oansvariga beteende.

– Alltså, jag heter Ashley, och jag...

– Tror du verkligen att jag är intresserad av vem du är? För min del är du bara en omogen flicka som utsätter min dotter för fara. Vad i hela friden ger dig rätt att göra det?

– Alltså, jag lovar er att jag inte har...

– Du tiger! Jag är inte intresserad av dina patetiska ursäkter. Vad får dig tro att du har rätt att riskera min dotters välbefinnande så här. Av alla usla personer så är du den mest...

– MAMMA, HÅLL TYST!

Phoebe tystnade abrupt, chockad både av att hennes dotter sagt något, och ännu mera av att hon skrek mot henne. Hon tittade på Cecilia med stora ögon. Cecilia höll ut armarna mot henne och klappade sedan på filten bredvid sig. Phoebe satte sig villrådig ner bredvid henne och Cecilia slog armarna omkring henne och kramade henne hårt. Hon blev både förvånad och djupt rörd och kramade tillbaka. Det var länge sedan som hon fått en kram från sin dotter.

– Mamma, du måste sluta skälla på Ashley. Det är bara hon som förstår mig. Sedan jag träffat henne så har jag börjat att må lite bättre. Jag mår så fruktansvärt dåligt, mamma. Du kan inte ana hur dåligt jag mår! Men med Ashleys hjälp så börjar jag tro på livet igen. Jag börjar tro på att jag kan klara mig i rullstol, mamma. Snälla sluta skrika, jag blir så ledsen när du skriker åt Ashley som är så snäll mot mig. Hon betyder så mycket för mig, ska du veta.

Cecilia grät mot sin mammas axel, men Phoebe blev så lycklig av att hon äntligen hade börjat prata igen. Hon kramade sin dotter och tårarna kom i hennes ögon också, fast det var glädjetårar.

– Jag måste komma härifrån, mamma. Ashley säger att om jag bara kommer tillbaka till skolan och lär mig att sköta min rullstol så kommer allt att ordna sig. Det fungerar för henne, inte sant? Hon behöver ingen hjälp, och hon kan inte ens röra sina ben. Jag kan röra mina ben, i varje fall det som är kvar av dem, så det är ju ännu lättare för mig, tror du inte det, mamma? Vad skall jag göra för att du skall låta mig komma hem? Jag gör vad som helst, mamma. Vad som helst!

Först var Phoebe helt mållös. Inte nog med att hennes dotter börjat prata igen för första gången på nästan tre månader, det var ingen hejd på henne nu. Det var som om all uppdämt prat plötsligt bara vällde ut.

– Först så måste du börja prata. Inte bara med mig, du måste prata på dina terapisessioner. På så sätt kan doktor Snyder hjälpa dig över depressionen.

– Jag skall prata, mamma. Det lovar jag! Jag skall prata med Micheal. Och Larry och Evelyn och alla andra. O, vad jag skall prata! Kan du bara ta mig härifrån nästa vecka? Det är så jobbigt här, förstår du inte det, mamma?

– Om du bara är duktig hela veckan så får vi se på fredag vad herr Graham och doktor Snyder säger.

– Tack, mamma. Jag älskar dig. Du skall se att jag ska vara duktig!

Phoebe tittade på Ashley över sin dotters axel och formade ordet ”tack” med läpparna. Ashley log tillbaka. Sedan kom Phoebe på att Cecilia inte ätit på hela helgen.

– Men älskling, är du inte hungrig? De sa att du inte ätit på hela helgen.

– Jag har ätit, mamma. Ashley ringde en pizzeria inne i stan som har utkörning, och kom hit med en jättepizza till oss här i parken. Se här är asken. Hon är så cool, mamma, som bara begär utkörning hit så där. I går beställde hon mat från ett kinaställe. Det var knasig mat, men det var också gott. Vi har bara suttit härute hela dagen idag och igår och pratat, lapat sol och ätit. Det är länge sedan jag mådde så bra, mamma.

Phoebe var helt överväldigad av att Cecilia helt oväntat blivit så pratsam. Hon släppte henne och tittade på hennes ansikte som om hon aldrig sett det förut. Men hon kände sig ändå inte riktigt nöjd utan hon vände sig till Ashley.

– Fröken Ashley, jag är oerhört tacksam för att ni uppenbarligen fått min dotter att må bättre. Men jag är ändå inte belåten med att ni tagit med henne ut hit utan vidares. Ingen på avdelningen visste ens att ni var här. Jag tänker bara på min dotters säkerhet, jag hoppas att ni förstår det.

– Det är så typiskt den avdelningen. Jag vet av egen erfarenhet att de inte kommunicerar med varandra. De var mycket väl medvetna om att jag var här ute, men tydligen har inte alla fått reda på det. Och jag är helt övertygad om att om er dotter skulle mot förmodan få för sig att försöka springa iväg någonstans för att göra dumheter, så är jag betydligt snabbare än hon i alla fall.

– Jo, visserligen. Men oväntade saker kan trots allt inträffa, och ni är trots allt ett barn. Hur skulle ni kunna förväntas hantera en nödsituation?

Ashley drog fram en liten pryl som hon hade hängandes runt halsen.

– I så fall hade jag tryckt på larmknappen här. Ett larm hade ljudit på avdelningen och de hade kunna spåra upp oss med hjälp av den inbyggda GPS-enheten. Ni kanske inte har förstått, frun, att jag är anställd av Jacob för att ta hand om er dotter, och jag tar mitt arbete på allra högsta allvar.

Cecilias mamma blev förvånad men nickade ändå nöjt och tackade henne igen. Sedan satt hon och pratade en lång stund till med sin dotter innan hon slutligen åkte hem igen. För första gången på flera månader med ett leende på läpparna.

~ ~ ~

Dagen efter samlades Vance, Phoebe och Micheal på Jacobs kontor. Micheal var stolt över att berätta att de fått ett genombrott med henne. Till hans besvikelse så kom det inte som en överraskning för dem, eftersom Phoebe ju redan pratat med Cecilia. Hur som helst så beslutade de om att ha ett uppföljningsmöte samma fredag för att diskutera veckans progress. Efter mötet gick båda föräldrarna in till sin dotter.

Cecilia satt upp i sängen och höll på att spela något spel på sin telefon. När hon såg sin far lade hon ner telefonen och tittade oroligt på honom. Han kunde vara väldigt sträng när hon inte gjorde som han ville. Och nu hade hon varit jobbig i flera månader. Men Vance bara tog hennes händer och log mot henne. Hon drog honom närmare sig och kramade honom för första gången på flera år.

– Far, jag är jätteledsen för att jag har varit på besvärlig så länge. Jag vet att du är besviken på mig, men jag lovar att bli snällare.

– Cecilia, älskling. Jag förbjuder dig att anklaga dig själv för att du är deprimerad. Du har varit med om ett fruktansvärt trauma som ingen människa borde behöva uppleva. Det är inte egendomligt att du blev deprimerad av det och absolut inte ditt fel. Nu är jag bara lycklig över att du äntligen verkar må bättre.

– Tack, far. Jag mår faktiskt bättre nu. Ashley har verkligen visat mig att det går att klara sig i rullstol, och hon är alltid så glad så hon gör mig glad också. Men hon sa också att det här stället inte kan göra mig glad, utan att jag måste tillbaka hem och till skolan för att kunna må bra. Hon sa att jag kan komma hem om en vecka om jag är duktig.

– Nåja, nu är det trots allt inte hon som bestämmer det, utan det är vi i samråd med doktor Snyder. Men självklart skall du inte behöva stanna här en dag mer än du behöver. Vi vill inget hellre än att du kommer hem.

– Just det, sade Phoebe. Vi längtar båda efter dig. Låt oss göra som jag sade igår, att vi avvaktar tills fredag och diskuterar då tillsammans med doktorn och herr Graham ifall du är redo att bli utskriven.

Cecilia lät sig nöja sig med det svaret. Varje dag hade hon terapi med Micheal och hon tog sig själv till hans mottagningsrum i sin rullstol. Hon åt själv i matsalen och tog själv hand om alla sina andra behov. Jacob och Micheal förundrades över hur snabbt det gått från apati till att helt klara sig själv. Ashley fortsatte att hälsa på henne efter skolan varje dag, och de fortsatte att sitta i parken när vädret tillåt det.

När Ashley kom hem från skolan på torsdagen berättade hennes mamma att Jacob hade ringt henne och sagt att Cecilias föräldrar ville att hon skulle ringa till dem. Efter viss tvekan så ringde hon upp dem. De bad om att få träffa Ashley och ville komma över redan samma kväll. När det ringde på dörren så var det Ashley som öppnade, aningen orolig med tanke på att hon fått en utskällning sist de träffades. Vance hajade till när han såg henne i rullstolen. Judith kom också fram till dem och bjöd in dem i vardagsrummet där de satte sig ner. Båda två var imponerade av hur lättvindigt Ashley tog sig fram i sin rullstol. Ashley började med att förklara.

– Det är en sak jag måste förklara innan ni säger något. Jag vill att ni skall veta att ingen utomstående, inklusive min mamma här, vet vem jag träffat på Princeton House. Det får jag inte berätta på grund av sekretessen, men om ni vill förklara för min mamma så är det upp till er.

Vance nickade och började prata, det var tydligt att han var van att bestämma.

– Vi tackar er så mycket båda två för att ni var beredda att ta emot oss på så här kort varsel. Vi skall inte uppta er tid alltför länge. Jag finner ingen anledning varför inte ni, fru Cox, skall känna till om vår dotter. Naturligtvis förlitar vi oss på er diskretion. Vår dotter, Cecilia, har alltså förlorat stor del av sina ben i en bilolycka och drabbats av en djup depression och vi har därför lagt in henne på Princeton House Behavioral Health där hon har fått vård.

– Det förklarar en del. Min dotter var ju också inlagd där på grund av hennes depression för sina förlamade ben. Nu förstår jag äntligen varför Jacob ville anställa henne som samtalsterapeut, trots att hon inte har någon utbildning.

– För att komma till saken så är den första orsaken till att vi ville träffa er, fröken Ashley, är för att uttrycka vår djupaste tacksamhet för det mirakel ni har åstadkommit med vår dotter Cecilia. För blott en vecka sedan var hon i en sådan djup depression att hon var fullständigt apatisk, och vi såg ingen väg ut ur det hela. Tack vare er så diskuterar vi redan ifall hon skall skrivas ut, mer om det om en stund.

– Alltså, jag har inte gjort så mycket, bara pratat lite med henne och delat med mig av mina egna erfarenheter.

– Då måste ni verkligen vara en sjutusan till talare, unga dam, för mage till snabbt tillfrisknande hade jag aldrig kunnat förutse. Hursomhelst så vill jag överlämna ett bevis på vår tacksamhet i form av en check. Jag inser att det är rätt fantasilös gåva, men det är den typen av gåva jag är mest familjär med. Innan vi kom hit så grubblade jag på vilket belopp jag skulle skriva på checken. Först skrev jag en miljon dollar på den.

Han lade ett stängt kuvert på bordet. Ashley ryckte till och lyfte avvärjande på händerna.

– Sedan tyckte jag att en miljon är en alltför futtig summa. Vi värderar vår dotters liv betydligt mer, så jag funderade på tio miljoner men insåg till slut att det inte finns en summa hög nog för att uttrycka vår tacksamhet.

Ashley satt chockad och sade ingenting utan skakade bara på huvudet.

– Därefter insåg jag att ni troligen aldrig skulle acceptera en check på ett sådant belopp i alla fall, och då hade gåvan blivit meningslös. Så jag funderade på det högsta belopp som ni skulle acceptera och kom fram till detta belopp. Jag hoppas verkligen att ni inte tycker att det är snålt.

Ashley öppnade kuvertet efter viss tvekan och läste på checken. Det var en check på 50 000 dollar. Hon reagerade omedelbart genom att skjuta tillbaka checken över bordet.

– Jag är ledsen, men jag kan inte acceptera den. Ni skall veta att jag inte gjort detta för pengar, inte heller för Jacob eller någon annan på självmordsinstitutet. Jag har inte ens gjort det för Cici egentligen, utan för mig själv. När jag var i hennes situation, deprimerad, självmordsbenägen och utan hopp så fick jag hjälp från ett oväntat håll av en person med ett mycket stort hjärta. Så det har känts så så tillfredsställande för mig att kunna ge tillbaka till någon. De här elva dagarna har nog varit de mest berikande i mitt liv. Så tack, men nej tack.

Vance hade uppenbarligen inte förväntat sig det svaret. Han fick anstränga sig för att samla sig, det var uppenbart att han var van att få som han ville. I stället var det Phoebe som försökte.

– Det är inte så att vi betalar er. Vi vill bara skänka er lite glädje som tack. Nog kan ni komma på något trevligt att göra med de här pengarna? Kanske en semesterresa eller en ny dator? Ni skulle göra oss så glada om ni accepterade detta vårt ringa tecken på tacksamhet.

Ashley tittade på sin mamma.

– Jag tycker gott du kan ta emot pengarna. Du ville ju inte ha något av skadeståndet, men det här har du ändå gjort dig förtjänt av själv.

– Okej då, jag skulle faktiskt vilja ha en egen bil som jag kan köra, så jag tackar väl så mycket ändå.

Vance suckade av lättnad. Phoebe fortsatte nu.

– En annan sak vi skulle vilja ta upp med er är att fråga om råd. Cecilia vill helst av allt komma hem redan i morgon och vi vill höra er åsikt om det kloka i det, hur stor risken är att hon gör något dumt igen.

– Jag är inte säker på att jag vill att min dotter skall behöva svara på det, flikade Judith in. Tänk om hon säger fel, och er dotter tar livet av sig! Kan ni tänka er vilket trauma det skulle bli för Ashley?

– Alltså, beslutet är enbart vårt. Hon skall inte känna att det skulle vara hennes ansvar om vi fattar fel beslut, för vi kommer att lyssna på vad alla säger innan vi

bestämmer oss. Men er dotter bör nog vara den som mest förstår hur Cecilia tänker just nu, eftersom ni är så lika.

– Egentligen så är vi helt olika. Vi tycker inte om samma musik, kläder eller något annat och hon är blyg medan jag är utåtriktad. Rullstolen definierar inte oss, förstår ni. Fast vi har delvis samma erfarenhet så visst, kanske jag förstår lite hur hon känner. Men jag är knappast objektiv eftersom jag hatar det där stället.

– Ge oss bara din bästa gissning om vad som är bäst. Vi lovar att ta det för vad det är, bara en gissning. Är hon så frisk att vi kan ta hem henne redan?

– Du menar hur stor risken är att hon tar livet av sig, antar jag. Problemet är att jag inte vet.

Hon tittade på sin mamma.

– Jag måste berätta mamma. Jag är ledsen.

Judith suckade med nickade ändå.

– Alltså, det är så här att när jag låg inlagd så ville min mamma inte att jag skulle få komma hem, men jag övertygade min pappa att jag mådde bra så de tog mig hem i alla fall. Jag tjatade på honom att jag älskade honom och bara behövde hans kärlek för att allt skulle bli bra och jag verkade så lycklig. Han trodde på mig och övertygade min mamma att jag mådde bra igen, så de lät mig komma hem och var övertygade om att jag skulle må bättre av det. Men en timme efter att jag kommit hem skar jag mig igen.

Phoebe drog efter andan och slog händerna för ansiktet.

– När man är självmordsbenägen så cirkulerar alla ens tankar om hur man skall ta livet av sig, så man blir en mästare på att ljuga. Så jag vet inte säkert om er dotter försöker luras som jag gjorde då, eller om hon verkligen mår bättre.

– Jag förstår mycket väl att det är en möjlighet att hon inte talar sanning. Herr Graham har redan varnat oss för att det finns en överhängande risk att hon ljuger för att komma någonstans där hon kan, ja, göra dumheter. Men vilken är din magkänsla? Skall vi ta hem henne i morgon och sedan låta henne gå tillbaka till skolan på måndag eller inte?

– Låt mig fundera lite. Alltså, ja, kanske. Hon verkar vara ivrig att komma tillbaka till vardagen. Hon hymlar inte heller om hur dåligt hon egentligen mår, vilken kan betyda att hon faktiskt talar sanning. Det bör nog gå bra.

Phoebe suckade lättat.

– Nej förresten, vänta. Nu kom jag på en sak. Jag är övertygad om att om ni tar hem henne i morgon så är hon död innan måndag.

Paret ryckte till och Phoebe snyftade till.

– Vad menar ni? frågade Vance.

– Alltså den första kvällen och natten efter att jag kommit hem var den svåraste av dem alla. Jag mådde så dåligt, var så orolig för skolan att jag nästan inte orkade med det. Om jag skulle haft ytterligare två dagar och två nätter att grubbla, nej det skulle jag inte klarat av. Vore jag er så skulle jag vänta med att ta hem henne tills måndag, och sedan skicka henne till skolan på tisdag. Sedan, en annan sak som jag känner att jag måste göra.

Hon tittade på sin mamma.

– Mamma, du vet att jag måste göra det. Jag vet att mitt skolarbete kommer att drabbas men jag har inget val. Du kommer väl ihåg vad Lisa gjorde? Jag måste göra samma sak, inte sant?

– Du har rätt, du har inget val. Jag tycker inte om det, men du måste väl. Hoppas bara att det inte blir för länge.

– Vad i hela friden pratar ni två om? undrade Vance.

– Jo, ni kan säga till Cici att om hon känner sig deprimerad så skall hon ringa mig. Inte bara att hon kan, hon skall göra det. Det spelar inte roll vid vilken tidpunkt, dag eller natt.

– Menar ni verkligen det, frågade Phoebe. Det skulle väl vara besvärligt ifall Cecilia skulle väcka er på nätterna?

– Hon menar det, sade Judith bestämt. Er dotter lär behöva det på samma sätt som min dotter behövde det förut. Hellre att Ashley får några nätters dålig sömn än dåligt samvete resten av livet för att inte ha gjort tillräckligt.

Paret Hampton-Gallant tackade Ashley översvallande och åkte hem igen, belåtna med mötet.

Judith frågade sin dotter när dörren hade stängts:

– Vad skall du ha en bil till, du har ju inget körkort?

– Än, ja.

På något sätt blev det den gladaste nyheten för Judith sedan överfallen. För första gången hade Ashley visat att hon hade planerat något i framtiden.

~ ~ ~

Dagen efter satt de alltså alla tre Hampton-Gallants och pratade med Jacob och Micheal. Efter att Cecilia fått säga att hon ville hem nu, så var det Micheal som fick förklara vad de ansåg.

– Vi är inte helt övertygade om att fröken Cecilia är fullt frisk för att bli utskriven än. Visserligen har hon pratat väldigt öppet om hur hon mår och har börjat bearbeta sina problem. Hon har förvånansvärt nog varit väldigt ärlig med att hon inte mår så bra, men ändå vill hem.

– Ja, det är Ashley som förklarade att jag måste vara fullständigt ärlig mot alla ifall jag skall kunna komma hem. Det är därför jag berättar allt.

Jacob lyfte på ögonbrynen. Det var inte det han hade trott att Ashley skulle säga till Cecilia.

– I vilket fall som helst, fortsatte Micheal, tycker vi att det skulle vara bra för henne med en kortare permission. Vi tycker alltså att hon skall åka hem idag, för att vara några dagar hemma och sedan återvända hit för en utvärdering.

– Jippiii, utbrast Cecilia. Jag får åka hem!!

– Det är trots allt upp till dina föräldrar, förklarade Jacob.

– Ja det är det, sade Vance. Vi har tänkt mycket på det här och vi har bestämt att du inte får åka hem idag utan skall ligga kvar här över helgen. Däremot kan du få komma hem på permission på måndag i stället.

– Neeej, tjöt Cecilia. Hur kan ni vara så elaka! Jag ringer till Ashley! Hon skall förklara för er att jag inte behöver ligga här.

Trots hennes föräldrars högljudda protester så tog hon upp sin telefon och ringde till Ashley. Hon satte på högtalaren och lade telefonen på bordet när Ashley svarat.

– Ash, mina föräldrar vill inte låta mig komma hem förrän på måndag! Jag förstår inte varför, för psykologen tycker jag skall komma hem redan idag.

– Ursäkta mig, Cici, det är nog mitt fel. Du vet att jag aldrig ljugit för dig, och jag ska inte börja nu. Det är jag som sa till dem att du inte bör åka hem idag. Jag vet själv hur jobbig första tiden är hemma, och du skulle aldrig orka ända till måndag. Det bästa vore om du kunde komma hem redan på söndag, men jag vet att den där idioten Jacob inte tillåter utskrivning på helgen eftersom han tror att han är till någon nytta och han är för lat och oengagerad för att jobba helg.

– Du vet att han lyssnar, va'?

– So what? Han vet redan vad jag tycker om honom. Men var inte ledsen, det är bara två dagar och jag kommer och hälsar på båda dagarna. Vi kan sitta i parken igen som förra helgen.

– Du kommer naturligtvis att få betalt även dessa två dagar, inflikade Jacob.

– Jaså, låter det så nu? Jag tyckte att du sa att jag inte skulle få betalt alls eftersom jag vägrade rapportera till dig.

– Det var nog bara något jag sade av irritation. Jag ber om ursäkt för mitt utbrott förut, det var oprofessionellt. Naturligtvis kommer du att få betalt enligt avtal för alla de dagar du har varit här.

Och så blev det slutligen bestämt. Cecilia låg kvar på avdelningen över helgen, men tillbringade mesta delen av den ute i parken tillsammans med Ashley. Hon

trivdes ihop med henne, men Ashley tyckte det började bli tråkigt, för hon hade knappt någonting gemensamt med Cecilia.

På måndagen kom Cecilia äntligen hem och blev sedan körd till skolan av sin mamma nästa dag, eftersom hon alltid blivit körd till skolan. Hon rullade mödosamt in i klassrummet och blev generad av att alla hennes klasskamrater stirrade på henne. Det blev sedan allt värre under dagen när flera av dem pikade henne och retades för att hon inte hade några fötter längre. Värst av allt var dock att några försökte lyfta hennes kjol för att se hur hennes ben såg ut.

Det fortsatte sedan hela skoldagen med små elakheter och råa tillmälen. Hon blev allt mera ledsen av alla som retade henne. På den sista rasten för dagen så var det en tuff kille från hennes klass som kallade henne ”snobbig invalid” på grund av hennes flotta rullstol. Då var det något som brast och hon rullade storgråtande ut från skolan bort mot en järnvägsbro med tårarna rinnande nerför kinderna. Något fick henne ändå att ringa till Ashley som var på väg in till sin sista lektion för dagen. Ashley kände det som om något kallt kramade hennes hjärta när Cecilia gråtande berättade vad som hänt och att hon bara ville ta livet av sig.

– Nu rullar du raka vägen tillbaka till skolan, Cici! Hör du vad jag säger!?! Jag är på väg till bussen nu, och jag kommer till din skola. Kör tillbaka och sätt dig på lektionen, jag skall prata med din klass så fort jag hinner dit. Lyssna på mig, Cici, det här kommer att ordna sig! Jag fixar det här!

Ashley hade redan kommit ut på gatan och bort till busshållplatsen medan hon pratade. Hjärtat bultade som en stånghammare i hennes bröst när hon letade efter rätt buss. Hon fortsatte desperat att prata och lyckades övertala Cecilia att återvända till skolan. Efter någon timme var också Ashley där strax innan lektionen skulle ta slut och knackade på dörren till klassrummet. Efter en kort diskussion med läraren fick hon rulla in och satte sig framför den förvånade klassen.

– Hej, jag heter Ashley. Jag är lite av en kompis till Cecilia här. Hon ringde mig just och berättade lite om sin skoldag. Skulle jag kunna be en av er om en liten tjänst?

Hon pekade på en kraftig pojke som hon kände igen från Cecilias beskrivning som den som fällt kommentaren om snobbig invalid.

– Du där, till exempel. Kan du springa bort till slöjdsalen eller matsalen och hämta en vass kniv? Och sedan tar du och skär av halspulsådern på Cecilia. Den sitter här på sidan. Då kommer hon snabbt att blöda ut på ett humant sätt. Kan du göra det åt oss, är du jättesnäll.

– Är du galen, bitch? Varför skulle jag vilja ta livet av henne?

– Jag vet inte varför, jag vet bara att du redan håller på med det. Du vet väl att hon redan försökt själv ett par gånger, eller? Och har hon inte berättat att hon stack iväg från skolan förra rasten för att ta livet av sig på grund av det du och alla andra gjort? Om du nu nödvändigtvis skall döda henne, kan du väl göra det snabbt och humant i stället för att låta henne lida så länge!

Det hade blivit dödstyst i klassrummet förutom några av tjejerna som hade börjat snyfta. Den enda som hördes utöver det var en kille borta vid fönstret som skrattade till.

– Vad är det för roligt med det här? röt Ashley till killen vid fönstret. Tror du jag skojar, eller? Det här är blodigt allvar! Och jag menar blodigt på riktigt. Ni håller ta mig fan på att mörda en klasskamrat, och du sitter där och skrattar!!

Killen vid fönstret ryckte till, blev pionröd och tystnade. Allt som hördes nu var tjejernas snyftande.

– Men vi vill inget illa, egentligen, snyftade en av flickorna. Vi bara retas lite för att det är kul.

– Vad är det för kul med att göra någon annan ledsen, kan du förklara det?

Nu var det fullständigt tyst i klassen. Stämningen hade verkligen blivit tryckt och ingen så mycket som skrapade med sina fötter. Alla ryckte till när skolklockan ringde ut men ingen reagerade. Ashley bara satt och stirrade på dem, en i taget. Ingen vågade riktigt möta hennes blick. Till slut var det en av dem som vågade fråga något.

– Men vad skall vi göra då? Det är så svårt att veta hur man skall behandla någon som sitter i rullstol.

– Det är just det som är felet du och alla andra gör. Ni fokuserar på rullstolen. Men rullstolen definierar inte henne, lika lite som den definierar mig. Vi använder den för att vi måste. Får jag fråga en sak? När jag kom in genom dörren, hur många tänkte ”titta där kommer en flicka i rullstol”? Upp med en hand!

Nästan alla räckte upp handen utom en kille längst bak med tufft utseende och vågigt hår.

– Du där bak med det vågiga håret. Vad tänkte du då?

– Jag tänkte att ”där kommer en brud med snygga rattar”.

Det kom ett par rätt tveksamma skratt från klassen, och Ashley log lite också.

– Alltså tjejer, särskilt ni med snygga kroppar. Visst är det irriterande med killar som inte kan se er i ögonen utan kollar in era bröst i stället? Men ändå är det bara han som fattat, och den enda som gjort mig lite glad här idag. Han såg inte rullstolen, utan han såg mig. Att han sedan har en taskig attityd mot tjejer stinker, men det är ändå bättre än att fokusera på rullstolen. Så tänk på personen som sitter *i* rullstolen och behandla henne på samma sätt som om hon *inte* hade rullstol.

Klassen hummade instämmande.

– Och när det gäller Cecilia, var lite extra snälla samtidigt. Hon har haft det svårt, gör det inte värre. Tänk på hur ni själva skulle känt om ni fått era ben krossade i en bilolycka och fått er blödande, döende klasskompis i knät utan att kunna göra ett skit för att ens komma loss. Jag tror knappast att ni skulle ha skrattat själva då. Tror ni det?

Tystnaden blev öronbedövande när klassen försökte ta in bilden av deras klasskamrat som blödde ut i Cecilias knä. Ingen mådde särskilt bra av bilderna.

– Så, vad tycker ni nu då? Hur skall ni behandla Cici i framtiden?

Hela klassen började prata och lovade att sluta reta Cecilia.

– Lyssna på vad de säger, Cici! Och kolla på klockan! Skolan var slut för över tio minuter sedan och ingen har gått än. Det är för din skull som alla sitter kvar, tänk på det! Så alla som är överens om att vi alla skall hjälpa Cici från och med nu, upp med en hand.

Alla räckte upp handen, inklusive busen och lärarinnan. Sedan tackade hon Ashley och klassen och förklarade att skoldagen var slut. Cecilia kom fram till Ashley och tackade henne översvallande. Flera av hennes klasskamrater kom också fram till dem och bad om ursäkt och uttryckte sitt stöd till Cecilia.

Ashley kände sig riktigt belåten när hon rullade hem. Hennes mamma var först lite arg, eftersom skolan ringt och berättat att hon skolkat från sista lektionen. Men när Ashley berättade vad hon gjort så lugnade hon ner sig och förklarade att hon var stolt över henne. De kände sig båda övertygande om att Cecilia skulle klara sig nu. Ashley lovade sin mamma att hålla kontakten för att försäkra sig det.

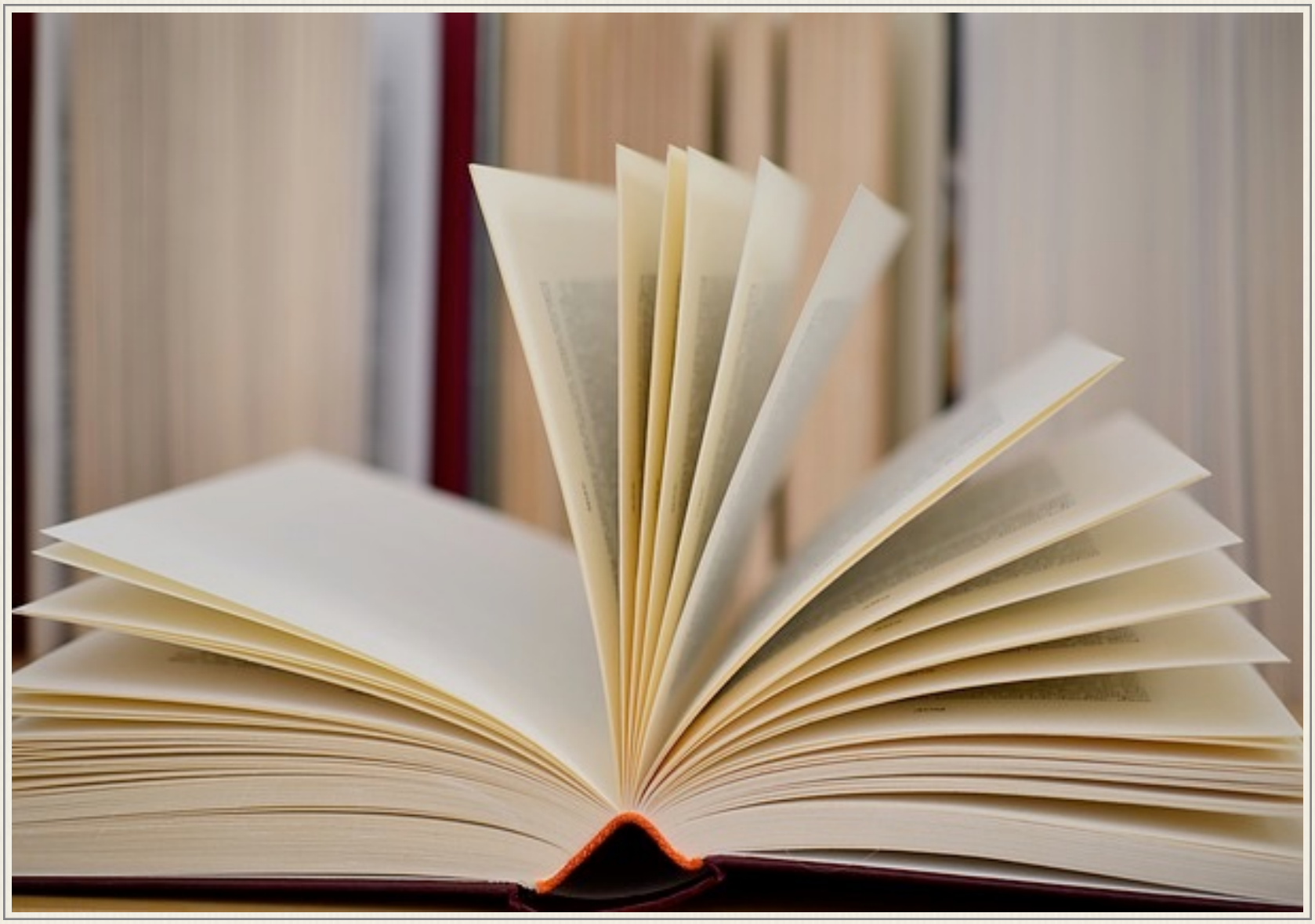
När hon skulle sova, funderade Ashley på sina betyg. Det hade känts bra när hennes mamma hade sagt att hon var stolt över henne. Men hur skulle hon kunna få sin mamma att bli stolt över betygen också, trots att hon var hopplöst efter i alla ämnen?

Hon grubblade sig till sömns den natten och snart skulle skolan kontakta hennes mamma.

KAPITEL 10

Betygshets

Judith hade börjat jobba lite mindre nu när ekonomin hade ordnat upp sig tack vare att hon betalat tillbaka alla lån som de hade. Hon var mer avspänd och gav Ashley allt mera förtroende. Men just den här dagen var hon ändå lite orolig, på grund av att skolan hade bett henne komma dit för ett samtal om Ashley. Hon träffade sin dotter som satt och väntade utanför lärarrummet.

– Hej älskling. Hur är det, är det något problem?

– Nej, ingenting. Tja, förutom de vanliga förstås.

– Vet du varför jag har blivit kallad hit?

– Vet inte. Antagligen för att diskutera mitt skolarbete.

Ashley rullade fram till dörren och rullade in utan att knacka. Judith följde efter, fortfarande orolig. Inne i lärarrummet satt flera av Ashleys lärare och pratade. När Eugenie fick syn på dem så kom hon fram och sträckte fram sin hand till Judith och hälsade henne välkommen. Sedan satte de sig alla runt ett bord.

– Tack för att ni kunde komma hit, fru Cox, och tack till dig också Ashley. Vi har bett er komma hit så att vi kan diskutera fram en handlingsplan för Ashley för resten av terminen. Som ni säkert förstår så ligger hon hopplöst efter i skolarbetet.

– Det stämmer säkert, men det är ju inte hennes fel, svarade Judith,

– Självklart vet vi om att hon inte kan skyllas för det, och vi har inga klagomål alls på hennes engagemang eller arbete i nuläget. Problemet är att hon varit frånvarande under fem månader av läsåret, helt giltig frånvaro, men dock. Vi är också fullt medvetna om, Ashley, att du har det ytterst svårt just nu och att du kämpar med så mycket annat också utöver skolarbetet. Det är just med anledning av det som vi vill få till en handlingsplan som gör det lättare för dig så du inte behöver känna dig stressad här i skolan.

– Har ni något förslag på handlingsplan för min dotter?

– Vi har diskuterat internt och har ett förslag. Ashley, du ligger ju naturligtvis efter i alla ämnen. I vissa ämnen, som historia, är vi övertygade om att du kan komma i kapp. Men i andra ämnen som du inte tycker lika mycket om, som matematik, kan det bli svårt om inte omöjligt. Tyvärr räcker det ju med underkänt i ett ämne för att du måste gå om hela läsåret. Vi tror tyvärr att det kommer att bli helt övermäktigt för dig att få godkänt i allt på den ganska korta tid som är kvar av läsåret.

– Så vad är det ni föreslår då? sade Ashley oroligt.

– Vi föreslår att du ägnar resten av terminen åt att sitta med på alla lektioner men utan att medverka på proven. På så sätt slipper du stressen och ägnar dig i

stället åt att bearbeta alla dina andra problem, som du säkert har. Sedan tar du nya tag nästa år.

– Menar du att jag måste gå om hela läsåret?

– Ja, men du skall inte se detta som ett misslyckande, för det är det inte. Det finns ingen som anklagar dig för något som orsakat att du måste gå om året, utan det är helt utanför din kontroll.

– Vill du ta livet av mig eller är du bara dum?

Eugenie blev chockad av svaret och flera av lärarna rynkade på ögonbrynen. Judith ville sjunka genom golvet av lika delar skam och förtvivlan. Eugenie ansträngde sig att kontrollera sin röst och inte låta arg.

– Vad menar du med det, Ashley?

– Alltså jag mår så fruktansvärt dåligt just nu. Jag vill bara ge upp och ta livet av mig. Men jag har lovat mamma att ge Livet en chans i alla fall. Skolan är det enda som håller mig uppe. Om jag inte har skolan att jobba med så börjar jag bara att grubbla. Och när jag grubblar så kommer alla de mörka tankarna fram. Tankar om att jag inte inte har någon framtid. Jag vill bara dö, egentligen. Ditt förslag kommer nästan säker att driva mig till självmord. Igen.

Alla runt bordet började känna sig besvärade, framför allt Eugenie.

– Det är fruktansvärt att höra dig prata så här. Ingen här vill att skall må dåligt och definitivt vill ingen få dig att må sämre. Kan du förklara för oss vad kan vi från skolan göra för att hjälpa dig att må bättre i stället?

– Dränk mig med läxor och inlämninguppgifter. Tvinga mig att hålla på med skolarbete varje sekund av min vakna tid. Då kommer jag inte att få tid att grubbla och kanske jag...

Rösten svek henne och det var uppenbart att hon fick anstränga sig för att samla sig och fortsätta.

– Alltså, jag vill bara överleva skolan och slippa gå om. Alla i klassen förstår mig och stöttar mig, inte bara Amy. Att behöva byta klass... Jag vet bara inte om jag klarar det just nu.

Hon tystnade och ansträngde sig för att inte börja gråta. Eugenie tittade runt på de andra lärarna som alla såg ut att må illa. De började i stället diskutera möjligheterna för Ashley att faktiskt klara av alla ämnen, och kom fram till att det kanske skulle vara möjligt ändå. Till slut så bestämdes att alla lärare skulle ta fram uppgifter eller prov på det som Ashley missat under sin frånvaro så att hon steg för steg skulle kunna få godkänt ändå.

– Du inser att den här planen lär innebära att du inte kommer att få någon som helst fritid utan skolarbete resten av läsåret?

– Visst, och det tackar jag för. Fritid är lika med döden för mig.

– Med tanke på omständigheterna, skulle du inte kunna hitta ett annat ord är det? Det där lät så hemskt.

– Varför skulle jag det? Jag har tänkt på döden varje dag de senaste fem månaderna, så ibland känns det som om Döden är min enda vän.

– Snälla Ashley, säg inte så, snyftade Judith.

– Jag vill inte göra dig ledsen, mamma. Men jag har ju lovat dig att berätta sanningen. Och det här är sanningen. Fast jag skall ju ge Livet en chans ändå, det har jag också lovat.

Handlingsplanen dokumenterades och Judith fick en kopia med sig hem. Hon tyckte inte alls om planen, men Ashley verkade nöjd så då fick hon väl hålla god min och stötta henne i stället.

~ ~ ~

Nu började Ashley plugga som aldrig förr. Hon fick god hjälp av Amy som visserligen inte behövde anstränga sig själv alltför mycket, men hon hjälpte gärna sin bästa vän. De gick ju på samma lektioner så de brukade alltid följas åt ut från lektionssalarna. Den här dagen var de på väg ut från skolan efter sista lektionen för dagen.

– Amy, snälla, jag behöver hjälp med geografin igen. Vad vet du om Kanada?

– Jisses, det är ju nästan ett år sedan jag läste det. Jag har nog glömt mer än jag minns om det. Låt oss gå till biblioteket och kolla.

– Shit, vilken deja vu jag fick nu. Vi skall *inte* passera universitetet. Bara så du vet det. Aldrig i livet.

– Lugn bara, det ska vi inte. Jag har inte orkat gå där själv sedan du...

Amy tystnade och började må illa. Hon sneglade på Ashley som verkade oberörd. Men samtidigt så rullade hon allt fortare mot bibliotekets ingång. Amy kände henne alltför väl, och insåg att hon också mådde illa av minnet. Ashley susade in genom dörren samtidigt som en kille var på väg ut. Han blev överraskad av rullstolen och sidsteppande för att inte snubbla över den. Men han tappade fotfästet och försökte desperat återfå det genom att ta tag i ett bokställ som stod i entrén. Det gjorde det hela bara värre eftersom bokstället trillade omkull och han föll raklång på rygg mitt framför fötterna på Amy medan han fick alla böckerna över sig. Tjejerna stelnade till, förskräckta av röran. Killen kunde inte låta bli att börja skratta åt hela eländet där han låg under alla böckerna.

– Shit också. Det här måste vara det sämsta första intryck jag någonsin har gjort på två vackra tjejer som ni två.

De två vännerna började också skratta åt det komiska i situationen. Killen puttade undan bokstället och böckerna och satte sig upp. Ashley sträckte fram sin hand och hjälpte honom upp. Amy tittade oroligt på killen och frågade:

– Hur gick det med dig? Är du skadad eller något?

– Pete. Alltså, det är mitt namn, Pete. Nej, det är bara min värdighet som är skadad. Eller snarare krossad.

Amy fnissade till och Ashley tittade misstänksamt på henne.

– Amy heter jag. Min kompis här heter Ashley.

Ashley ställde upp bokstället och Amy och Pete började plocka upp böckerna. När Pete sträckte sig efter en bok samtidigt som Amy så kom deras händer i kontakt med varandra. Hon ryckte till men lät sin hand vara kvar medan hon tittade på Pete under luggen. Han log mot henne, ställde sig upp medan han höll kvar hennes hand och drog upp henne. Ashley tyckte att han höll fast handen alldeles för länge, men Amy verkade inte ha något emot det.

– Amy, skärp dig! Du skulle ju hjälpa mig med Kanada.

– Det vet jag väl. Rulla fram till bordet där så letar jag efter några bra böcker. Vill du hjälpa till att leta, Pete?

– Visst, gärna, svarade han.

Så medan Ashley rullade fram till ett bord så försvann Amy och Pete bakom några hyllor. Efter en misstänkt lång stund så kom de tillbaka med några böcker om Kanada. Ashley slog upp böckerna och började läsa. Amy satt bredvid och hjälpte henne att sammanfatta sidorna. Pete hade också satt sig ner, och lutade sig över Amy och pekade på viktiga rader i boken. Till Ashleys förvåning så verkade Amy gilla att han nästan gned sig mot hennes kind. Han hade blivit riktigt pratsam och försökte också hjälpa till. Fast det var uppenbart att han mest hade ögonen på Amy som blev allt mera ofokuserad medan hon sneglade på Pete allt mera.

Ashley gjorde en grimas när hon såg det för hon insåg vad som var på väg att hända. Hon kände sig irriterad av hela situationen och tog plötsligt tag i boken och lämnade bordet.

– Jag tror jag tar och lånar med mig den här boken hem i stället. Vi syns i morgon, Amy.

– Vill du inte ha sällskap till bussen?

– Nej, stanna du här med Pete. Jag klarar mig.

Ashley rullade iväg. Hon kunde ju inte missunna sin bästa vän att umgås med någon annan. Det var ju inte precis så att hon själv var särskilt muntert sällskap för närvarade, det insåg hon. Samtidigt fick hela situationen henne att känna sig lite sämre igen.

De närmsta dagarna undvek hon Amy. Men det tog inte många dagar förrän hon började sakna sin bästa vän igen. Så hon började leta efter Amy för att få hjälp med några skoluppgifter igen. Hon kunde inte hitta henne och blev allt mera irriterad. Förut brukade de ju alltid hänga ihop, men nu verkade det omöjligt att ens hitta henne. Till slut så hittade hon sin vän i dungen bakom skolan där hon satt och kelades med Pete.

– Hej Amy! Jag letade efter dig. Du lovade väl att hänga med till bibblan och plugga lite varje dag efter skolan, eller?

– Visst, ja. Jag glömde bara bort det. Kom så drar vi! Vi syns sen, Pete.

Hon pussade Pete och Ashley gjorde en grimas. De följdes åt till biblioteket och Amy hjälpte till som vanligt, fast hon verkade mera diströ än vanligt. Ashley såg att hennes blick ofta vandrade iväg med något drömmande utseende.

– Nej, vet du vad, Amy? Jag fixar det här nog själv nu. Du behöver inte hjälpa mig just nu.

– Säkert, Ash? Du vet att jag gärna hjälper till!

– Jag vet att du hellre hänger med Pete. Stick du tillbaka till honom nu. Din hjärna är där fortfarande i alla fall.

– Är du sur på mig för att jag har en pojkvän?

Ashley suckade djupt och tittade bort.

– Det är sant, va. Du är sur! Det är så orättvist!

Ashley var tyst en stund innan hon vände tillbaka huvudet och svarade.

– Nej, Amy. Jag är inte sur för att du har en pojkvän och att du är lycklig med honom. I själva verket är jag glad för din skull. Säkert! Det är bara så att jag inser att jag själv aldrig kommer att få en kille.

– Det är klart du kommer! Jag bara råkade komma före dig med något för en gång skull.

– Inte alls. Det var *mig* som Pete snubblade över och det var *mig* som han såg först. Men ändå vad det *dig* som han fastnade för. Jag förstår honom, för jag sitter ju i en förbaskad rullstol. Ingen kille kommer någonsin att vilja kolla in mig.

– Tänk inte så. Du är helt fantastisk person, och snart kommer någon kille upptäcka det, och sedan är du också gängad.

– Bla, bla, visst, visst. Insidan är viktigare än utsidan. Jag har hört den skiten förut. Men om ingen ens vill kasta en första blick på utsidan av mig så spelar insidan ingen roll. Vi har alltid hängt ihop och träffat en massa killar. Men det är bara

dig som de har spanat in, aldrig mig. Jag fattar att det inte är ditt fel, för vem vill spana in en krympling?

– Om du skulle knäppa upp blusen några knappar så kanske killarna skulle bli mera intresserade.

– Lägg av, det är inte det sorts intresse jag vill väcka. Nej, nu tar jag med de här böcker och sticker hem. Gå tillbaka till Pete nu. Det är OK. Jag lovar!

Amy tittade länge efter sin vän när hon rullade iväg. Hon kände ett stygn av dåligt samvete. Fast ändå. Det var ju inte hennes fel att Pete valt henne i stället för Ashley. Hon kände sig illa tillmods för sin vän och kände inte för att umgås med Pete längre, så hon började långsamt gå mot bussen hem.

Ashley hade redan hunnit med sin buss när Amy kom till busstationen. Hon var irriterad på Pete för att han höll på att ta Amy ifrån henne. Irriterad på Amy för att hon inte längre verkade så intresserad av att hjälpa till. Men mest irriterad blev hon på det faktum att Pete inte verkade det minsta intresserad av henne själv. Hon förbannade rullstolen som hon gjort så många gånger förut. Judith såg att hon var på dåligt humör när hon kom hem och försökte lirka ur henne varför vid kvällsmaten.

– Är det något problem, älskling?

– Nej, ingenting nytt. Bara det gamla vanliga.

– Hur är det med Amy, förresten? Hon brukar alltid göra dig glad, men det verkar som om du inte umgås så mycket med henne längre. Hur kommer det sig, är det något problem mellan er två?

– Nej, inga problem. Det är bara så att hon hänger med Pete hela tiden, så jag känner mig lite i vägen.

– Vem är Pete egentligen?

– Det är hennes pojkvän, antar jag.

– Va, har Amy skaffat sig en pojkvän? Det är väl trevligt, är det inte?

– Visst, visst. Det är trevligt för henne. Hon förtjänar att vara lycklig efter att ha räddat mitt liv tre gånger. Det är bara det att... Asch. Strunta i det.

– Det är bara vaddå?

– Alltså, typ. Att hon har en pojkvän påminner mig om att jag troligen aldrig kommer att hitta någon kille som gillar mig. Vem skulle kasta så mycket som en extra blick på mig, som sitter i rullstol?

– Säg inte så, älskling. Det finns helt säkert någon därute för dig också. Jag är helt övertygad om att du kommer att hitta honom. Det är bara det att Amy lyckades komma först för en gång skull. Annars är det ju mest du som är först av er två, inte sant?

– Jo, förr var det så. Idag vet jag inte.

– Lilla vännen. Du är jättesnygg du också. Snyggare än Amy enligt min mening. Du får aldrig glömma det. Utseende är mycket mer än en rullstol. Och så mycket som du styrketränar just nu så kommer du snart att bli den tjusigaste flickan i klassen.

– Tack, mamma. Du försöker i alla fall. Kanske har du rätt. Men nu har jag inte tid med det här, jag måste bli klar för en extra redovisning som min lärare gett mig i morgon för att visa att jag läst in förra terminens geografi.

Ashley tackade för maten, tog sin biblioteksbok och rullade in i sitt rum igen. Judith dukade av och diskade medan hon funderade. Det här med Amys pojkvän kunde faktiskt sänka Ashley. Efter disken satte hon sig i soffan och tittade på en TV-show och somnade. Hon vaknade med ett ryck och tittade på klockan. Det var strax över midnatt. Hon kom på att Ashley inte kommit ut ur sitt rum för att säga ”god natt” Vad hade hänt med Ashley, varför hade hon inte kommit ut?

Fylld av oro skyndade hon in i Ashleys rum med onda aningar. Hon hittade henne sovandes i sängen med sina böcker bredvid sig i sängen. Stackaren hade tydligen somnat av allt pluggande.

Judith samlade ihop böckerna och lade in dem i skolväskan. Sedan lade hon täcket över Ashley, släckte lampan och gick ut. Ashley ryckte till och öppnade ögonen.

– Vad, vem är det?

– Det är bara jag, älskling. Du somnade ifrån dina böcker. God natt med dig.

– Åh, aha. God natt, mamma. Jag älskar dig!

– Älskar dig också, lilla vännen. Sov nu!

Ashley somnade om och sov tungt hela natten.

Judith undrade hur det stod till med Lisa egentligen. ”Undrar om Ashley fortfarande ringer till henne” tänkte hon.

Sanningen var att Lisa nästan saknade de dagliga samtalen. I stället var det Lisa som brukade ringa ett par gånger i veckan för att höra hur det stod till. Ashley blev alltid glad, eftersom det fick henne att känna att Lisa verkligen brydde sig om henne fortfarande.

Veckorna gick snabbt förbi. Det enda hon gjorde när hon inte var i skolan var att plugga och fortsätta att styrketräna för att få upp armstyrkan. Hon blev nästan manisk i sin träning eftersom hon dels såg det som sin chans att klara av att leva i rullstol och dels som ett sätt att hålla figuren trots bristen på motion. Dessutom var det bara när hon tränade som hon inte pluggade och hon mådde alltid bra av att träna, det blev nästan som ett beroende. Terminen och läsåret började lida mot sitt slut och det verkade som om Ashley ändå skulle lyckas att få godkänt i alla ämnen. Men en dag så bad hennes matematiklärare att få prata lite med henne efter skolan.

– Ashley, jag har sett hur du har kämpat med matten ända sedan du kom tillbaka från sjukhuset. Därför tycker jag inte om att behöva säga att det tyvärr inte kommer att räcka, utan jag måste ge dig ett F i betyg.

– Men då måste jag ju gå om hela året! Det skulle vara en katastrof! Kan du inte ge mig en chans?

– Det kanske är bra om du går om trean ändå, så får du lite lugn och ro och får en chans att läsa in allt du missat utan att stressa ihjäl dig. Matematik har väl alltid varit ditt sämsta ämne, inte sant?

– Förstår du inte att lugn och ro *är* reda döden för mig, för då börjar jag grubbla igen? Nej visst, ja. Du var inte med på mötet för några månader sedan. Jag bara måste få godkänt i allt, annars kraschar jag totalt. Det är nog bara matten som jag får underkänt i. Finns det ingenting jag kan göra? Det är ju inte mitt fel det här! Jag gör vad som helst!

Ashley ville inte visa hur ledsen hon blivit, och försökte dölja tårarna i ögonen. Men läraren såg dem ändå och veknade.

– Egentligen kan jag inte göra några undantag, det är dina kunskaper som skall räknas, och ingenting annat. Men jag håller med om att ditt fall är extremt så... Nåväl, skulle vi kunna säga så här. Om du studerar under sommaren och sedan gör ett prov för mig innan sommaren är slut, så ska jag bryta mot reglerna och ge dig ett E i alla fall.

– Tack. O tack så mycket. Jag lovar att plugga hela sommaren. Du skall inte behöva bli besviken på mig.

– Det hoppas jag. Men du måste förstå att om du inte klarar av mitt prov, så kommer jag att underkänna dig i fyran oberoende av hur duktig du är då. Så det är viktigt att du verkligen jobbar ikapp under sommaren.

– Självklart. Det skall jag.

Läraren lämnade Ashley med en viss olustkänsla. Det här var helt mot reglerna! Han fasade över vad som skulle hända ifall hon misslyckades med provet men sedan var duktig hela nästa år. Hur skulle han kunna underkänna henne då? Nej, det här måste bara fungera, för det var verkligen synd om Ashley, tänkte han.

~ ~ ~

Ashley satt på busshållplatsen på väg hem och läste sitt betyg som hon just fått i handen. Herregud, hennes mamma skulle bli galen när hon fick se det! Det bästa betyget var i historia där hon fått D, annars var det bara E för hela slanten. Den

enda lilla trösten var att hon i varje fall inte fått några F, delvis tack vare matteläraren. Hon skulle i varje fall inte behöva gå om trean. Men betygen var helt enkelt usla, betydligt sämre än i tvåan där de redan var dåliga. ”Jag som lovade pappa att jag skulle förbättra mina betyg till trean”, tänkte hon. Bussen verkade vara sen så hon fortsatte att grubbla. Det kändes som igår när hon hade upplevt samma sak, att åka hem med usla betyg. Fast det var ju ganska precis ett år sedan. Hon skulle aldrig glömma den dagen.

Det var naturligtvis innan hon hamnat i rullstol så hon hade gått in genom dörren och mött sin mamma i köket, väntandes. Judith räckte fram handen och ville se betyget. Ashley ville inte visa det, men hade inget val. När Judith såg hur dåligt det blivit så blev hon rasande. Hon skrek så högt åt sin dotter så att Joel kom springandes. Ashley blev lättad, för han hade alltid försvarat henne mot sin mamma. Judith lämnade över betygen till Joel med en bister min.

– Kolla här, tycker du att det här är acceptabelt? Hennes betyg i ettan var rätt dåliga, men det här är ännu värre. Hon springer bara runt på stan och roar sig i stället för att fokusera på skolan.

Joel lyfte enda handen för att få Judith att vara tyst medan han läste betyget.

– Judith, älskling, kan du lämna köket? Jag måste prata med Ashley i enrum.

– Du kan väl ändå inte försvara henne igen som du brukar, började Judith. Det här är väl ändå för mycket...

– Snälla, bara gå, avbröt han. Jag tar hand om det här.

Judith blängde ilsket på Joel som för ovanlighets skull mötte henne med en blick som inte gav utrymme för några protester. Hon lämnade köket och tänkte att det skulle nog bli tid senare att skälla på Ashley. Joel tittade sorgset på sin dotter med betygen i handen. Länge satt han stilla och bara tittade på henne medan hon skruvade sig av obehag. Han såg så allvarlig ut att hon började bli orolig.

– Ashley, är det så här du tackar mig för att jag alltid tar dig i försvar? Jag vet inte hur många gånger jag har fått ta skit från din mamma där du gjort dumheter och jag försvarar dig. Hur kan du göra så här mot mig? Du kan inte påstå att du

har fått det här betyget för att du är för dum för att lära dig, för det vet jag inte stämmer. Det känns som om du struntar i skolan. Varför?

– Snälla pappa, du vet att jag gör mitt bästa.

– Om det här är ditt bästa så är du inte min dotter. Stå inte här och ljug för mig! Det trodde jag inte om dig; att du skulle stå här och ljuga mig rätt upp i ansiktet. Till din mamma, javisst, men inte till mig. Nå? Varför?

Ashley hade aldrig hört sin pappa prata så här förut. Hon hade alltid haft ett bra förhållande med honom.

– Snälla, pappa. Jag ljuger inte... eller... kanske... jag vet inte...

Hon började gråta, förtvivlad av hans hårda ansikte. Han var på vippen att smälta, men var för arg för att ge efter.

– Du måste väl ändå veta varför? Om du har problem med läxor, så har du alltid kunna komma till mig, det vet du.

– Alltså, jag ka- kanske inte visat allvar. Amy är så duktig och hon liksom behöver inte plugga, så jag kanske gått lite mycket med henne...

– Du kan väl inte mena allvar i att det är Amys fel att du inte pluggar? Hon är så duktig i skolan, det borde väl snarare vara tvärt om?

– Hon pluggar ju inte själv...

– Det är den sämsta ursäkt jag har hört! Jag tycker det låter som om du inte uppskattar allt jag har gjort för dig! Du har gjort mig så besviken idag!

Joel fortsatte att skälla på Ashley flera minuter till, men så tyst att hon knappt hörde honom. Det gjorde betydligt mera ont än när hennes mamma stod och skrek . Judith stod utanför men hörde ingenting. Till slut så lugnade Joel ner sig när Ashley lovade dyrt och heligt att hennes betyg i trean skulle bli betydligt bättre än de här.

– Jag kräver bara att du gör ditt bästa i skolan. Har jag inte rätt att begära det?

Ashley nickade och fick till slut lämna köket. Hon rusade storgråtande förbi sin mamma och sprang in i sitt rum där hon kastade sig på sin säng, skakandes av gråten. Judith tittade förvånat på Joel och följde med Ashley in i hennes rum.

– Ska du också skälla på mig nu, mamma? grät hon.

Judith hade inte hjärta att fortsätta klaga. Hon hade aldrig sett sin dotter så här uppriven förut.

– Nej, älskling, det skall jag inte. Du vet att både jag och din pappa bara vill ditt bästa. Gråt inte nu, det blir säkert bättre nästa termin.

Hon slog armarna om din dotter och kramade henne. Ashley lugnade ner sig men lovade sig själv att aldrig, aldrig göra sin pappa besviken igen.

~ ~ ~

Ashley vaknade upp ut sina minnen när bussen kom rullandes. Jisses, det där var enda gången hon blivit utskälld av sin pappa. Och att mamma skulle vara den som tröstade, det hade väl aldrig hänt någon gång! Hon rullade ombord på bussen, sjuk av oro. Pappa var borta så han skulle inte skälla på henne den här gången. Men just att han var borta gjorde det ännu värre, för hon hade ju svikit sitt löfte till honom.

Hon rullade in genom dörren och hennes mamma stod redan och väntade i hallen. Med viss tvekan så lämnade hon över betyget och väntade på reaktionen. Judith läste igenom betyget och nickade sedan bara lätt och gav tillbaka pappret till Ashley som tittade osäkert på henne utan att riktigt kunna möta hennes blick.

– Mamma, jag är ledsen för att betygen inte är bättre. Jag lovade ju...

– Lugn, älskling. Jag är nöjd med att du fått godkänt. Herregud, du har ju missat nästan hela läsåret och dessutom mått så dåligt. Det är är rena undret att inte behöver gå om. Jag är så stolt över dig!

– Alltså, jag måste erkänna en sak. Jag fick egentligen underkänt i matematik, men läraren gav mig en chans att plugga under sommaren för att slippa gå om hela året. Jag lovar att plugga hela sommaren både dag och natt.

– Du får nog sova också, annars klarar du det inte. Säg till om du vill ha hjälp med pluggandet. Jag litar på dig!

Ashley var nästan chockad över att hennes mamma inte skällde igen. Fast hon hade ju inte skällt förra året heller, det var ju pappa som hade gjort det. Och han hade ju inte sett betygen än. Han skulle säkert varit besviken igen. ”Undrar var han finns? Lever han ens?”, tänkte hon. Hon rullade in i sitt rum och tog fram skolböckerna, trots att hon vad dödligt trött på att alltid plugga. Men om hennes pappa tittade ner på henne från himlen, så måste hon bara göra honom stolt. Hon måste!

Sommaren gick och Ashley fortsatte med skolarbetet nästan varje dag. Amy umgicks mycket med Pete men tog sig också tid att umgås med Ashley, eftersom hon förstod att hennes depression inte var på långa vägar över än. Lisa insåg det också så hon bjöd hem henne till sig, så Ashley tog tåget ner till Lisa och var där några veckor. Det var underbart att få vara där. Lisa bodde på en farm och hade ett par ridhästar. De red runt på hennes marker nästan varje dag. När hon satt på hästryggen så blev hon så rörlig att hon nästan glömde bort att hon var förlamad.

Lisa mådde också bra av att se hur Ashley levde upp. Hon hade varit lite orolig för att hon inte skulle stå ut med det lugna livet på landet, men det hade visat sig att hon njöt i fulla drag av det. Hon hjälpte villigt till att ta hand om djuren och trädgården. Enda problemet var att det tog slut alldeles för snabbt, eftersom Lisa skulle spela in en ny skiva.

När Ashley kom hem igen så fortsatte hon att plugga matematik. Hon läste också i förväg i alla andra ämnen för att kunna få bättre slutbetyg. Precis som tidigare så innebar det att hon aldrig fick tid att grubbla. Läsa gick ju lika bra att göra i rullstol. Hon passade också på att ta körkort så att hon kunde köra sin lilla handikappanpassade bil som hennes mamma hade köpt åt henne för pengarna från Cecilias föräldrar. Judith hade lite blandade känslor när Ashley började köra runt på egen hand. Det var så underbart att hon hade blivit mera rörlig av sig, och det var uppenbart att hon mådde bra av det. Men samtidigt så var hon ju hemifrån oftare, och Judith kunde inte skaka av sig känslan av att problemen inte var över än. Inte helt och hållet.

När sommarlovet nästan var slut så skulle Ashley fira sin födelsedag. Judith bestämde sig för att Ashley behövde muntras upp, så hon gick med liv och lust in för att planera ett kalas åt henne.

Dagen för kalaset var det strålande solsken och många av hennes klasskamrater kom för att gratulera. Ashley verkade riktigt lycklig åt presenterna, den goda maten och att få umgås med något annat än böckerna för en dag. Men Judith kände det som om lyckan bara satt på ytan. Eller var det bara inbillning på grund av hennes egen oro?

När alla gått hem efter kalaset så tackade Ashley sin mamma och rullade in i sitt rum. Judith städade upp och diskade allting och gick sedan till hennes rum som vanligt för att säga godnatt. Hon hejdade sig utanför det stängda dörren och lyssnade. Ashley snyftade högljutt och lät helt förkrossad. Judith knackade på dörren, väntade några sekunder och gick sedan in. Ashley hade samlat sig med en ansträngning och log mot sin mamma.

– Tack för kalaset, mamma. Det var jättekul.

– Är du säker på det? Du ser inte så glad ut.

– Asch, det är ingenting. Jag bara mindes något gammalt. Allt är super. Jag lovar! Godnatt, mamma.

– Godnatt, älskling. Du vet att jag älskar dig, inte sant?

Judith log med hela sitt ansikte medan hon stängde dörren bakom sig men sedan slocknade leendet. Det var uppenbart att något var fel och att Ashley inte ville berätta det. Hon suckade och började känna oron igen för att Ashley skulle bli deprimerad igen. Hon hoppades innerligt att det skulle gå över när hon kom tillbaka till skolan igen och fick umgås med Amy dagligen. Fast Amy umgicks tydligen mest med sin pojkvän du, så det kanske inte skulle hjälpa heller.

Ett par veckor efter födelsedagen fick hon åka in till skolan för att göra sitt matteprov som hon lovat. Det är svårt att säga vem som var mest nervös, hon eller läraren. Han var nervös över vad han skulle göra ifall hon misslyckades på provet. Men ingen av dem hade behövt vara oroliga, för hon fick godkänt på provet med rätt stor marginal.

Det lilla som var kvar av sommaren ägnade hon sig åt att grubbla och åt att sitta framför datorn.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 11

Pappa

Ett par veckor in på terminen kände Ashley att det fick vara dags. Hon hade tvekat länge innan hon slutligen tog mod till sig och tog upp det känsliga ämnet en kväll. Hon och hennes mamma satt framför TVn och tittade på en film tillsammans.

– Mamma, det är en sak jag velat prata om länge. Det finns fortfarande en sak som bekymrar mig. Ja, mer än bekymrar mig. På något sätt känns det som om nå-

got fattas mig, något som gör så ont att jag har svårt att leva med det. Jag vet att du inte kommer att tycka om det här, men snälla bli inte arg. Du måste förstå att det här är en stor sak för mig, och jag klarar inte av att hålla det inom mig längre.

Judith blev alldeles kall och fick anstränga sig för att kontrollera sin röst. Hon hade väntat på det här ända sedan födelsedagskalaset.

– Ta det lugnt, jag blir inte arg. Vad handlar det om?

– Jag vill träffa min pappa igen. Det är inte så att jag tycker att vi inte klarar oss ensamma, men jag saknar ändå en pappa. Visserligen har du en sorts pojkvän redan, men han kommer aldrig att bli min pappa, och det vet du.

Judith fick en klump i magen men kontrollerade sina känslor.

– Var det därför du var så ledsen på din födelsedag?

– Det stämmer. Du hade jobbat så hårt att det skulle bli trevligt, men allt jag kunde tänka på var att det var första födelsedagen utan pappa. Jag saknade honom så mycket att det gjorde ont. Jag behöver honom också, mamma. Kan du förstå det?

– Jag förstår, men problemet är att jag inte vet var han finns, han bara försvann utan att lämna någon ny adress eller telefonnummer. Det enda han lämnade var ett sorts avskedsbrev, det lät nästan som om han skulle ta livet av sig. Ja, du har ju själv läst brevet. Så jag vet inte ens om han lever fortfarande.

– Han tog inte livet av sig och jag vet var han bor. Gjorde lite efterforskningar med hjälp mina kontakter på Facebook. Han bor i en liten by som heter Elizabethville cirka 25 mil västerut. Jag tänker hälsa på honom nu på lördag, vare sig du vill eller inte. Men jag skulle förstås föredra om du tillåter mig.

Judith blev först arg över att Ashley faktiskt letat efter Joel utan att säga något. Hennes första tanke var att förbjuda Ashley att åka dit, men hon hejdade sig när hon insåg att det här var viktigt för henne.

– Jag tycker inte om att du åker dit. Inte alls. Han har inte förtjänat att få träffa dig. Samtidigt förstår jag att du saknar honom, trots allt han gjort, det är ju ändå din pappa och han och du har alltid haft en nära relation. Naturligtvis får du åka

dit om du så gärna vill. Hoppas du bara inte förväntar dig att jag skall följa med, för jag är bara så arg på honom fortfarande.

– Jag har redan förstått det. Men jag kan inte vara arg på honom.

– Har du redan kontaktat honom så han vet att du kommer?

– Nej, det skall bli en överraskning. Jag vill inte att han skall få chans att sticka igen förrän jag pratat allvar med honom.

– Jag tycker nästan synd om honom. Men bara nästan. Det är svårt att förlåta att han bara övergav oss när vi behövde honom som mest, och sedan inte ens har ringt för att höra hur vi mår. Att han struntat i hur jag har det är uselt, men att han struntar i dig är helt oförlåtligt.

– Han har kanske sina skäl. Det är bland annat därför jag måste träffa honom igen, och att det skall bli en överraskning.

– Ja, ja. Jag är helt emot det, men om det är så viktigt för dig så tänker jag inte förbjuda dig. Hur tänkte du åka dit?

– Bussarna dit går så sällan, så jag kör dit med min bil.

– Visst, kör försiktigt bara. Och lova att du skickar ett meddelande när du kommit fram så jag vet att allt är bra. Håll mig underrättad hur det går, lova det!

– Jag lovar! Tack mamma för att du förstår! Jag kör på lördag förmiddag.

~ ~ ~

Hon satt och tvekade länge innan hon slutligen ringde på dörren. Tänk om han inte ville träffa henne? Men nu fanns ingen återvändo, det vore korkat att bara åka hela vägen hem igen efter alla dessa timmar på vägen. Så öppnade Joel äntligen dörren och såg först förvirrad ut tills han sänkte blicken och fick syn på Ashley. Han vacklade till av överraskning, bleknade och såg ut som om han skulle svimma. Men Ashley strålade mot honom och sträckte fram sina armar.

– Skall du inte ge mig en kram i alla fall, efter alla dessa månader?

Han böjde sig ner och kramade henne länge och väl. Tårarna började rinna nerför hans kinder och han ville inte släppa henne. Slutligen sade Ashley:

– Du kan släppa mig nu, pappa. Tänker du inte bjuda in mig i alla fall?

– Jo, jo, så klart. Kom in. Herregud, det är du. Det är faktiskt du.

Joel tittade oroligt bakom Ashley men förstod snart att hon till hans förvåning var ensam. Han höll upp dörren och Ashley rullade in.

– Var... hm... var är din mamma? Är hon inte med dig?

– Ta det lugnt, pappa. Jag är här ensam. Förresten, jag lovade att messa henne.

Hon tog fram sin telefon och textade ”Jag är här och är inne nu” till sin mamma. Sedan följde hon med sin pappa in i huset. Joel visade in henne till vardagsrummet och höll ut en stol åt henne. Sedan blev han plötsligt röd i ansiktet när han insåg att hon redan satt ner. Men hon bara log mot honom och flyttade undan stolen och rullade in bredvid den. Joel satte sig bredvid och visste inte vad han skulle säga så Ashley började i stället. Hon ville inte göra sin pappa ledsen så hon undvek att säga allt om hur hon mådde.

– Du behöver inte vara orolig för mig längre, pappa. Jag har typ kommit över det mesta av min depression nu och har börjat leva livet igen. Dessutom har jag blivit mycket starkare som person nu efter allt som hänt. Men pappa, jag hoppas verkligen att du kan förlåta mig!

– Vad menar du?

Joel såg uppriktigt förvånad ut. Han var också fortfarande i en sorts chock över att hon hade kommit.

– Du vet vad jag menar. Jag ljög för dig och utnyttjade din kärlek och sedan svek jag dig. Allt jag sade var lögner för att du skulle övertyga mamma om att ta hem mig för att jag skulle kunna ta livet av mig.

Ashley kunde inte kontrollera sina tårar längre.

– Det var fruktansvärt det jag utsatte dig för, att jag medvetet missbrukade ditt förtroende för att försöka ta livet av mig så där. Jag orsakade ju till och med att du och mamma bröt upp. Jag vet inte om jag någonsin kommer att förlåta mig själv för det, men jag hoppas ändå verkligen att du kan förlåta mig.

– Herregud, älskade barn. Inte skall du behöva be om förlåtelse. Du var ju så deprimerad att du inte var dig själv. Det var inte du som ljög för mig, det var din sjukdom. Och vad gäller din mamma och mig, så hade vi problem redan innan du skadades, och det är mycket tänkbart att vi hade separerat ändå.

– Menar du verkligen det, pappa?

– Av hela mitt hjärta. Jag har aldrig anklagat dig för det som hände. Aldrig!

– Tack pappa. Jag älskar dig så mycket och har saknat dig.

– Jag har saknat sig också. Det är bara...

Joel suckade och tystnade. Ashley kände igen det så väl, han hade alltid haft svårt att prata om känslor, precis som hon själv. De förstod varandra ändå, så det var inte nödvändigt att han sade något i alla fall. Men hon hade en sak till som tryckte henne.

– Det är en sak till, pappa. Jag har svikit dig på ett annat sätt också. Jag har svikit ett löfte till dig, ett viktigt löfte, liksom. Det här har verkligen plågat mig...

Hon började snyfta igen och han lade armen om henne som tröst. Han var inte van vid sådana känsloutbrott och visste inte riktigt vad han skulle säga.

– Vad är det? Det kan väl inte vara så viktigt nu?

– Jamen, jag lovade ju att mina betyg i trean skulle vara bättre än i tvåan. Men de var riktigt usla, hade bara E i alla ämnen utom ett. Och jag lovade ju dyrt och heligt att det skulle bli bättre.

– Herregud, älskling. Inte skall du vara bekymrad över det! Du kunde ju inte ana att något så där hemskt skulle hända med dig när du gav ditt löfte. Betygen är det minsta bekymret du har just nu, tro mig.

– Det är viktigt för mig. Jag har mått så dåligt för att jag svikit dig. Men jag lovar att slutbetygen i fyran skall bli bättre. Ja, mycket bättre än alla andra år. Hedersord, pappa!

– Allt jag någonsin begärt är att du gör ditt bästa. Nu måste du i första hand lära dig att leva i rullstol, och må bra. Sedan kan du fokusera på dina betyg.

– Säkert, pappa? Du är inte besviken?

– Inte det minsta! Tvärt om. Du sa ju att du fick godkänt i alla ämnen, bara det är en bedrift efter din fruktansvärda upplevelse. Jag är bara stolt över dig!

– Tack pappa. Det känns nog lite bättre nu.

Han kramade henne igen och hon kramade tillbaka. Det kändes så skönt att kunna krama sin pappa igen.

Då hördes en nyckel i dörren och sedan kom en kvinna med blont hår in genom dörren, uppenbarligen med sin egen nyckel. Hon kom in i vardagsrummet och fick syn på Ashley i armarna på sin pappa och hejdade sig och rynkade på ögonen. Joel gick till Ashleys förvåning fram till henne och gav henne en kyss på munnen.

– Sonja, det här är min dotter Ashley som kom och hälsade på helt oväntat. Ashley, det här är min... vän Sonja.

Ashley rullade fram till henne och sträckte fram handen. Sonja såg riktigt lättad ut när hon tog handen.

– Hej på dej, trevligt att träffas. Vad kul att pappa hittat en ny tjej som kan hålla honom varm om nätterna. Nej, usch, det där var inte snällt sagt. Ursäkta mig som kommer och hälsar på så här oanmäld.

– Det... det är helt okej, sade Sonja nästan lite blygt. Jag visste ju redan att Joel har en dotter, men jag trodde, alltså, han trodde, ööh...

Ashley insåg snart att Sonja var lika osäker och känslosam som hennes pappa. Kanske också lika konflikträdd också.

– Du menar att han trodde att jag var död, inte sant? Att jag tagit livet av mig? Ta det lugnt bara, jag har kommit över mina självmordstankar nu.

– Det är jag verkligen glad att få höra. Jag antar att ni två har mycket att prata om så jag lämnar er i fred. Det är snart dags för mat, så jag går ut i köket och lagar den. Du stannar väl till maten i alla fall?

– Naturligtvis, om jag får.

Sonja lämnade dem för att gå till köket. Joel tittade lite osäkert på Ashley. Han funderade på om hon verkligen inte hade problem med att han hade en annan kvinna nu. Han vågade inte fråga det, utan sade i stället:

– Men berätta nu allt om hur du mår idag i stället!

Samtalet flöt allt bättre när Ashley berättade allt som hänt, om Lisa och Amy och allt annat utan att utelämna de tråkiga delarna. Joel började inse att hon hade rätt i att hon blivit starkare för att hon kunde beskriva allt hemskt som hänt henne med samma lätta tonfall som hon berättade om allt roligt. Joel började prata om sitt nya liv och snart satt de och skrattade och njöt av varandras sällskap. Efter ett tag ropade Sonja att maten var klar och Ashley följde med ut till köket. Både Joel och Sonja var imponerade av hur smidigt hon tog sig fram i rullstolen.

Efter maten hjälpte Ashley till med att diska medan Joel plockade undan. Sedan satt de och pratade om allt möjligt vid köksbordet medan de åt glass som efterrätt.

– Pappa, jag undrar bara en sak. Jag vill inte kritisera eller så, men jag undrar bara vad som hände när du stack egentligen.

– Usch, jag vill inte ens tänka på den där dagen. Men jag antar att jag är skyldig dig en förklaring. Jag mådde så fruktansvärt dåligt för att du mådde så dåligt och för att du inte ville l... leva längre. Så när du försökte igen hemma i badrummet så var det något som brast inom mig. Judith kunde inte förlåta mig utan var på mig varje dag. Hon anklagade mig för att du nästan dog, och det gjorde jag själv också. Alltså, älskling, jag hade bestämt mig för att begå självmord, för jag orkade inte längre.

– Men uppenbarligen så gjorde du inte det, vilket jag är tacksam för.

– Än idag kan jag inte förstå hur du klarade av att ta språnget, för jag kunde helt enkelt inte. Jag stod där på en bro och skulle hoppa, men vågade inte göra det. Så till slut satte jag mig i bilen igen och bara körde och körde helt planlöst tills jag kraschade ner i ett dike för att jag var i upplösningstillstånd och inte kunde se vägen längre. Bilen var skrot men jag hade klarat mig med bara mindre sår. Sonja hittade mig där i diket, hjälpte mig ut ur bilen och tog med mig hem hit till sig där

hon tvättade mina småsår. Sedan lät hon mig bo här hos henne ett tag. Det ena ledde till det andra, så...

– Så gulligt, hon blev din riddare i skinande rustning. Jag förstår verkligen att det måste varit fruktansvärt för dig, och jag är ledsen för det. Det är lätt att förstå varför du inte orkade längre och stack iväg, det hade jag nog redan gissat. Men det är en annan sak som jag inte förstår.

– Vad är det, älskling?

– Det jag har grubblat på är varför har du aldrig försökt kontakta någon av oss sedan du stack? Mamma trodde hela tiden att du var död, så när jag berättade att du levde blev hon så arg på dig för att du inte hört av dig, eller att du ens skickat ett brev. Jag är inte arg på samma sätt som hon, men jag undrar också varför.

– Det har inte gått en enda dag utan att jag tänkt höra av mig, men jag vågade helt enkelt inte. Dels var jag så rädd för att prata med Judith, så jag kunde inte ringa. Sedan, alltså, det var ju mitt fel att du nästan dog... Jag kände... att så länge som jag höll mig undan så hade du en chans. Men inte om jag fanns där. Det var bättre ifall jag aldrig fick träffa dig än att du lyckades att ta ditt... Nej, jag orkade bara inte med den tanken. Visst är det dumt, men...

Ashley nickade och gav sin pappa en varm kram för att han skulle förstå att hon faktiskt var vid liv fortfarande. Stämningen hade blivit tryckt så hon föreslog att det skulle gå tillbaka till vardagsrummet igen och snart satt alla tre framför TVn och pratade på som gamla vänner medan de tittade. Timmarna gick och samtalet flöt allt enklare. Sonja började också slappna av lite och de skojade alla med varandra. Plötsligt kom Ashley på att titta på klockan.

– Jösses, vad det blivit sent! Tiden har bara flugit iväg. Det har nästan blivit för sent för mig att åka hem nu. Skulle jag kunna sova över här i natt och åka hem i morgon i stället?

Joel tittade på Sonja som nickade.

– Visst får du det, du är ju Joels dotter. Men är du säker på att det är okej för din mamma? frågade hon.

– Oj javisst, Judith! Jag hoppas att hon vet att du är här, sade Joel.

– Hon tyckte inte riktigt om att jag åkte hit, men hon gick med på det. Jag måste bara messa henne att jag sover över.

Ashley skickade ett meddelande till sin mamma. Hon fick snart ett svar där Judith hoppades att hon hade trevligt och skrev ”god natt”. Joel blev lättad över att han själv slapp kontakten. Efter en stunds tystnad så frågade han i alla fall:

– Hur är det med henne förresten? Jag har inte vågat ringa dit som du vet. Och viktigare, hur fungerar det mellan er nu?

– Allt är bra med henne. Vi klarar oss bra tillsammans, bättre än förut. Hon har faktiskt varvat ner rejält. Det funkar riktigt bra, ska du veta. Hon har slutat skälla på mig hela tiden och jag får nästan göra vad jag vill.

– Oj, det låter som hon verkligen har ändrat sig. Hur kan det komma sig?

– Kanske vågar hon inte ställa en massa krav på mig längre för att hon är rädd att jag skall ta livet av mig. Eller kanske hon bara har fått en tankeställare på vad som är viktigt i livet. I vilket fall som helst så bråkar vi inte längre med varandra.

– Det låter skönt att du inte bråkar med henne som förut. Eh... alltså... har hon någonsin pratat om mig, eller?

– Inte mycket. Inte mycket alls. Hon är ju som jag sade väldigt arg på dig fortfarande. Ni borde faktiskt träffas någon gång snart och tala ut som två vuxna personer. Liksom rensa luften mellan er så att ni i varje fall kan vara vänner.

– Snälla, Ashley. Jag tror faktiskt inte att jag vågar. Hon kommer bara att skrika åt mig och anklaga mig för än det ena, än det andra. Inte för att hon inte har skäl för det, men jag orkar faktiskt inte med det hela längre.

– Det är så hemskt jobbigt för mig när mina föräldrar inte ens kan prata med varandra, för jag älskar er båda. När jag firade min födelsedag sist så var så vansinnigt ledsen hela dagen. Mamma hade ansträngt sig för att jag skulle få det roligt, men jag kunde inte låta bli att gråta. Det var utan tvekan min värsta födelsedag någonsin.

– Men varför det? Är det för att du sitter i rullstol?

– Nej, inte alls det. Det var för att du inte var där. Mamma är ju snäll nu, men jag saknade dig så fruktansvärt. Ni bara måste försonas så att ni i varje fall kan vara i samma rum utan att bråka. Alltså, på mina födelsedagar, eller examen och så. Du och mamma har ju i alla fall en sak gemensamt. En sak som jag verkligen hoppas att ni båda tycker är så viktigt att ni båda två kan mötas på halva vägen.

– Vad är det du tänker på som vi har gemensamt?

– Mig. Ni har mig gemensamt. Inte sant?

– Hon har faktiskt rätt i det, sade Sonja. Oberoende vad du tycker om ditt ex så har ni en dotter tillsammans.

– Kan du inte komma över nästa lördag? För min skull? Snälla, jag skall övertala mamma att gå med på det och säga åt henne att inte gräla på dig. Det skall så bra, ska du se.

– Du borde faktiskt göra det, Joel, flikade Sonja in. Du kan ta med dig skilsmässopappren så hon kan skriva på. Jag vill inte vara tredje hjulet längre! Snälla?

Joel tittade på Ashley när Sonja nämnde skilsmässa och såg osäker ut.

– Alltså Ashley, jag hoppas att du inte blir ledsen. Men jag tror inte jag och din mamma kan lappa ihop vårt äktenskap längre.

– Jag är för stor för att leka mamma-pappa-barn nu. Det som är viktigt för mig nu att du är lycklig och att du och jag har varandra.

Joel och Sonja skrattade glatt åt kommentaren. Joel lovade att prata med Judith ifall Ashley fick henne att lova att ta det lugnt. Sedan började Sonja plocka fram sängkläder, kudde och filt och bäddade i soffan.

~ ~ ~

Ashley körde hem dagen efter och började genast bearbeta sin mamma att hon skulle acceptera att träffa Joel nästa helg. Till en början vägrade hon att ens prata om det, men hon fick till slut ge med sig. Hennes dotter hade blivit alldeles för stark och envis! Dessutom kom hon med så kloka argument. Judith insåg också att den kanske skulle finnas en fördel för henne själv också med att han kom.

– Ja, okey då, svarade hon till sist. Fast jag kommer att be Jimmy att vara här när Joel kommer.

– Visst, inga problem. Jimmy är ju din pojkvän och han har ju ändå nästan flyttat in redan, så ofta som han är på besök.

När det ringde på dörren nästa lördag hoppade Judith högt. Hon kände sig inte det minsta bekväm med att träffa Joel igen, det hade blivit alltför mycket ont blod mellan dem. Men för Ashleys skull så fick hon hålla god min. Ashley öppnade dörren och strålade mot sin pappa.

– Välkommen, pappa. Kom in, kom in!

Joel klev in och kramade Ashley varmt. Sedan kom Judith fram till dörren. Joel blev tveksam vad han skulle göra så han sträckte fram handen mot henne.

– Asch, ni kan väl ge varandra en kram i alla fall. För min skull. Kom igen!

Judith ryckte på axlarna och kramade Joel i alla fall. Jimmy kom fram till dem.

– Hej Joel. Det här är Jimmy. Han är faktiskt min pojkvän. Jag hoppas att du inte har något emot det, för det är bara att gilla läget.

Joel skakade Jimmys hand varmt och verkade nästan lite lättad. Sedan föste Ashley in båda sina föräldrar i köket och sade:

– In här nu, ni båda! Och kom inte ut förrän ni är vänner igen. Seså! Och mamma, jag vill att du ska veta att ifall du börjar skälla och skrika så följer jag med pappa hem. För gott! Så det så!

Jimmy och Ashley satte sig i vardagsrummet och småpratade medan det äkta paret diskuterade i köket. Judith ansträngde sig verkligen för att inte höja rösten. Naturligtvis hade deras dotter rätt i att hon och Joel måste kunna prata i lugn och ro för sin dotters skull. Efter en halvtimme så förenade de sig med de två andra i vardagsrummet. Judith satte sig ner bredvid Jimmy i soffan medan Joel satte sig ensam i den andra soffan. Ashley gled snabbt ner i soffan bredvid honom och kröp ihop i hans armar.

– Nå, vad kom ni fram till nu, frågade hon.

– Vi bestämde att du ska bo hos mig på skoldagar och hos din pappa på loven. Fast varannan storhelg är min ändå. Och när du har en viktig dag, så får vi försöka vara trevliga mot varandra tillsammans på din dag. På veckosluten får du själv avgöra var du skall vara.

– Låter bra för mig, svarade hon. Hur är det med den svåra frågan då?

– Vilken svåra fråga?

– Det vet du väl? Ni två har alltid grälat om mig, vad jag får och vad jag inte får göra. Skall ni fortsätta med det?

– Nej, vi bestämde att om du är hos din mamma så är det hennes regler som gäller, medan om du är hos mig så är det mina regler som gäller. Den ena får alltså inte klaga på något om vad den andra bestämt.

– Förutom en sak. Det en av oss bestämmer får inte påverka den andra. Om du till exempel vill skaffa en tatuering som inte går bort, så måste vi vara överens.

– Det låter som om ni båda mognat och blivit klokare.

Joel och Judith kunde inte låta bli att skratta åt kommentaren. Det var som om deras dotter uppfostrade dem i stället för tvärtom. Ashley borrade in sig djupare i sin pappas armveck.

– Det här är livet! Allt är som jag önskat. Nu har jag äntligen fått min familj tillbaka och allt känns precis som det var förut.

– Ashley, älskling, sade Judith mjukt. Jag hoppas verkligen att du har förstått att din far inte kommer att flytta in hit igen, även om vi inte bråkar längre.

– Det fattar jag väl. Min familj ser annorlunda ut nu är förut, men annorlunda är bra. Ingenting är statiskt utan allting förändras hela tiden. Grejen är att hänga med i svängarna och omfamna allting nytt. Det viktiga är att jag fortfarande har både min mamma och min pappa.

– Vi har lovat att försöka vara vänner nu, för din skull. Vi skall aldrig mer bråka över dig och vi skall dela dina viktiga dagar, som din examen.

– Det låter bra. Förresten, pappa, skrev mamma på ditt skilsmässopapper som du hade med dig?

– Nej, det gjorde hon inte.

– Varför inte, mamma? Jag trodde det var det du ville.

– Han skrev på mitt skilsmässopapper i stället.

Ashley skrattade.

– Där ser du. Ni tänker fortfarande likadant ibland. Nu kan du ju snart gifta dig med Jimmy och pappa kan gifta sig med Sonja och sedan har jag två pappor och två mammor. Kan det bli bättre?

Judith ryckte till och började känna sig lite svartsjuk. Hon ansträngde sig dock att inte låta arg.

– Joel. Vem är Sonja?

– Hoppsan! Pappa, har du inte berättat om henne? Jag är ledsen att jag skvallrade på dig, det var inte meningen. Mamma, Sonja är pappas flickvän. Du kan inte klaga, för du har ju en pojkvän, inte sant?

– Jag undrar bara en sak, Joel. Den här gången måste du vara fullständigt ärlig. Kände du Sonja redan innan du lämnade mig?

– Nej, det gjorde jag inte. Jag berättade ju om hur jag bara körde den där dagen och till slut hamnade i diket, och att jag fick hjälp. Det var Sonja som hittade mig och hjälpte mig, och det var första gången jag träffade henne. Dessutom har vi bara varit ett par i några månader.

– Så du kan inte klaga egentligen, mamma. Inte sant?

– Jo, det stämmer nog. Hela situationen känns bara så obekväm. Men den går väl att vänja sig vid, antar jag.

Judith log och kröp närmare Jimmy. Det var otroligt hur mogen och klok Ashley hade blivit, och så lycklig hon verkade nu. Joel såg också riktigt lycklig ut där han satt och kramade sin dotter. Ashley kunde inte sluta att prata och timmarna gick snabbt. Plötsligt tittade Joel på klockan och hoppade upp.

– Sjutton också, jag har just missat sista bussen hem!

– Jag trodde du hade kört bil hit, pappa.

– Nej, jag kraschade ju bilen och Sonja behövde sin bil. Jag får väl hitta ett hotell någonstans.

– Mamma, visst kan pappa sova här i natt?

Judith tvekade lite.

– Du menar inte i sovrummet, hoppas jag?

– Jamen, jag är väl inte dum, heller? Där sover ju Jimmy numera. Pappa, visst duger soffan för dig i natt?

– Det blir utmärkt, älskling.

Nu var det Ashley som hämtade sängkläder åt sin pappa och bäddade åt honom på soffan. Sedan gick alla och lade sig. Judith var så glad över att Ashley verkade riktigt lycklig och att Joel tydligen inte bara accepterade att hon hade hittat en annan, utan dessutom tydligen hade en annan också numera.

Dagen efter åt de alla frukost tillsammans. Joel tittade på tidtabellen och upptäckte till sin förtvivlan att det inte gick några bussar alls på söndagar.

– Då behöver du skjuts hem, antar jag. Det fixar vi väl?

– Jag hade tänkt ringa Sonja och be henne hämta mig. Ashley, tror du verkligen att din mamma eller Jimmy kommer att köra mig hela den vägen? Så goda vänner tror jag inte att vi har blivit.

– Nej, troligen inte. Jag kör dig i stället!

Joel trodde hon skojade tills de skulle hem och Ashley drog in sig på förarplatsen i sin bil. Han vek ihop rullstolen och lade den där bak och satte sig bredvid henne. Hon körde bilen med en sådan självsäkerhet att han häpnade.

– Ashley, jag är alltså verkligen ledsen för att jag svek dig och mamma så där. Jag ångrar det så fruktansvärt och fattar inte hur du kan ha förlåtit mig för det, för jag kan nog aldrig förlåta mig själv för det.

– Jag skulle hellre vilja tacka dig för det.

– Varför då? Det var ju hemskt av mig att bara fly så där.

– Men det var ju för att du hade försvunnit som gjorde att mamma tvingade in mig på det där hemska rehaben som du tyckte var för dyr, och det var på där som jag fick träffa Lisa när hon föreläste och sedan kom att bry sig om mig. Det är tack vare henne som jag lever och är hel idag, och jag skulle aldrig träffat henne om jag inte varit på det där stället, och jag skulle aldrig varit på det där stället om du inte hade gett dig av. Så du ser hur flera dåliga saker faktiskt kan leda till något bra ibland.

– När man ser det på det sättet så...

– Jag har tänkt ”om” så många gånger. Om jag inte gått just den vägen den dagen. Om jag bara hade stannat på biblioteket i tio minuter till. Om jag bara hade lyssnat på läkarna. Om jag bara inte blivit deprimerad. Det finns så många ”om”. Men det är inte lönt att grubbla på vad som kunde ha hänt ”om”. Det var ju det som höll på att ta livet av mig. I stället funderar jag på vad jag har just nu idag. Jag äger så mycket mer än det jag saknar, och det jag har kommer att ge mig en ljus framtid.

Joel blev imponerad över hennes kloka optimism. De satt och pratade om allt möjligt hela vägen. När de kom fram såg Joel lite nervös ut. Ashley undrade om något var fel.

– Nja, jag undrar bara hur jag ska förklara för Sofia att jag sov över hos min fru. Sofia är underbar, men aningen för mycket svartsjuk.

– Du kanske borde ha ringt i går kväll.

– Det hade knappast blivit bättre.

– Ta det lugnt, pappa! Jag ska förklara för henne.

Ashley rullade piggt fram till dörren och ringde på. Joel hann öppna innan Sofia kom fram till dörren. Hon rynkade på ögonen och såg lite sur ut så Ashley tog till orda direkt.

– Hej igen, Sofia. Tack för att jag fick låna min pappa i helgen. Ledsen att han missade sista bussen hem, men det var bara mitt fel. Jag pratade så mycket och njöt så mycket av att vara med honom att vi alla glömde tiden. Men du kan vara lugn, han fick sova på soffan eftersom min mammas pojkvän låg i pappas säng. Eller snarare före detta pappas säng, för nu är det ju Jimmys. Du är väl inte arg på mig, hoppas jag?

Sofia togs lite av överraskning över Ashleys rappa kommentarer. Hon kände att det blev omöjligt att klaga så hon log mot henne och bedyrade att hon inte var arg. Ashley sade att hon var törstig och frågade om hon kunde få ett glas vatten. Innan Sofia hann svara så svepte Ashley in i köket, hämtade ett glas som hon fyllde och drack. Sedan kvittrade hon till sin pappa:

– Du kan väl komma till Thanksgiving? Ta med Sofia också! Det skulle kännas underbart om ni kom. Jag skall övertyga mamma om det. Sedan kanske jag kan tillbringa julen här med er. Ja, ja ni får diskutera det. Vi hörs!

Hon kramade sin pappa som lovade att hålla kontakten och sedan hoppade hon in i bakluckan på bilen, drog med sig rullstolen och körde iväg medan de båda tittade efter henne alldeles omtumlade.

– Vilken energi och livsglädje din dotter har! Det är som om rullstolen inte ens finns. Helt otrolig tjej!

Joel nickade. Det var som om han inte kunde tro det själv. Han funderade på det hon hade sagt. Skulle han verkligen klara av att komma till Thanksgiving, och andra tillfällen? För sin dotter måste han hitta styrka.

Samtidigt kände han sin dotter alltför väl, och kände instinktivt att allt inte var så bra med henne som hon försökte påskina. Han hoppades bara att hon skulle komma tillrätta med sina problem innan hon gav upp, för han visste att han själv inte hade styrka nog att hjälpa henne som han borde.

~ ~ ~

Till Ashleys stora glädje så accepterade båda hennes föräldrar hennes förslag om att försöka umgås. Så till Thanksgiving så kom Joel på besök tillsammans med stora delar av deras övriga familj. Även Sonja hade accepterat att följa med. Det

blev en riktigt trevlig fest där både hennes mamma och pappa var glada och skojade friskt. Visserligen pratade de två inte så mycket med varandra, men det spelade ingen roll för alla var vänliga och snälla.

När maten var serverad och alla börjat äta så knackade Ashley till allas förvåning i sitt glas och sade att hon hade något att säga.

– Alltså, jag brukar alltid bli otålig av alla som skall hålla tal vid Thanksgiving. Jag bara längtar efter att alla skall sluta prata så jag får äta vidare av den goda maten, och så nu är det jag själv som känner för att hålla tal, konstigt va'. Den här högtiden kallas ju ”Thanksgiving” och meningen är att man skall känna sig tacksam. Tacksam! Många av er har idag sagt att ni tycker synd om mig och har försökt övertyga mig om att jag också borde känna mig tacksam trots det som hänt med mig. Så nu vill jag berätta vad jag tycker om tacksamhet idag!

Judith blev rätt orolig av hennes ord. Vad tänkte hennes dotter göra? Det var väl inte så att hon skulle förstöra hela den trevliga stämningen med bitterhet?

– Först så är jag tacksam för att jag är här idag. Förra årets Thanksgiving var visst ingen höjdare har jag hört. Mamma satt mest och grät i köket, pappa var försvunnen och jag låg och grät på en psykavdelning. Men här är jag nu, och pappa är också här. Ni vet väl att de ligger i skilsmässa? Så jag antar att jag blivit ett skilsmässobarn nu. Det suger faktiskt, helst skulle jag vilja att pappa flyttar in hit igen och att mamma och pappa älskar varandra precis som förut.

Judith och Joel började skruva lite obehagligt på sig.

– Jag skulle också vilja kunna gå, se ut som en filmstjärna och bo som en prinsessa i ett slott. Men det lär inte heller hända, och mitt liv är annorlunda nu. Och annorlunda är bra, vet ni! Tänk om allt vore likadant helt tiden, så tråkigt det skulle bli. I stället har jag fått en ny pappa och en ny mamma i stället. Jimmy och Sonja! Så nu har jag fyra föräldrar som älskar mig, var och en på sitt sätt. Det är väl något att vara tacksam för, inte sant? Och mamma och pappa håller sams, bara det är väl tacksamt?

Nu log Judith åt Jimmy och Joel kramade Sonja.

– Sedan kommer jag att tillbringa julen tillsammans med pappa och Sonja, och det är jag också tacksam för. Tänk att få uppleva en annorlunda jul som omväxling! Mamma är inte ledsen heller, för Jimmy tar med henne på en romantisk resa till Bahamas där de kan bara rå om varandra. Tack för det, Jimmy!

Jimmy log och gav Judith en kyss till hennes stora förlägenhet.

– Så sitter jag i rullstol också, och det är ju verkligen något att vara tacksam för! Jag har aldrig fått så mycket uppmärksamhet som nu. Det finns alltid en sittplats på bussen åt mig, inte ens rektorn på skolan vågar stöta sig med mig och jag behöver bara vifta med ett finger så kommer alla springandes för att hjälpa mig. Verkligen tacksamt och bra konsekvens av att sitta i rullstol.

Nu tog hon plötsligt på sig en allvarlig min när hon släppte bomben.

– Sedan det här med mina självmordsförsök.

Hon tog en konstpaus och alla runt bordet spände sig lite grann.

– Tro inte att jag ångrar dem, för det gör jag inte. Just det faktum att jag har velat ta livet av mig och varit så nära Döden så många gånger, har fått mig att uppskatta Livet så mycket mera. Så idag njuter jag av varje dag, för jag vet att i morgon kan bli min sista dag. Inte av egen hand längre, men vi vet ju inte vad som kommer nästa dag, inte sant? Så jag lever varje dag som om det är min sista och känner mig lycklig varendaste dag. Så visst är jag tacksam för allt som hänt mig, och för allt jag har idag. Tack allesammans för att ni är här och försöker trösta mig, trots att det är det sista jag behöver.

Alla klappade åt hennes spontana tal och stämningen steg ännu mera. Föga anade de att hennes tal var mera riktat till henne själv, för egentligen kände hon sig vare sig tacksam eller lycklig. Men hon var trött på att hennes släkt och vänner ständigt försökte trösta henne med vad hon tyckte var meningslösa kommentarer. Sedan ville hon verkligen tro på att hon någon dag i framtiden faktiskt kunde bli lycklig. Därför satt hon där och försökte verka lycklig. Kanske skulle hon känna sig bättre av att låtsas må bra?

Julen tillsammans med hennes pappa och Sonja blev också riktigt trevlig. Sonjas släkt kom på besök och fick träffa Ashley för första gången. Visserligen fanns

det ett litet stygn av saknad från tidigare jular, men hon ruskade av sig det. Detsamma kände Judith där hon låg och solade på en badstrand på Nassau Paradise Island tillsammans med Jimmy. Men sedan tittade hon på honom och kände att livet blivit underbart i alla fall.

När skolan började igen efter jullovet så fortsatte Ashley att jobba mycket hårt med sitt skolarbete. Nu skulle hon satsa till hundra procent på sina betyg. Med bara en termin kvar så brådskade det ifall hon ville ha toppbetyg i alla ämnen! Det intensiva skolarbetet fick henne att helt glömma bort sin depression, och hon hade ingen tanke på vad som skulle hända när High School väl var över.

~ ~ ~

Telefonen ringde hos Lisa och hon blev lite orolig när hon såg att det var Ashley som ringde. Hon brukade inte ringa alls längre så Lisa tänkte att det måste vara något allvarligt som hänt när hon svarade.

– Hej, Ashley! Det var inte igår. Är det något problem, eller?

– Inte alls, allt är bra med mig. Lisa, jag skulle faktiskt bli jätteglad om du kom på min skolavslutning. Du behöver inte komma men jag hoppas på att få någon sorts utmärkelse, eftersom jag jobbat så hårt, och vill i så fall dela glädjen med dig också. Båda mina föräldrar kommer så med dig vore det komplett lycka för mig.

– Visst vill jag dela den stunden med dig, hoppas bara att det inte blir alltför tråkigt. Jag är inte alltför förtjust i sådana tillställningar, som du vet.

– Rektor skall hålla tal, så det blir nog tråkigt. Med det är flera som skall sjunga på scenen också, och det ser jag fram emot.

– Skall du sjunga också?

– Nja, tror inte det. Carl som skall presentera hela avslutningen tjatar på mig hela tiden, men jag har inte sagt ”ja” än.

– Ställ upp för sjutton. Det blir kul. Du kan sjunga den där sången som du skrivit själv med min melodi. Jag kan ta med några musiker som kan hjälpa dig. Vad skulle du säga om att du och jag sjunger några låtar tillsammans också? Jag skulle tycka att det var riktigt roligt.

– Jamen, inte skall väl du sjunga på avslutningen! Det är inte därför som jag bjuder in dig. Inte en chans att jag skulle be dig sjunga också.

– Så fråga mig inte då. Jag frågar dig i stället ifall jag får sjunga på din avslutning. Du vet väl att jag älskar att sjunga? Det skulle vara så kul att få sjunga på din avslutning, särskilt ifall det blir tillsammans med dig.

Ashley tvekade länge men Lisa övertalade henne. Så nästa dag gick Ashley till Carl och sade att hon skulle sjunga, men bara om hon fick vara allra sist. Hon sade ingenting om att Lisa planerade att sjunga också.

~ ~ ~

Judith, Joel och Lisa satt i publiken i skolans idrottshall. Lisa hade tagit på sig en gigantisk hatt för att inte bli igenkänd. Hon visste att hon var populär på skolan och ville inte ta uppmärksamheten från Ashley och de andra eleverna. Alla eleverna satt på madrasser i mitten av salen, även Ashley som hade sin rullstol stående bredvid. Så blev det dags för rektorn att dela ut belöningar från den tillfälliga scenen. Han började med att ge stipendium till alla de som hade fått A i alla ämnen. När han ropat upp alla namn utom ett så gjorde han en konstpaus och tittade ut över publiken.

– Den sista personen som fått toppbetyget A i alla ämnen är ett namn som väcker förvåning. Jag vet inte hur du lyckats få ett A till och med i idrott, men det har du. Kom upp på scenen, Ashley.

Ashley jublade och klättrade upp i rullstolen och tog sig snabbt upp på scenen på rampen som vaktmästaren hade byggt. Hon tog emot kuvertet och en medalj och vände sig mot publiken. Hennes föräldrar såg nästan chockade ut. De började applådera och resten stämde in. Ovationerna blev så öronbedövande så att hon nästan blev generad. Sedan återvände hon och de andra till sina platser medan rektorn delade ut pris till elevrådet.

– Nästa pris som vi alltid delar ut är för den största uppryckningen. Alltså den som höjt sina betyg mest sedan första betyget i High School. Välkommen upp på scenen igen, Ashley!

Hon blev förvånad men fick rulla upp på scenen igen och ta emot ytterligare en medalj och kuvert.

– Slutligen har vi årets elev. Här är det ni elever som nominerar kandidater, i alla årskurser, som ni tycker har varit duktigast. Och då menar vi inte i första hand i skolarbetet utan det är egenskaper som vänlighet, kamratskap och att helt enkelt vara ett gott föredöme för alla andra på skolan. För första gången i skolans historia så har samtliga klasser nominerat samma person, och det dessutom för första gången en som fått medalj redan. Välkommen upp, än en gång, Ashley!

Nu visste inte jublet några gränser. Ashley höll på att svimma men fick sin tredje medalj. Snart var avslutningen färdig och Carl skulle runda av hela tillställningen från scenen.

– Då var årets skolavslutning färdig så när som på ett uppträde till. Det här är en mycket duktig sångerska som jag fick jobba hårt för att övertala. Ge en stor applåd till Ashley!

– Tack så mycket, sade hon när hon kommit upp och justerat ner mikrofonen i sin höjd. Jag vet inte om du förväntar dig lyteskomik, Carl, men i så fall blir du nog besviken. Glo ni bara, jag sitter i rullstol! Än sen? På något konstigt sätt känns det som om jag redan stått på den här scenen idag, men det måste väl vara inbillning? Jag har tänkt sjunga min egen sång, och eftersom jag inte kan spela något instrument så har en bekant hjälpt mig att få hit några musiker. Kan ni komma in på scenen, tjejer?

Tre musiker kom in från sidan med fiol och flöjt medan en av dem satte sig bakom trummorna. Nu började Ashley sjunga den sång som hon själv skrivit texten till med Lisas tonsättning. Alla i publiken var imponerad av hennes sångröst och hennes sångteknik. Hon lät som värsta proffssångerskan och sången hon sjöng gick inte av för hackor heller.

Efter sången så jublade och skrek publiken och dränkte alla hennes försök att säga något.

– Tack så mycket... Tack... Tack allihop... Tack... Amen håll käften nu, jag vill faktiskt säga något!

Till slut blev det tyst.

– Först vill jag säga att jag inte skrivit melodin till min sång själv, utan det är min kompis Lisa som har hjälpt mig med den. Ja, jag menar superkändisen Lisa som spelat tillsammans med Añeđliká och numera åker jorden runt med sin musik. Hon är min räddande ängel och min idol. Finns det flera som gillar Lisa här?

Publiken tjöt instämmande.

– Alltså, skolavslutningen är slut nu, så alla ni som vill kan gå. Men för ni som vill höra lite till så undrar jag om ni vill att jag skall sjunga en av hennes sånger också, för jag kan nästan alla utantill. Vad säger ni?

Publiken jublade vilt och hon började att sjunga Lisas senaste hit till allas glädje. Ljuset hade dämpats så ingen såg att Lisa smög sig upp på scenen också förrän hon stämde in i andra versen medan hon rullade in i scenljuset. Publiken gick igång på allvar när de såg att Lisa var där personligen. Hon och Ashley satt bredvid varandra och sjöng sången i duett.

Jublet efter sången ville inte ta slut men Lisa var inte klar på långa vägar. Hon plockade upp en gitarr och började ösa på så att fönsterrutorna skallrade medan Ashly började slå på ett par egendomliga trummor. Alla ungdomar ställde sig upp som en person och började hoppa upp och ner. Till allas förvåning så var det inte bara Lisa som sjöng med utan även Ashley stämde in i refrängerna och ibland var det till och med hon som sjöng vissa verser. Ljuset pulserade i takt med musiken och det blev uppenbart för alla att detta måste ha varit planerat och inövat. Efter åtskilliga låtar så tog slutligen Lisa till orda i ett mellanspel före sista versen:

– Hejsan, det har blivit sent, det är dags att avsluta. Lisa är mitt namn, skogarna är min hemvist. Jag har Louella Mooney på trummor ... Deborah Lewis på fiol ... Sofia Anderson på flöjt och keyboard ... slutligen rytmik och bakgrundskör Ashley Cox !

Sedan avslutade de sången i ett mäktigt crescendo för att därefter alla ställa sig på rad längst fram på scenen och buga för applåderna som inte ville sluta. Alla var helt förundrade över att Ashley hade lyckats initiera den här showen med både Lisa hennes musiker här på skolavslutningen. Till slut så lämnade de båda scenen

tillsammans med musikerna och lämnade byggnaden för att gå in i Lisas turnébuss som hade dykt upp på parkeringen.

Eleverna lämnade gymnastiksalen under ett högljutt sorl. Det var helt otroligt vad Ashley hade gjort! Inte nog med att hon fått Lisa att uppträda utan hon hade själv varit en aktiv del av showen med en sådan självsäkerhet som om det var det mest naturliga i hela världen.

Ashley avslutade dagen på en restaurang med båda sina föräldrar och Lisa. Nu kändes det som om inget kunde stoppa henne längre. Hon var så fylld av energi just nu, så hon nästan sprack.

~ ~ ~

Hon åkte till sin pappa direkt efter examen. Till en början var det underbart att få tillbringa tid hos honom. Han ansträngde sig verkligen att hon skulle trivas, så de åkte ut på utflykter, djurparker och annat som hon tyckte om att göra. Visserligen klarade hon sig riktigt bra i rullstolen nu, men hon fick alldeles för mycket tid över att grubbla nu när hon inte längre hade något skolarbete att göra. Hon saknade också att hänga med Amy, så en kväll ringde hon till Amy.

– Hej, Amy. Vad säger du om jag kör tillbaka till Princeton i morgon, så vi kan gå och spana på killar som förut?

– Nja, visst skulle det vara kul. Det är bara det att...

– Vad är det? Du brukar aldrig säga nej.

– Alltså jag är inte hemma just nu. Du vet ju att jag och Pete har dejtat ett tag. Han bad mig följa hem till sina föräldrar, så jag är faktiskt i South Carolina just nu. Hans päron har bjudit mig på teater i kväll.

Det kändes som om Ashley fått ett slag i magen. Amy hade ett seriöst förhållande nu! Hon kände sig nästan avundsjuk, för själv hade hon aldrig ens blivit bjuden på en dejt av någon kille än. Förbaskade rullstol! Hur skulle hon någonsin kunna bli lycklig som Amy, när inga killar ens ville titta två gånger på henne? Men det var ju inte Amys fel, så hon ansträngde sig att svara med en lätt ton:

– Jättekul för dig, Amy! Jag blir riktigt glad för din skull.

– Jag vet inte riktigt när jag kommer tillbaka. Vi kan väl träffas senare i sommar?

– Visst, Amy. Det gör vi. Ha så trevligt.

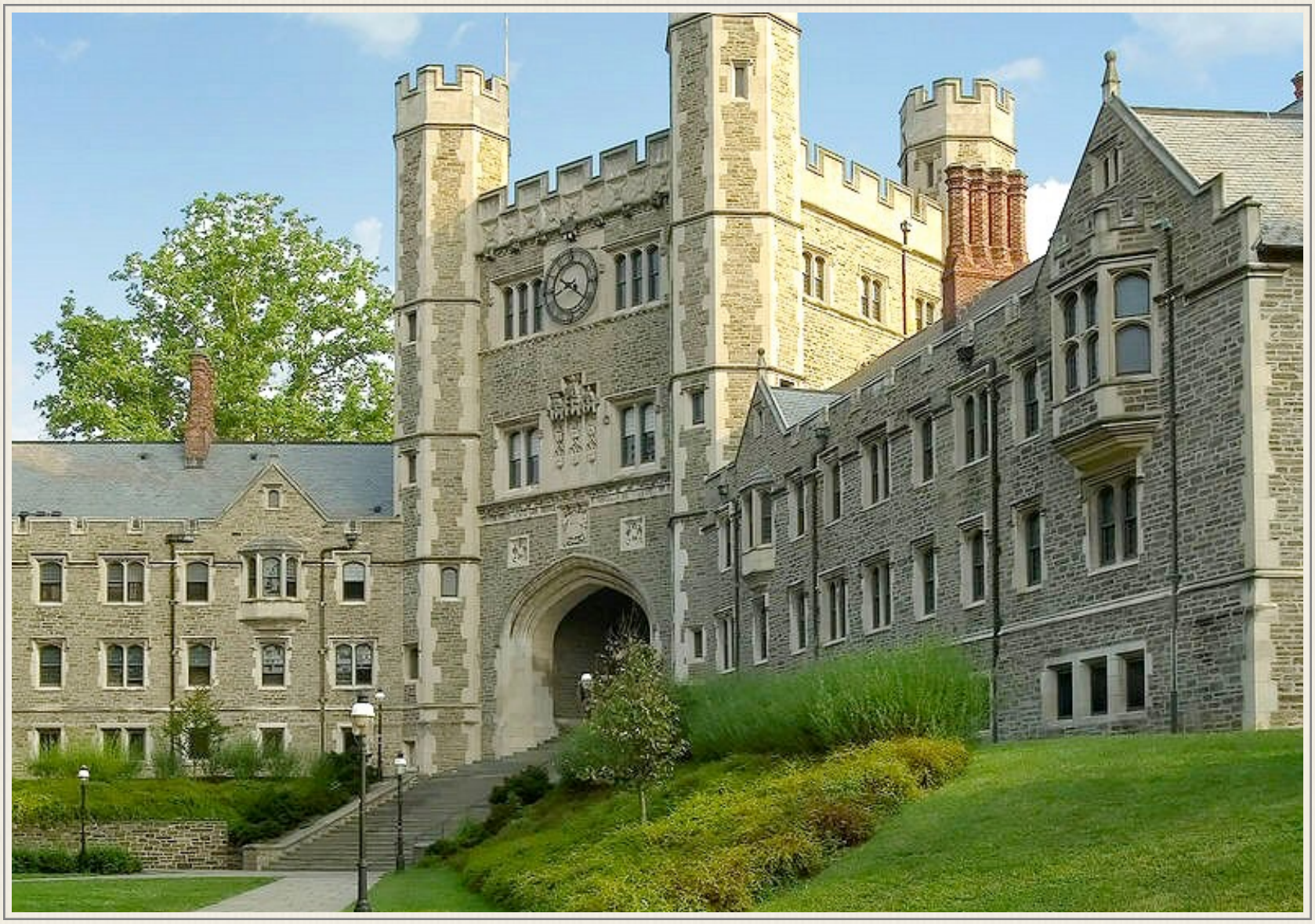
Ashley avslutade samtalet och slängde sedan telefonen i väggen. Hon kastade sig på sängen och grät tyst för att hennes pappa inte skulle höra det. Telefonen hade landat på sängen så när hon lugnat ner sig lite inspekterade hon den oroligt, men den hade klarat sig. Tårarna fortsatte att rinna när hon började grubbla över framtiden. Vilken framtid? Förutom skolan, vad hade hon? Ingenting! Hon grät sig till sömns den kvällen.

Resten av sommaren gick plågsamt långsamt, och hon sjönk allt djupare ner i depressionen. Hennes pappa insåg att något inte stod rätt till, men vågade inte fråga. Han försökte hitta på roliga saker för henne att göra och sedan bara hoppades att depressionen skulle gå över snart.

⋆ ⋆ ⋆

KAPITEL 12

Universitetet

Ashley rullade in i den stora byggnaden. Det hade varit lite komplicerat att ta sig upp för den stora trappan utanför entrén. ”Jag måste hitta en annan väg in nästa gång”, tänkte hon. Så det var så här som Princetons universitet såg ut på insidan. Det var massor med folk överallt, och många letade som hon efter än den ena än det andra. Åtskilliga var de som tittade länge efter henne när hon kom i sin rullstol. Det var särskilt ett gäng med fem killar som såg rätt tuffa ut som slängde hån-

fulla kommentarer efter henne. Hennes humör föll och hon fick en knut i magen av både ilska och förtvivlan. Skulle den här rullstolen aldrig sluta plåga henne?

Hon försökte skaka av sig smädelserna och koncentrerade sig på att hitta var man skrev in sig. Snart hade hon lyckats orientera sig och bli inskriven och få ett skåp och en hög med papper.

De närmsta veckorna fokuserade hon på sitt skolarbete och försökte hitta tillbaka till känslotillståndet från high school där rullstolen inte längre irriterade henne. Det var inte så lätt på grund av att hon ständigt hörde kommentarer om henne och hela tiden lade märke till folk som tittade efter henne. Hon kände ständigt stirrande ögon i nacken, även när det inte fanns några. För varje dag som gick mådde hon allt sämre fast hon lyckades rätt väl att dölja sina känslor utåt.

En morgon när hon kom rullande mot skolan så var hon riktigt irriterad. Det var ett vägbygge som pågick på vägen till busshållplatsen så inte nog med att bussen varit sen så hade hon trillat ur rullstolen på grund av att trottoaren var uppbruten och bara bestod av lös sand. Hon tittade på klockan och insåg att hon bara hade fem minuter innan det ringde in, och det var fortfarande en jobbig trappa.

– Kolla hon därborta i rullstolen. Fan va' löjlig hon är!

– Hallå, tjejen, rulla lite snabbare vetja!!

Rösterna följdes av hånfulla skratt och hon vred på huvudet. På grusplanen framför porten stod killgänget som vanligt. De kommenterade högt alla som gick förbi som såg lite annorlunda ut. När de fick syn på Ashley så hade de börjat att skratta och håna henne som vanligt. Hennes humör föll om möjligt till ännu lägre nivå och det kändes som om rullstolen brände under henne. Hon satt stilla några sekunder och kände hur raseriet växte inom henne. ”Fan ta den här rullstolen”, tänkte hon. ”Och fan ta de där idioterna”.

Nu brast något inom henne och hon snurrade runt och rullade fram till gruppen för att konfrontera den som varit mest högljudd. För sin mammas skull så ansträngde hon sig för att bara prata i en lugn ton trots att det bubblade av raseri inom henne.

– Alltså, det är inte mitt fel att jag sitter i rullstol, så jag skulle vara tacksam om ni slutar retas, särskilt som jag redan är deprimerad av det.

Killen som pratat, en spenslig kille med kortklippt, blont hår, svarade fräckt.

– Jamen det är så kul att retas, ju.

De andra instämde. Ashley gjorde en grimas och försökte igen.

– Förstår ni inte att ni får mig att må dåligt när ni håller på så där? Snälla, jag ber er att sluta håna mig.

– Jag tror hon kommer att börja böla snart. Gå ner på knä och be, tjejen, så kanske vi kan överväga att sluta, sade den största av killarna, som Ashley redan trodde hette David.

Den nya killen, som Ashley först vänt sig till, sneglade på David, som uppfordrande tittade tillbaka på honom, innan han lade till.

– Det är nog bäst om du bara rullar iväg och gråter någon annanstans, tjejen!

– Jag tycker verkligen att ni skall vakta era ord. Den här skolan har säkert regler mot att diskriminera funktionshindrade. Om inte annat så finns det ju lagar om det, som ni säkert vet.

David skrattade lite retsamt och petade den blonda killen i sidan.

– Jag tror att du blev lite rädd för henne, Terry. Ska du inte göra något åt det?

– Stick iväg bara, tjejen. Rulla in, så slipper du trubbel, sade Terry.

– Lägg av nu, annars vet jag inte vad jag tar mig till, sade Ashley irriterat.

– Ooooh, jag tror faktiskt att han skakar av skräck nu, sade David till den blonda killen. Inte sant, Terry?

Terry såg besvärad ut och böjde sig fram och drog upp Ashley ur rullstolen en aning och klippte sedan till henne i magen med knytnäven. Slaget kom helt oväntat och Ashley tappade luften och satt och flämtade. Killarna skrattade åt henne, även om hennes attackerares skratt lät lite ansträngt.

– Ja, djävlar, där fick hon så hon teg! skrattade David.

Killarna hånskratt ekade i hennes öron medan hon långsamt fick luften tillbaka. Nu brast allting för Ashley och hon grep tag i killens tröja och drämde hans huvud rätt ner i armstödet på rullstolen med all sin styrka. Han vrålade till och tog sig för näsan som omedelbart börjat blöda.

– Fan, jag tror du krossade min näsa, tjöt han.

Men Ashley var inte på långa vägar klar än. Hon snurrade runt med rullstolen och fällde honom bakåt ner på marken så han slog nacken hårt i gruset. Sedan kastade hon sig ur rullstolen och landade på hans mage och började slå honom i ansiktet med knytnävarna. Det var inte smekningar, precis, för Ashley hade vid det här laget blivit ruggigt stark i sina armar från all styrketräning. Terry började känna sig yr av skuren av hårda nävar och försökte förgäves skydda sitt ansikte.

I ren desperation grep han så tag i Ashley och fick ner henne på rygg. Sedan klippte han till henne över vänster öga med sin knytnäve. Det sjöng i hennes huvud, men hon hade ändå närvaro nog att undvika hans nästa slag som han drog till med vänster näve och som därför i stället träffade marken. Terry gjorde en grimas av smärta. Han svingade igen med högern, men hon nu fångade hans arm i luften och vred den hårt så att han hamnade på mage i gruset. Hon låste fast hans högra arm bakom hans rygg med sin vänstra arm och blockerade hans vänstra arm genom att ligga på den.

Sedan började hon omväxlande gnugga hans ansikte i gruset och dunka hans huvud i marken. Han försökte komma loss men satt som i ett skruvstäd medan han blev allt snurrigare och började bli skräckslagen för att hon skulle skada honom allvarligt. Han kom helt enkelt inte loss utan fick sitt huvud rammat i gruset om och om igen. De andra killarna vågade inte ingripa, skrämda av hennes okontrollerade raseri. En av killarna sade lite skrämt:

– Lugna ner dig lite, tjejen. Jag tror han fått nog redan.

Men Ashley var ursinnig och fortsatte att banka Terrys huvud hårt i marken medan de andra började bli rädda för att hon skulle ge sig på dem också. Det började svartna för Terrys ögon när han till sin lättnad hörde en röst som röt:

– Vad håller ni på med ungdomar? Sluta med det där omgående!!

Det var den kuratorn på skolan som passerat och gått för att undersöka vad den skränande hopen höll på med. När han fick syn på Ashley som låg och bankade en killes huvud i marken bredvid en rullstol så drog han sina slutsatser. Ashley hörde fortfarande ingenting så kuratorn röt till igen, ännu mera ilsket. Då besinnade sig Ashley till slut, satte sig upp och såg skyldig ut. Killen bara låg kvar och flämtade.

– Vad heter ni båda?

– Ashley Cox, svarade hon tyst med ögonen mot marken.

– Han där heter Terry Rice, sade en av killarna eftersom Terry uppenbarligen inte kunde prata för närvarande.

– Ni kan vara säkra på att jag kommer att rapportera detta till rektor när han återkommer på måndag. Jag har aldrig sett maken till ett sådant uppförande!

Just då ringde skolklockan in till första lektionen, så kuratorn fick bråttom och stegade iväg med snabba, ilskna steg. Resten av gänget skyndade sig också iväg in medan Ashley ålade sig fram till rullstolen som rullat iväg några meter och drog sig upp. Med en föraktfull blick på de två som var kvar rullade hon också bort mot porten. Terry kom upp på alla fyra och rörde långsamt sitt huvud fram och tillbaka för att det skulle klarna.

– Vincent, snälla. Du måste hjälpa mig upp, jag kan inte se något för allt grus i mina ögon.

Vincent hjälpte Terry upp på fötterna. Han var väldigt ostadig och Vincent fick stötta honom när han gick. Han fick med en ansträngning in Terry på toalettrummet där han hängde sig över handfatet och började tvätta ögonen med vatten och långsamt få tillbaka balansen. Hans huvud sprängde och hans ögon var illröda av allt grus. Vänster öga var igenmurat, höger kind hade ett sår och han hade dessutom fått en fläskläpp av Ashleys slag.

– Helvete, vad hände egentligen? stönade han medan han försökte fokusera på sin bild i spegeln. Blev jag just spöad av en tjej?

– Du fick faktiskt ordentligt med spö. Av en tjej. I rullstol.

– Fa-an också. Du fattar inte kur stark hon är den där lilla tjejen. Hon höll min arm som ett brottare och hennes knytnävar kändes som släggor. Jag tror hon har dynamit i armarna!

Slutligen klarade han av att gå för egen maskin och stapplade iväg till sin första lektion. Resten av dagen fick Terry gliringar från David att han hade fått spö av en tjej. Men Vincent, som känt Terry sedan barnsben, tittade bara beklagande på Terry. Inte hånfullt som de andra. Vincent visste att Terry inte var någon vekling egentligen. Fast just såg han minst sagt ganska sliten ut.

– Hur skall jag nu någonsin få tillbaka respekten från David, Jakob och de andra?

– Vet du, jag har en idé. Du måste utmana henne igen, efter skolan. Skriv en lapp att du vill göra upp men henne en gång för alla och se om hon vågar komma!

– Du är galen! Tror du jag vill ha mera stryk?

– Nej, jag pratar om att utmana henne i armbrytning, hänger du med?

– Alltså, det är stor risk att jag förlorar det också. Du fattar inte hur mycket muskler som finns i den lilla kroppen!

– Visst, det är möjligt. Med det spelar ingen roll, det är en vinn – vinn situation för dig, förstår du. Troligen vågar hon inte komma, och då vinner du. Besegrar du henne så får du respekt. Förlorar du så har du bevisat att hon är så stark att det inte är någon skam att få spö av henne.

Terry var fortfarande tveksam med lade till slut en lapp i Ashleys skåp. När hon var på väg hem läste hon lappen med förvåning, men utan att bli rädd. I stället rullade hon ut till parken där hela gänget satt och väntade vid några bänkar på lekplatsen.

– Så vad skall hända nu då? Skall du och jag bara börja puckla på varandra igen, eller? Har du inte fått nog med stryk?

– Nej, nej, inte så. Armbrytning. Om du törs, vill säga. Kom igen, tjejen!

Terry satte upp armen på bordet framför sig och tittade på henne med en utmanande blick.

– Glöm det! Inte en chans att det kommer att bli rättvist när du är omgiven av dina kompisar. Helt klart kommer du att fuska!

– Ingen risk. Eric här skall vara domare, och han går att lita på.

– Min integritet har aldrig blivit ifrågasatt, sade Eric. Huruvida jag i någon mån skulle ha favoriter, så låter jag det aldrig grumla mitt omdöme som domare. Jag försäkrar er, damen, att jag kommer att döma extraordinärt objektivt.

– Han är lite knäpp som du hör, men han är alltid sjysst.

Ashley ryckte på axlarna och drog över sig till bänken mitt emot Terry och tog hans hand. Eric höll deras händer och korrigerade deras armar tills han var nöjd. Sedan räknade han till tre och släppte. Terry tryckte omedelbart till och fick ner Ashleys hand någon decimeter över bordet. Sedan tog det stopp. Ashley hade hållit på en hel del med armbrytning när hon tränat och hade lärt sig mycket om teknik.

– Kom igen, Terry. Bättre kan du! Visa nu att du är man!

Ashley pratade på och retades till synes helt oberörd medan Terry svettades av ansträngningen att trycka ner hennes arm. Jacob stod och tuggade tuggummi så Ashley bad att få en bit som hon stoppade i munnen. Allt medan Terry kämpade med all sin styrka. För att förnedra honom ännu mera, tog hon fram sin telefon med vänster hand och tog en ”selfie” bild av dem.

Sedan väntade hon bara och fortsatte retas tills Terry tröttade ut sig att försöka få ner hennes arm den sista biten för att sedan, när han slappnade av för en sekund, drämma ner hans hand på andra sidan i stället.

– Ashley vinnare! ropade Eric.

– Bäst av tre, eller? log hon retfullt och blåste en bubbla med tuggummit.

Andra gången attackerade hon i stället direkt innan Terry hunnit reagera och matchen var över på någon sekund.

– Bäst av fem, eller? sade hon ännu mera retfullt.

– Kan du sluta att trixa så där, och möta mig som en man? klagade Terry.

– Visst kan jag det, om du vill. Trots att jag inte är en man. Du har kanske lagt märke till att jag bara är en klen tjej, eller?

Några spridda skratt hördes och Terry kunde heller inte låta bli att le en smula. Tredje gången blev det en riktig kamp mellan dem när det först böljade fram och tillbaka tills Ashley slutligen tryckte ner hans hand med ren råstyrka. Terry fick se sig besegrad och tittade på David.

– Testa själv om du inte tror på hur stark tjejen är!

David bytte plats med Terry. Ashley protesterade.

– Hallå där. Jag har redan gått tre matcher medan du är utvilad!

– Skit du i det, tjejen. Upp med armen så att jag kan bryta av den!

Ashley tog till slut hans arm men lurade honom rejält. Sekunden innan Eric sade ”tre” så gav hon David en puss på munnen så att han blev så perplex att han glömde sätta emot.

– Jag vann igen, kvittrade Ashley.

– Nej, du är diskad, sade Eric. Ingen kroppskontakt tillåten.

– Det sade du ingenting om! Du sade bara att man inte fick hjälpa till med andra handen. Ah, vad tusan, kom igen då, revansch?

David satte upp handen igen men blev lurad en gång till. När Eric började räkna så drog Ashley ut blusen lite så att David blev alldeles distraherad av vad som fanns innanför och glömde bort sig igen.

– Ashley vinnare! ropade Eric.

– Vad är det med dig, klenis? Har du svårt att koncentrera dig? Bara muskler men ingen hjärna, va’? Fast muskler, nja, jag vet inte det heller. Bara en massa uppblåst luft, det är vad du är!

Nu log Terry med hela ansiktet. Han riktigt njöt av att se henne retas med David så där. David var däremot inte alls road utan sade irriterat:

– Lägg av, tjejen. Är du för feg för att möta mig på allvar, eller?

– Ja, ja då plutten. Ge mig din arm igen så bryter jag av den.

Denna gång blev det mycket jämnare. David var råstark och pressade på men Ashley vek inte en tum utan kämpade emot. David tog i så han blev blå i ansiktet men lyckades inte pressa ner hennes arm. Till slut så släppte hans armbåge kontakten med bordet av ansträngningen.

– Diskad. Ashley är vinnaren, utropade Eric.

David blev alldeles röd i ansiktet och krävde revansch igen, men nu hade Ashley fått nog.

– Tre chanser får räcka. Det är inte mitt fel att du vare sig har muskler eller hjärna. Antagligen har du ingenting innanför gylfen heller.

Hon gled tillbaka i rullstolen och började rulla iväg medan gänget försökte låta bli att skratta åt David som var pionröd i ansiktet av lika delar ilska och skam. Terry ropade efter henne:

– Tjejen, vänta lite. Jag är typ ledsen för i morse, hoppas vi är coola med varandra ändå?

Ashley viftade bara lite med handen och rullade vidare. Terry gick ikapp henne och började prata med en låg, betydligt mjukare stämma.

– Det är faktiskt sant. Ashley, vad jag gjorde i morse är helt oursäktligt och omotiverat. Jag ber uppriktigt om ursäkt för det och lovar dig att det aldrig kommer att hända igen. Det jag försöker säga är att jag bara fick vad jag förtjänade. Jag förväntar mig ingen förlåtelse från dig, Ashley, men hoppas ändå att du kan finna i ditt hjärta att lägga den här olyckliga händelsen bakom dig.

Ashley tittade på honom med mild förvåning. Det här lät inte alls som tuffingen som hon slagits med i morse.

– Visst, visst, det är okey. Vi glömmer det hela. Förresten, jag ber också om förlåtelse för att jag attackerade dig så våldsamt. Det var onödigt brutalt.

– Du har inget att be om förlåtelse för. Det var helt och hållet mitt fel.

Terry nickade och gick tillbaka till gänget. Ashley såg fundersamt efter honom. Hon ruskade av sig förvåningen och rullade hem för helgen.

~ ~ ~

På måndagen blev Ashley som väntat kallad till rektorn. Utanför mötte hon Terry som tydligen blivit kallad samtidigt. Terry började genast att ursäkta sig igen för det han gjort.

– Ashley, jag är så fruktansvärt ledsen för det jag gjorde i fredags.

– Inte lika ledsen som jag är i alla fall.

– Det kan jag tänka mig. Ursäkta mig ändå för allt jag gjorde.

Ashley bara ryckte på axlarna och sade att det inte spelade någon roll. Hon tänkte att han bara försökte få en fördel inför samtalet med rektorn. Snart satt de båda framför rektorn som spände ögonen i Terry.

– Att du inte vet hut, karl! Ge sig på en hjälplös flicka i rullstol så där. Vad i hela friden tänkte du på?

– Jag tänkte inte alls, och jag ångrar naturligtvis det jag gjort.

– Det får jag verkligen hoppas! Helt otroligt! Sitta på en handikappad flickas rygg så där och banka hennes huvud i marken! Jodå, jag har hört allt! Att du blir avstängd är självklart, frågan är bara hur länge. Just nu lutar jag åt att relegera dig permanent! Har du något alls att säga till ditt försvar?

Ashley tittade förvånat på Terry och förväntade sig att han skulle protestera. Men han bara fortsatte att be om ursäkt.

– Det jag gjorde är förkastligt och jag har egentligen ingen förklaring, bara ett löfte om att jag aldrig kommer att göra det igen, ifall jag får gå kvar på skolan. Jag inser att jag måste bli bestraffad för det hela, och ber bara om att få en chans till att visa att jag kan bättra mig.

Rektorn verkade inte alls imponerad och Ashley insåg att Terry tänkte ta hela smällen själv. Det kunde hon inte tillåta.

– Alltså, sade hon. Det gick inte riktigt till så där, utan...

– Ashley, det är okej, sade Terry. Håll tyst bara. Jag tar det här.

– Nej, inte alls, svarade rektor. Det är du som ska hålla tyst. Jag vill definitivt höra vad hon vill säga. Vad ville du säga, Ashley?

Terry tittade bedjande på Ashley och skakade på sitt huvud. Men hon kunde inte tillåta att han fick hela skulden.

– Det är alltså jag som satt på *hans* rygg och dunkade *hans* huvud i marken. Jag är ledsen för det. Terry, men jag kan inte låta dig bli relegerad för något som jag har gjort.

– Driv inte med mig! Du är ju flicka och dessutom handikappad!

Men Ashley stod på sig så rektorn kallade in kuratorn. Han hajade till när han såg att det var Ashley som satt i rullstol. Aldrig hade han kunna ana det, han hade varit övertygad om att det var Terry som var handikappad. Hur skulle annars en flicka kunna få övertaget? Men han fick förklara för den förvånade rektorn hur det hela låg till innan han lämnade trion och återvände till sitt kontor.

Rektorn blev alldeles perplex när han insåg att det var Ashley som hade varit den aggressiva och Terry som fått stryk. Han kunde inte komma på något att säga, men tänkte tyst för sig själv att han borde förstått med tanke på hur Terrys ansikte såg ut. I stället var det Terry som bröt tystnaden.

– Alltså, det var jag som började slåss. Jag klippte till henne i magen trots att hon sitter i rullstol.

– Visst, visst, men det var inte särskilt hårt. Dessutom provocerade jag dig genom att skämma ut dig framför dina vänner.

– Det var inte förrän efter att jag provocerat dig, i alla fall. Och retat dig för något som du inte kan rå för.

– Men ändå så anser jag att jag överreagerade och attackerade dig alltför brutalt. Det är helt klart mitt fel att vi började slåss.

– Jag håller inte alls med. Det var ju jag som startade hela bråket.

– Kanske, men jag borde bara har rullat iväg och rapporterat dig för rektorn i stället. Orsaken till att vi slogs är bara mitt.

– Men herregud. Jag slog dig med knytnäven i ansiktet. Du har bara lyckats dölja blåtiran med smink. Det är oursäktligt att slå en tjej sådär.

Rektorn tittade från den ena till den andra. De satt ju och försvarade varandra i stället för att skylla på varandra! Han lät dem hållas ett tag innan han hejdade dem, full av förundran.

– Alltså, jag får ingen rätsida på detta. Ni verkar ju inte ens vara ovänner. Det är ju omöjligt att slå fast vem av er som är ansvarig för det här. Jag funderar på att vi glömmer det hela i stället. Men först måste ni båda be varandra uppriktigt om ursäkt. Du först!

Han pekade på Terry som vände sig mot Ashley och såg henne rakt i ögonen.

– Ashley, jag är verkligen ledsen att jag hånade dig. På allvar ledsen från djupet av mitt hjärta. Ännu mera för att jag sedan slog dig. Jag är man, och skall inte slå kvinnor. Att du dessutom sitter i rullstol gör det helt omöjligt. Ashley, jag förväntar mig inte att du någonsin kan förlåta mig, eftersom det jag gjorde är oförlåtligt. Men jag vill att du skall förstå, Ashley, att jag är djupt ångerfull för att jag var så rå och illasinnad.

Ashley blev riktigt rörd av det han sade, för det kändes som om han verkligen menade vad han sade. Hon samlade sig och svarade.

– Du är förlåten, Terry. Jag ber dig också om förlåtelse för att jag gav mig på dig. Jag överreagerade totalt och är verkligen ledsen för det, liksom jag är ledsen för att jag skadade dig. Snälla, förlåt mig för mitt raseriutbrott.

– Jag förlåter dig, Ashley. Och stum av beundran över din styrka och mod.

Rektorn sade att han skulle hålla sina ögon på dem och att han inte accepterade några flera dumheter från någon av dem innan han lät dem gå. Utanför så vände sig Terry till Ashley och sade med osäker, flackande blick.

– Alltså, Ashley, jag menade det jag sade därinne. Jag är verkligen ledsen för vad jag gjorde mot dig, och...

– Amen, lägg av nu. Det räcker med ursäkter för sjutton. Du var dum och korkad, jag överreagerade men det där är avslutat nu. Om du försöker be om förlåtelse en enda gång till så vänder jag uppochner på dig och trycker ner dig i en toalett.

– Ja, jo, visst. Det skulle du säkert klara utan problem. Fast, alltså, det är bara det att, jo, jag skulle vilja fråga dig en sak. Det är liksom så att jag tänkt på dig hela helgen och, jag... Bli inte arg, jag vill bara...

Ashley lyfte på ögonbrynen och väntade. Terry vägde över från ena foten till den andra och såg riktigt orolig ut. Ashley började bli nyfiken på vad han ville.

– Jo, alltså, vad skulle du säga om att gå på bio nu på lördag? Vi kan ta en bit mat nånstans först, typ. Lugn, bara, jag fixar och betalar rubbet. Snälla...?

Ashley trodde inte sina öron.

– Frågar du mig ut på en dejt, eller?

– Ja, jo, det är liksom det jag gör. Lugn bara, jag menar inget illa. Jag... Jag vill alltså bara lära känna dig lite bättre, om jag får.

Ashley var så överraskad att hon inte visste vad hon skulle svara. Men den här mannen framför henne hade inte mycket gemensamt med den buse som retat henne förra veckan, så hon tackade ja.

När hon kom hem så verkade hon så konfunderad så att Judith blev riktigt orolig. Naturligtvis visste hon vad som hänt före helgen, eftersom de fortfarande hade en sanningspakt med varandra.

– Vad är det som hänt, älskling? Du ser så konfunderad ut. Blev det så jobbigt hos rektorn idag?

– Nej, det gick bra hos rektorn, jag kom undan med en varning. Han du inte bestämma vem av oss som startade bråket. Det är det som hände sen som stör mig. Jag är så förvirrad att jag inte vet ut eller in. Mamma, jag ber dig faktiskt om råd nu. Du måste hjälpa mig med det här!

Judith satte sig ner och uppmanade sin dotter att berätta allt. Hon förklarade vad som hänt på rektorns kontor och berättade sedan att Terry bett om en dejt.

– Alltså, vad ska jag göra? Är han intresserad eller vill han bara vara elak?

– Det är omöjligt att veta säkert, särskilt som jag inte träffat honom. Vad säger din magkänsla? Vilken sorts person är han egentligen?

– Alltså, han är som två personer. Ibland osäker och mjuk och ibland självsäker och tuff.

– Kanske spelar han bara tuff framför sina vänner. Gör så här, älskling. Om han är en gentleman så hämtar han dig här. Be honom komma en kvart tidigare för att din mamma vill fråga honom några saker. Sedan försöker jag komma underfund med honom genom några provocerande frågor så får vi se hur han reagerar.

– Men hur vet jag vad du anser om honom? Du kan väl inte säga mitt framför honom att du tror dåligt om honom.

– Nej, det vore oförskämt. Låt oss göra så här. När jag säger ”hej då” till dig som använder jag positivt laddade ord om jag tror på honom men negativt laddade ord om jag inte tror på honom. Till exempel ”ha så trevligt idag” betyder bra medan ”gör inga dumheter nu” betyder dåligt. Vill han inte hämta dig eller om han vägrar prata med mig så ställer du helt enkelt in er dejt.

– Det låter bra, mamma. Vi säger så.

~ ~ ~

På lördagen hämtade Terry henne och kom in när Judith öppnade dörren.

– Ashley är nästan klar, hon kommer om några minuter. Kom in så länge.

Terry följde med in i vardagsrummet och satte sig ner i soffan som Judith pekade på. Efter ett tag kom Ashley in i rummet, uppklädd och med smink och uppiffat hår. Terry ställde sig upp och bara kippade efter andan. Hon såg helt annorlunda ut är när hon var i skolan. Han tyckte att ha aldrig sett någon så vacker förut.

– Wow, helt otroligt, sade han. Du ser helt enkelt fantastisk ut i kväll, Ashley!

– Asch, jag har bara bytt lite kläder. Mamma, hade du inte några frågor?

– Egentligen inte. Jag hade bara tänkt förklara för dig, Terry, vad jag förväntar mig av dig. Och när jag säger *förväntar* så vill jag att du skall veta att om du sviker mig så kommer jag att jaga dig med min mans basebollträ och slå dig sönder och samman. Har du förstått?

– Självklart, fru Cox, svarade han lite skrämt.

– Först vill jag att du ska veta att min dotter är känslig och jag accepterar inte att hon blir sårad. Du skall veta, Terry, att min dotter och jag har en sanningspakt där vi berättar allt för varandra, bra som dåligt. Så oberoende av vad dina känslor råkar vara eller bli för henne så *förväntar* jag mig att du är fullständigt ärlig mot henne alltid. Älskling, detsamma gäller dig mot honom. Fast vår sanningspakt gäller inte för sånt som han säger till dig i förtroende, så att Terry skall känna att han kan berätta allt. Så om du till exempel hittar någon annan med till exempel dubbelt så stora bröst som du åtrår, så är du så god och säger till min dotter innan hon får reda på det från annat håll. Det är bättre om du gör henne ledsen genom att göra slut, än att du sviker henne men någon annan. Kan jag *förvänta* mig det av dig, Terry?

– Självklart kan ni det. Ärlighet måste alltid vara grunden i alla fungerande relationer, och jag har ett allvarligt intresse av er dotter. Jag har inga problem att lova att vara totalt ärlig med henne.

– Det låter bra. Sedan finns en en sak till. Men först, kan du gissa min ålder?

– Oj, tja. Ni ser inte ut att vara en dag äldre än trettio.

– Smicker ger dig inga fördelar, så passa dig. Fast du har inte helt fel, jag skall fylla 34 i år. Gör lite baklänges räkning så förstår du hur gammal jag var när Ashley föddes och vad jag gjorde i high school. Så, Terry. Det här *förväntar* jag mig av dig...

Terry räknade baklänges och gissade vad Ashleys mamma tänkte säga och bestämde sig för att förekomma.

– Jag försäkrar er, fru Cox, att mina avsikter med er dotter är både ärliga och sedesamma.

– Bla, bla. Jag vet av erfarenhet av var hormonstinna killar i din ålder vill och vad lika hormonstinna tjejer vill och att ingen av er kan kontrollera er när känslan faller på. Så, min unge herre, det jag *förväntar* mig av dig är att du alltid har kondomer i fickan varje gång du träffar min dotter, och att du använder dem vid behov.

Terry höll på att trilla av stolen och Ashley blev pionröd i ansiktet. Ingen av dem hade förväntat sig den kommentaren och det tog lång tid innan Terry lyckades samla sig till ett svar.

– Det skulle aldrig falla mig in att gå emot er, fru Cox, så om det är det ni förväntar er så är jag beredd att uppfylla det. Med all respekt för er bakgrund så har jag inget intresse av att bli far förrän jag är i ett stabilt förhållande och har en för övrigt stabil grund att stå på med allt vad det innebär.

Judith satt en stund och tittade på honom medan han skruvade på sig av lätt obehag. Slutligen sade hon:

– Nåväl, då hoppas jag att ni båda får trevligt i kväll. Och, Ashley, ifall du av någon anledning inte kommer hem direkt efter bion så kan du bara messa mig så jag vet.

– Jadå, mamma. Vi syns sedan.

Hon rullade snabbt ut genom dörren följd av Terry som skyndade sig förbi för att öppna bildörren för henne. När hon lyft över sig till bilen bad honom lägga in rullstolen i bakluckan. Snart var de på väg mot restaurangen under en tryckande tystnad. Till slut bröt Ashley tystnaden.

– Terry, jag ber om ursäkt för min mamma. Jag hade aldrig kunnat ana att hon skulle säga något sånt. Så pinsamt! ”Kondomer i fickan”. Herregud!

– Hon tog mig på sängen också. Nej, inte på sängen. Alltså, hon tog mig med överraskning. Usch, jag vet inte vad jag ska säga.

– Shit vad pinsamt det här blev. Förbaskade mamma!

– Du skall veta, Ashley, att jag har inga som helst planer på att... ja, du vet... bli intim. Eller, alltså, det finns ingenting med dig som gör att jag inte vill det, men... jo, inte idag och så.

– Byt samtalsämne, för sjutton! Bara byt!! Jag vill inte ens tänka på hennes förbaskade kondomer just nu. Och att hon dessutom hintar om att jag kanske följer med dig hem efter bion...

– Här är restaurangen nu. Vi får försöka glömma det där nu.

Restaurangen som Terry hade valt var riktigt romantisk och var känd för att ha riktigt god mat. Samtalet mellan dem var lite ansträngt till en början men när maten till slut kom så kunde Ashley inte hålla sin fråga tillbaka längre.

– Terry, jag undrar en sak. Jag vill inte ha några ursäkter längre, men jag är bara nyfiken på varför du retade mig förut för att sedan plötsligt bjuda ut mig.

– Jag kan förstå att du är förvirrad. Vill du ha en lång eller kort förklaring?

– Vi är väl här för att lära känna varandra, inte sant? Så den långa blir väl bra.

– Okej, så här är det. Jag kommer egentligen från Jacksonville och gick på universitetet där. Men jag blev utfrusen och nästan mobbad där och gjorde allt jag kunde för att inte känna mig utanför men det gick bara inte. Skolarbetet kraschade och betygen störtdök så att jag inte ens fick godkänt i flera ämnen.

– Jag känner igen det där. Hamnade nästan där själv.

– När jag insåg att jag skulle behöva gå om ettan så bestämde jag mig för att byta miljö helt. Här i Princeton finns min barndomsvän Vincent, som flyttade hit med sin familj för några år sedan när hans pappa fick jobb i NY. Så när jag började här bestämde jag mig för att inte hamna utanför igen, så jag och Vincent hakade på David och hans gäng eftersom han är typ populärast på skolan.

– David, är det den där killen med alla muskler som jag förnedrade i parken?

– Exakt. Alltså, jag får ju inte be om ursäkt längre, men det var egentligen han som ville retas och jag hängde bara på för att bli accepterad i gänget. Det kändes inte bra när du blev ledsen, men det var så svårt att komma ur det hela utan att tappa ansiktet.

– När jag tänker efter så var det nog David som var värst egentligen.

– Nog om mig nu. Jag bjöd ju ut dig för att jag vill lära känna dig. Berätta lite om dig själv. Vem är du, egentligen?

– Jag antar att du vill veta hur jag hamnade i rullstol?

– Om du anser att rullstolen definierar vem du är, så visst. Men jag vill hellre veta vem du är på riktigt.

Ashley blev alldeles varm i kroppen. ”Wow, han verkar inte bry sig om rullstolen”, tänkte hon. Så hon berättade i stället om sin barndom, hur hennes mamma var alldeles för ung när hon blev gravid och problemen mellan hennes föräldrar. Terry satt och lyssnade intresserat. Han visade sig vara riktigt trevlig att samtala med när han var utom räckhåll från killgänget. Det visade sig också att de hade en hel del gemensamma intressen så samtalet flöt på allt smidigare. Ashley började anförtro en del av sina jobbiga minnen och det kändes riktigt bra att få prata ut om dem. Terry lyssnade på henne utan att döma eller visa överdrivet medlidande. Viktigast av allt var att han inte verkade bry sig om att hon satt i rullstol.

Maten smakade fantastiskt och Ashley började njuta av sin första dejt. Medan de väntade på efterrätten så kunde Ashley inte låta bli längre utan hon sträckte fram sin vänstra hand för att visa ärren på handleden. Han tog tag i handen och strök henne över handleden och vidare ner i hennes handflata med sin andra hand. Hon fnissade till men lät honom hållas.

– Om du vill förklara varför du fått de här ärren en dag, så skall jag lyssna noga. Fast enligt min åsikt är framtiden viktigare än det förflutna.

Ashley kände ett fullständigt lugn sänka sig över henne. Det var så sant, det han sagt! Hela stämningen mellan dem hade blivit så trevlig.

Även bion var riktigt trevlig, Terry hade valt en romantisk komedi som både rörde henne och fick henne faktiskt att skratta flera gånger. Han hade skaffat platser vid ena kanten så att hon enkelt kunde dra över sig till en av biografstolarna. Till hans förvåning och glädje så tog hon till och med hans arm och lade den runt sina axlar när filmen blev romantisk.

Under hela kvällen var Terry den perfekta gentlemannen och när han körde henne henne hem efter bion så tyckte hon att det hade varit en riktigt angenäm dejt. Så när Terry frågade ifall han fick bjuda ut henne igen så överraskades han av att han fick en kyss.

– Jag hade riktigt trevligt i kväll och vill gärna träffa dig igen.

– Då syns vi i skolan på måndag.

Och så blev det. Terry umgicks alltmera med Ashley på rasterna. Det sågs inte med blida ögon av David som efter några dagar konfronterade honom när han satt i ett rastrum och pratade med Ashley.

– Alltså, Terry, håller du på å snacka med den här invaliden igen? Har du ingen stolthet alls? Om du vill fortsätta hänga med mig och gänget så får du allt dumpa det här missfostret. Så vem blir det, hon eller oss?

– Hon, svarade Terry utan att tveka en sekund.

– Va!?! Vad sa du?

– Jag väljer henne. Hon är mycket snyggare än du i alla fall.

– Du kan inte vara riktigt klok! Alltså, du väljer ett freak i rullstol framför att vara med gänget!

Nu tröttnade Ashley och krävde att han skulle sluta retas. Men David bara skrattade hånfullt åt henne. Hon ilsknade till och tryckte ner honom tvärs över sina knän och låste fast båda hans armar bakom hans rygg så att han inte kunde komma loss. Han sprattlade med benen men satt hjälplöst fast.

Till hans fasa rullade hon sedan in på killarnas toalett med honom och höll hans huvud över kissrännan.

– Nå, skall du sluta att reta mig, eller? frågade hon.

– Släpp mig din galning! Annars råkar du illa ut!

Hon tryckte ner hans huvud i rännan och spolade. Terry och flera andra killar stod runt omkring och skrattade åt honom.

– Tänker du sluta, eller vill du ha mera?

Han sprattlade och försökte komma loss utan att lyckas. Han svor och levde runt men fick bara ännu en dusch för besväret. Att hon var så stark! Det fanns ingenting han kunde göra för att komma loss.

– Vill du äta den där godisbiten som ligger där i rännan, eller skall du bli snäll?

– Neej, sluta. Snälla, jag lovar att jag inte skall reta dig längre.

– Det är säkrast för dig det, för nästa gång kommer jag inte att vara så här snäll mot dig, det kan du vara säker på!

Hon dumpade hela honom raklång i rännan, tryckte på spolningsknappen en sista gång och rullade därifrån. Han frustade och svor men insåg att han var helt bortgjord inför sina kamrater där han låg på golvet, blöt från topp till tå. Terrys och de andras skratt ekade länge i Davids öron. Efter den dagen höll sig David undan från Ashley och vågade inte reta henne längre. Inte heller Terry ville han veta av, och det passade Terry alldeles utmärkt för han hade tröttnat på att spela tuff för att bli populär. I stället fokuserade han på Ashley.

~ ~ ~

Vincent hade varit sjuk hela veckan men kom tillbaka till skolan måndagen därefter. Han hittade Terry utanför klassrummet.

– Hej, Vincent. Så kul att se dig på fötterna igen!

– Det är skönt att vara frisk igen. Men vad är det som hänt mellan dig och David, egentligen? Jag träffade David utanför och han sade att jag fick välja mellan honom och dig, för han kallade dig för dynga.

– Jag fick nog av hans attityd mot alla som ser annorlunda ut. Så vem valde du då, han eller jag?

– Du och jag har känt varandra sedan vi var små, så det är väl klart jag valde dig. Så nu vill David inte ha med mig att göra heller. Det passar mig bra, för jag behöver honom inte längre. Jag har du dig och Josephine.

– Din flickvän, ja. Ni har hängt ihop ett tag nu, inte sant?

– Precis. Det börjar bli riktigt tajt mellan oss nu.

– Kul för er. Lycka till med kärleken, då!

– Tack. Hon och jag har faktiskt diskuterat en del per telefon nu medan jag varit sängliggande. Jag vill ta med henne upp till mina föräldrars stuga uppe i bergen nu till Thanksgiving för att fiska och mysa.

– Det låter trevligt, jag har ju hängt med dig till stugan förut. Primitivt men trevligt och underbar natur runt den.

– Josephine verkar med på det hela, men hennes föräldrar kräver att hon har med sig ett förkläde. Känner du ingen tjej som skulle vilja hänga med, så att du och honkan följa med oss? På så sätt skulle Josephines föräldrar bli nöjda. Det kan bli som en dubbeldejt.

– Visst, det låter som en bra idé. Jag frågar Ashley om hon vill hänga på.

– Det låter bra, gör det. Vänta! Sade du Ashley? Tjejen i rullstol?

– Just densamma. Hon är riktigt trevligt när man lär känna henne.

– Är ni ihop på något sätt?

– Tja, vi hänger med varandra för närvarande, faktiskt. Det är därför som David inte gillar mig längre. Men hon är faktiskt en kanontjej.

– Det kan hon säkert vara, men du fattar väl ändå att hon inte kommer att klara av att komma upp till stugan!

– Asch, det är klart hon gör!

– Men, alltså, tänk efter lite!

– Klarar Josephine det så klarar Ashley det. Jag ska fråga henne. Det kommer att bli super, ska du se!

Terry skyndade sig iväg för att leta efter Ashley medan Vincent stod kvar och tittade tveksamt efter honom. Det här skulle aldrig fungera, hade Terry blivit helt bortkollrad? Terry hittade henne och frågade, och hon svarade att hon gärna följde med. Hon fick dock inte reda på varför Vincent var så säker på att det var en usel idé.

Dessutom var något på väg att hända på universitetet som skulle kunna kullkasta alla framsteg som Ashley gjort sedan överfallet.

KAPITEL 13

Sista stötestenarna

Ashley gladde sig inför trippen till stugan tillsammans med Terry, Vincent och Josefine. Hon gav sig med liv och lust hän sitt skolarbete samtidigt som hon fortsatte umgås med Terry. Samtidigt kände hon någon sorts oförklarlig olustkänsla, som om något hemskt var på väg att hända.

En dag när hon var på väg till sitt klassrum såg hon långt borta ett välbekant ansikte. ”Jag inbillar mig” tänkte hon och rullade vidare.

Men de närmsta dagarna såg hon flera gånger ansiktet i fråga så på fjärde dagen bestämde hon sig för att ta reda på en gång för alla om hon inbillade sig eller inte, så när hon såg honom nästa gång på avstånd så satte hon fart i rullstolen. Flera fick kasta sig åt sidan när hon kom farande men snart kom hon i kapp honom.

– Hallå där, vänta lite, ropade hon.

Mannen vände sig om och ryggade till när han fick syn på henne.

– George, vad i helvete gör du här?

– Oj, är det du Ashley. Du känner väl till att jag just kommit ut på min villkorliga frigivning och har återvänt hit. Jag fick komma ut några månader tidigare för gott uppförande ifall jag lovade att återta mina studier. Vänta! Säg inte att du går på den här skolan också?

– Fan, fan, fan.

Ashley dunkade huvudet i rullstolens armstöd.

– Jo, jag har börjat här också. Men inte i helskotta kan jag gå på samma skola som du. Det fattar du väl? Måste du gå just här?

– Jag är uppriktigt ledsen. Alltså, du vet ju att jag är fattig som en kyrkråtta på grund av skadeståndet. Den enda skola jag kan gå på är den här. Jag hade ju redan betalt avgiften hit, och skolan sade att det var omöjligt att få tillbaka den. Däremot gick de med på att jag startade igen utan att betala en gång till. Men jag vill inte heller gå på samma skola som du, av hänsyn till dig. Hur löser vi det här?

– Ingen aning, jag kan inte heller byta skola nu när jag redan börjat. Varför måste du gå här? %&$#?@!

Ashley svor för ovanlighets skull svavelosande och rullade ilsket iväg och lämnade en förtvivlad George bakom sig. Hon letade rätt på rektorns kontor och knackade på. Rektor tyckte egentligen inte att studenter skulle bara knacka på så där utan att boka tid, men när han kände igen henne så blev han osäker och lät henne komma in.

– Vad har du för ärende, då? frågade han.

– Alltså, jag träffade just George Hunter i korridoren. Han förklarade att han går här för att han inte kan få tillbaka läsårsavgiften han betalade för två år sedan men får använda den i år i stället. Stämmer det verkligen, och kan ni inte göra något undantag?

Han blev överrumplad av hennes rappa ordsvada och tvekade en kort stund innan han svarade.

– Jag kan inte gå in specifikt på en viss student, förstår du. Men rent generellt så kan man i vissa ömmande fall få utnyttja en redan inbetald avgift ett annat läsår om man hindrats att gå när det var tänkt, av skäl som man inte rår över.

– Så du menar att han inte rår över att han hamnat i fängelse? Jodå, jag vet att han suttit inne för misshandel. Jag vet också att han fortfarande har villkorlig dom som han sitter av.

– Det är inte möjligt för mig att kommentera på om orsakerna till att han förhindrats att gå för två år sedan. Låt mig säga att skolan vet orsaken och har accepterat det som giltigt skäl.

– Det är alltså giltigt skäl att han stack en kniv i ryggen på mig utanför den här skolan? Och jag skall bara acceptera att jag måste gå på samma skola som han trots att jag hamnat i rullstol och försökt ta livet av mig flera gånger på grund av honom?

Rektorn blev alldeles vit i ansiktet, chockad över vad hon sagt. Han insåg att hon visste mer om George än vad han själv visste.

– Det är fruktansvärt att höra. Jag hade ingen aning att ni var ni som var hans offer. Men att han skulle få tillbaka sin avgift på grund av fängelsestraff är helt uteslutet, tyvärr. Att han begått ett brott måste hanteras av domstol och inte av skolan. Däremot tyckte vi att han skulle kunna få en chans till så han inte blir en belastning för samhället utan kan bidra i stället. Men jag visste inte om det här.

– Nej, jag tror jag inte heller att du visste, sade hon med mjukare röst. Men om jag känner att jag måste lämna skolan på grund av honom, kan ni inte göra ett undantag för mig och låta mig få tillbaka avgiften?

– Det finns inga regler som medger det. Men jag skall faktiskt ta upp det med styrelsen och fråga. Personligen tycker jag att vi borde göra ett undantag, för det här är ju en helt extrem situation.

– Gör det är du snäll. Nu vet jag inte än om jag skall sluta, eller hur jag skall lösa det hela. Men något måste göras. Jag kommer att få fundera allvarligt på det här.

Hon tackade rektorn och rullade ut från expeditionen. Nu hade hon fått mycket att grubbla på igen. På kvällen märkte hennes mamma att hon inte var på humör och blev riktigt orolig.

– Är det något som hänt i skolan, du ser så ledsen ut?

– Det värsta tänkbara har hänt. Jag upptäckte idag att George går i samma skola som jag.

– Vilken George? Vänta en tag! Det är inte *han*?

– Jo, det är han som stack kniven i mig! Jag vet just nu ärligt talat inte om jag orkar gå kvar på skolan längre.

– Men det måste väl ändå vara han som byter skola? Det är ju inte ditt fel något av det här.

– Jo, men det är ju mitt fel. Det är därför jag är så arg på mig själv. Först och främst så attackerade han mig precis utanför universitetet, så jag visste att han gick här då. Sedan var jag ju med på hans frigivningsförhandling, du vet när han bad om att få ytterligare några månader villkorligt. Och då sade han ju att orsaken var att ville återta sina studier. Jag var ju kallad dit för att ge min åsikt ifall han skulle få som han ville. Så där borde jag ju ha fattat att han kommer att gå på Princetons universitet, och sett till att jag valde något annat.

– Men ändå så borde han byta.

– Kanske, men hans enda chans till utbildning, och ett hyfsat liv, är ju där. För enligt rektorn så kan han inte få tillbaka sin terminsavgift. Varför skall han lida för att jag gjort bort mig? Men samtidigt vill jag ju inte behöva se honom varje dag. Jag har ingen aning om vad jag skall göra nu.

Ashley suckade djupt när hon rullade in till sitt rum medan hennes mamma tittade oroligt efter henne.

~ ~ ~

De närmsta dagarna gjorde Ashley allt för att undvika George medan hon velade om vad hon skulle göra. Hon hade ringt flera av de andra skolorna som hon hade varit intresserad av, men ingen kunde ta emot henne detta år. Så om hon skulle hoppa av här så skulle hon inte kunna börja förrän om ett helt år, och hon kände definitivt inte för det.

Plötsligt en dag så fanns det ett papper uppsatt överallt i skolan med en bild på George och en rätt provocerande text.dejt

Ashley stelnade till. Vem hade satt upp det här pappret? Herregud, George måste tro att det var hon som gjort det! Hon ryste till men kände genast vad hon måste göra. Hon letade reda på vilket klassrum han hade lektion i och satte sig utanför och väntade medan hon försökte stålsätta sig. När lektionen var slut så fick hon hans uppmärksamhet när han kom ut.

– Kom med här, jag har något att säga.

George tvekade några sekunder men följde sedan med henne till en tom del av korridoren.

– George, jag antar att du sett pappret så är uppklistrat över hela skolan? Jag hoppas att du inte tror att det är jag som ligger bakom, för det är det inte. Jag lovar dig!

– Jag hade vissa misstankar på dig, men kände ändå att det inte riktigt verkar vara din stil.

– Nej det är det absolut inte. Jag skulle aldrig hugga någon i ryggen så där.

– Ouch, det där gjorde riktigt ont. Men jag är uppriktigt glad att det inte är du.

Ashley nickade kort och rullade iväg till sin nästa lektion. Rektorn hade också sett pappret och blivit irriterad på tilltaget. Han lät undersöka vem som hade gjort pappret och fick snart reda på det och kallade dem till ett möte samma dag. Han bad sedan Ashley komma till hans expedition.

– Tack för att du kunde komma, Ashley. Jag antar att du har sett alla pappren som fanns uppsatta runt om på skolan.

– Jag har sett dem men har ingenting med dem att göra, det lovar jag.

– Nej, det vet jag redan. Saken är den att jag har kallat upphovsmännen till ett möte om en kvart. Eftersom du i allra högsta grad är en part i målet, så känner jag mig tvingad att ge dig en öppen inbjudan att också vara med. Du skall inte känna att du måste, det är helt frivilligt, särskilt som George Hunter också är inbjuden till mötet.

– Visst, jag är gärna med, svarade hon till hans förvåning.

De satt och pratade några minuter. Rektorn frågade om hon funderat vidare, och hon berättade att ingen annan skola kunde ta emot henne just nu. Han beklagade det men sade att styrelsen gett ett halvt löfte att hon skulle kunna få tillbaka sin avgift om hon begärde det. Hon behövde bara lämna in någon form av läkarintyg på att hon upplevde det traumatiskt.

Sedan gick de in till de andra i grupprummet. Han presenterade henne bara vid namn och sedan presenterade han George och de två återstående personerna, Jack och Simon. Därefter gav han ordet till Jack, eftersom det var han som varit pådrivande på att göra anslaget. Han och Simon hade tittat hatiskt på George sedan han kom in i rummet, men George hade bara lugnt mött deras blick.

– Alltså, jag är stolt över att gå på det här fina universitet. Det har alltid varit ett nöje att gå omkring i dessa pampiga korridorer. Men nu har korridorerna plötsligt övertagits av kriminella element och slödder. Jag kan inte förstå varför denna anrika skola har tillåtit en ex-fånge att börja här. Och inte vilken ex-fånge som helst. Det är ett riktigt rötägg som misshandlat en stackars, hjälplös flicka och lämnat henne att förblöda på gatan. Det måste vara ett misstag från skolan, som går att rätta till.

Simon flikade in.

– Inte nog med att han är ett rötägg och hänsynslös buse, han fick bara två års fängelse för sitt fruktansvärda brott! Han borde minst fått livstid, anser jag.

– Han borde kastreras och slängas till vilddjuren. Personer som han har inget existensberättigande. Sätt honom i elektriska stolen som det slödder han är! Vi anser att det enda tänkbara är att han stängs av från skolan. Allt annat är helt otänkbart med tanke på de fruktansvärda brott som han kommit undan med!

Ashley studerade George för att se hur han reagerade på de fruktansvärda orden. Han satt helt lugn och sade ingenting, men hon kunde se hur det ryckte lite i ögonen och hur han spänt käken. Rektor förklarade sedan att George måste få en möjlighet att försvara sig, så han gav ordet till George. Han började prata med en mjuk röst, nästan för tyst för att uppfatta.

– Jag tänker inte förneka att jag just kommit ut från fängelse och det för misshandel och försök till dråp. Men jag har inte kommit undan med något, utan...

– Kallar du två år för att inte ha kommit undan, din djävul!

George tystnade när Jack avbröt honom. Sedan fortsatte han lika mjukt.

– Jag dömdes av en domare och fick det straff som han ansåg att jag förtjänade. Sedan har...

– Du förtjänar ingen mindre än ett rep! Förbannade galning!

– Jo, du kanske tycker det, men jag har trots att sonat för...

– Sonat? Sonat! Är du korkad eller bara dum? Två år för att slagit en flicka till marken och sen fortsatt misshandla henne när hon hjälplös låg ner! Alla inser att det är alldeles för kort.

– Det är inte så det gick till, utan...

– Tror du inte vi skiter i hur det gick till, din förbannade...

Ashley hade suttit och bara lyssnat framtill nu. Hon hade blivit mer och mera arg. Nu kunde hon inte hålla sig lugn längre utan hon avbröt Jack med ett vasst tonfall.

– Vem är du att avgöra att straffet är för kort! Det finns inte en chans att en domare skulle lyssna på dig om du skulle ha suttit på rättegången. Jag är helt övertygad om att han hade...

– Jag tror...

– HÅLL KÄFTEN, nu är det jag som pratar! Herregud vad är du för någon idiot? Har inte din mamma lärt dig att man inte avbryter andra?

Jack tystnade och blev röd i ansiktet.

– Den enda som kan påverka domaren förutom åklagaren är offret, är du för dum för att fatta det? Och George här fick inte två år, han fick fem år plus en riktigt tungt skadestånd till offret. Halva tiden var villkorligt, så just nu är han ute villkorligt, så minsta misstag och han åker in igen. Han träffar sin övervakare punktligt och gör allt som förväntas av honom. Vi har faktiskt ett rättssystem i det här landet som säger att domarna dömer och när man sedan fullgjort straffet så har man sonat sitt brott. Och ingen skall kunna dömas två gånger för samma brott.

– Hur fan kan du veta vilket straff han fick?

– För att jag satt i rättegångslokalen och lyssnade när domaren uttalade domen. Gjorde du det?

– Så klart inte, det var lyckta dörrar. Därför kan inte du varit där heller! Du ljuger!

– Jodå, jag var där, tro mig. Jag var där och vittnade om hur George stack kniven i ryggen på mig och gjorde mig förlamad. Det var också jag som satt i en paus och förhandlade men honom och hans advokat om vilket straff han skulle få. Just det, jag är offret och jag är helt nöjd med straffet. Varför jag är nöjd har du ingenting med att göra! Lika lite som du har att göra med vilket straff han fick för det!

Jack och Simon blev helt chockade när de fick reda på det. Simon hämtade sig först och frågade klentroget:

– Så det är du som blev misshandlad? Hur i hela friden kan du sitta här och försvara den här skurken?

– Jag försvarar absolut inte hans handlingar. Den här mannen har förstört mitt liv och kommer aldrig att förlåta honom. Det jag försvarar är rättvisa och vårt lands lagar och syn på rättsskipande. Vi kan inte ha ett system där en som gjort ett misstag straffas av allmänheten i resten av sitt liv. Vad skulle du säga om du stulit en cykel och sedan fått livstids straff för det?

– Han har inte stulit en cykel! Han har slagit och misshandlat dig så svårt att du nästan dog på kuppen! Det går väl inte att jämföra!

– Han var full och skulle verka tuff och sätta en kniv i min ryggsäck. Ögonen gick i kors och han missade ryggsäcken och träffade min rygg i stället. Hans största brott var att han var korkad! Allt tog kanske tre sekunder och det har nästan kostat honom hans liv. Nej, dra åt skogen med er och era krav. Den enda som har rätt att kräva att han slutar här är jag, så håll bara käften på er.

Jack hade blivit röd i ansiktet både av ilska och skam och blev tyst så rektorn avbröt nu meningsutbytet och förklarade:

– Nu får det räcka. Jag har lyssnat på er alla och tänker nu förklara för er vad skolans åsikt är i det här. Det är så här...

– Han blir relegerad, förstås!

– Tror du att du ostraffat kan avbryta skolans rektor? Ett sådant tilltag till, Jack, och det är du som blir relegerad!

Jack blev om möjligt ännu rödare i ansiktet.

– Det jag skulle säga var att det brott som George gjorde för två år sedan naturligtvis är fruktansvärt och det får inte gå ostraffat förbi. Men det har det inte heller, han har fått sin dom av en domstol och avtjänar fortfarande sitt straff. Vare sig skolan eller någon på skolan kan ställa sig över vad en domstol beslutat. Dessutom, eftersom det skedde utanför skolans område och utanför skoltid så kan inte skolan utdela något disciplinstraff även om vi skulle vilja det.

Han spände ögonen i Jack och Simon.

– Det som hänt skall och har hanterats av rättsväsendet. Jag accepterar inga påhopp eller mobbning på denna skolan, så jag förväntar er att ni två passar er väldigt noga. George har samma rätt som er att gå på den här skolan, så länge han sköter sig. Har ni förstått?

Jack fick bita ihop för att inte protestera vidare. Rektorn tonfall och ansikte visade på det lönlösa i det. Så han och Simon mumlade ett ”ja” innan rektorn upplöste mötet. Därefter gick Jack och Simon ut från rummet med svansen mellan benen. George hejdade Ashley innan hon och rektorn hann lämna rummet.

– Ashley, jag vill att du skall veta att jag är otroligt tacksam för vad du gjorde nyss. Jag vet att jag inte förtjänar det så just nu skäms jag något oerhört. Men samtidigt är min enda chans till framtid just här på denna skolan. Och jag tänker inte låta mig påverkas av personer som de där två idioterna. Jag kommer att kämpa mot alla som vill få mig att lämna skolan. Men det gäller inte dig. Så här i rektorns närvaro lovar jag att om du vill att jag skall hoppa av, behöver du bara säga det. Ett enda ord från dig och jag går raka vägen till rektorn och meddelar att jag lämnar skolan.

– Tack för det George. Jag antar att det gör det lättare för mig att bestämma mig för vad jag vill. Men jag vet inte än. Jag är ledsen att jag håller dig på halster så här.

– Ta den tid du behöver. Jag har genom det fruktansvärda jag gjort mot dig förverkat min rätt att ställa några krav på dig.

George gick iväg och Ashley tittade fundersamt efter honom. På kvällen såg hon fortfarande så fundersam ut att hennes mamma måste fråga vad som hänt i skolan. Ashley berättade om mötet som rektorn kallat till.

– Men det är väl bra? Nu är det flera på skolan som vill att George skall sluta. Känns det inte skönt ändå att ha ett par som är på din sida?

– Alltså jag blev så fruktansvärt arg men inte på honom utan på de andra. Alltså, de satt där och skrek och kallade honom för allt möjligt hemskt men han satt bara och talade lugnt och sakligt trots att han blev brutalt avbruten hela tiden. Till slut läste jag lusen av de där arroganta tölparna, och på något sätt innebar det att jag försvarade George, hur konstigt det nu än låter. Och rektorn förklarade att skolan inte kunde göra något åt det som händer utanför skolans område.

– Så han kommer inte att sluta, menar du?

– Tja, efter mötet så lovade han mig i rektorns närvaro att om jag bara skulle be honom som skulle han sluta. Men bara om det var jag som bad. Och nu är jag så förvirrad, jag vet inte vad jag skall tänka.

– Du vet vad jag anser. Jag vill bara ta en kökskniv och skära honom i småbitar och mata fåglarna med honom. Men jag känner dig också, så jag vet redan vad du kommer att besluta. Inte sant? Du vet att jag stöttar dig oavsett.

Ashley funderade lite på vad hennes mamma egentligen menade. Plötsligt insåg hon att hon egentligen redan hade fattat sitt beslut. Hon hade bara inte velat klä det i ord av någon anledning.

– Jag hatar verkligen den George som gjorde mig förlamad, jag hatar honom så vansinnigt mycket. Men jag tror inte att den George som högg mig i ryggen finns kvar längre. Jag tycker inte om dagens George heller och vill helst slippa se honom, men han går ju inte i samma årskurs som jag, så han får väl gå kvar antar jag.

Dagen efter meddelade hon rektorn och George om sitt beslut, att både hon och George skulle gå kvar på skolan.

– Men om det visar sig att vi hamnar på samma kurs, så måste du göra något åt det, George! Jag vill inte vara i samma klassrum som du!

– Självklart, Ashley. Då får jag helt enkelt byta kurs. Tack så oerhört för att du är så storsinnad!

– Tja, jag läser ju till psykolog, så jag antar att jag får lära mig att alltid hålla min lugn och sansad.

När Jack och Simon fick höra det så blev de inte glada. Inte alls glada. Men med tanke på vad rektorn sagt så tvingades de acceptera det.

Ashley kände sig riktigt belåten med sitt beslut. På något sätt hade hon lyckats att komma över sitt värsta trauma, lägga det bakom sig och gå vidare. Nu började hon tänka på Thanksgiving igen, och resan hon skulle göra tillsammans med den hon kommit att älska allt mera.

~ ~ ~

När lovet kom så åkte de alla tåg till byn som var närmast stugan. Josephines föräldrar hade ringt till Ashley och bett henne vaka över Josephine. Det var nog tur att de inte visste att hon satt i rullstol. Det var också tur att Terry inte berättat för Ashley hur svår stigen upp till stugan var, för då hade hon nog inte vågat följa med.

Till en början gick det ganska bra, stigen var rätt bred och inte alltför brant. Men allteftersom de kom högre som blev den allt smalare och stenigare och med gropar överallt. Vincent tittade oroligt efter henne men Terry bara småpratade som vanligt som om de vandrade på en bred asfalterad gångväg i stället för en smal, gropig stig genom skogen. Ashley svettades och kämpade men ville inte visa att det var svårt eftersom Terry inte verkade bry sig om det. Hon tittade över axeln på Josephine som verkade kämpa ännu mera med stigande klagomål till Vincent. Ashley hörde henne säga något om att Vincent inte förklarat vilken sorts skor som var lämpliga. Själv bet hon ihop tänderna och drog sig med möda vidare över alla hinder som låg på stigen.

Stigen blev allt svårare men Ashley vägrade ge upp, eller att be om hjälp. När de gått i flera timmar genom skogen uppför berget kom de fram till en grusväg som de började följa ett tag. Ashley var tacksam för det, men ansträngde sig för att inte visa det, eller att hon fullständigt dröp av svett från ansträngningen. När de gått en halvtimme längs vägen stannade Terry plötsligt och pekade.

– Där är den där genvägen som vi tog sist. Skall vi inte ta den igen? Vi sparar minst en timme på den! Kanske till och med två!

– Är du tokig? svarade Vincent. Vi följer grusvägen runt berget i stället! Du fattar väl ändå att Ashley inte har en chans att klara genvägen?

– Varför inte? Jag ser inte problemet! Det är lite brant och så, men det går nog. Frågan är snarare ifall Josephine klarar av det.

Terry och Vincent smågrälade ifall de skulle ta genvägen eller inte. Till slut så tröttnade Ashley och satte fart uppför den smala, branta stigen. Terry skyndade sig efter och efter en kort tvekan så följde Vincent och Josephine efter. Snart blev stigen mycket riktigt väldigt brant och Ashley fick verkligen anstränga sig för att komma upp. Hon tog tag om hjulen långt ner och liksom lyfte rullstolen uppför stigen. Samtidigt blev den smal och slingrande och med ännu mera stenar och gropar.

Hon svettades och kämpade med vägrade att ge upp. Terry gick bakom henne och småpratade som om de gick på en landsväg. Ashleys började känna en viss irritation. Märkte han inte hur svårt det var för henne? Jodå, han insåg att det var svårt men höll tyst om det. Men han höll sig tätt bakom henne, beredd att fånga henne ifall hon föll eller rullade bakåt.

Men hon kämpade på och de kom allt högre. Sedan kom de fram till en mycket smal passage mellan två stora klippblock. Hon försökte komma igenom men insåg snart att det var omöjligt.

– Terry, kan du hjälpa mig lite här? Bara förbi de här klipporna.

– Visst. Men jag kan lika bra bära upp dig till buskarna däruppe, för där är grusvägen igen.

Så Terry lyfte upp henne och bar upp henne till vägen. Sedan hämtade han rullstolen och lyfte upp den till vägen också. Ashley tackade och sedan spanade de nedåt stigen efter de andra. Efter ett tag såg de hur Vincent mer eller mindre drog upp Josephine för stigen genom att hålla hennes arm. Hennes ansikte var högrött av lika delar ansträngning och ilska över hur jobbigt det var. När de kom till klippblocken så fick Terry gå ner han också för att hjälpa till att lyfta upp Josephine den sista biten.

– Så nu är det bara högst en halvtimme kvar, sade Vincent.

– Alltså, jag kommer att sitta här och vila i minst en timme, stönade Josephine. Jag är helt slut! Den här genvägen var ett stort misstag!

– Du kan vila i mitt knä, om du vill, sade Ashley.

Det kändes bekvämare än att sätta sig på marken, så hon satte sig i Ashleys knä. Knappt hade hon satt sig tillrätta förrän Ashley satte fart uppför grusvägen. Vincent tittade förvånat på Terry och sedan följde killarna efter. Hon höll rätt hög fart trots att det var ganska brant fortfarande, så snart var de framme vid stugan. Josephine tackade och satte sig på verandan i väntan på killarna som kommit på efterkälken. När Terry och Vincent kom fram så var Ashley försvunnen.

– Var är Ashley? frågade Terry till Josephine.

– Jag vet inte, hon försvann nedåt sjön, tror jag.

Just då hörde de ett högt plaskande ljud från sjön. Terry bleknade och sprang ner till bryggan. Där stod Ashleys tomma rullstol, och han fick onda aningar.

– Kom ner i vattnet, badkruka, skrek Ashley. Det är underbart svalt och skönt!

Då fick han syn på henne där hon simmade runt i vattnet som en delfin. Terry tvekade inte länge utan snart låg han också i vattnet och lekte och stojade med Ashley. Efter ett tag så återvände de till stugan och Ashley hjälpte till med liv och lust att hugga ved som de behövde till spisen. Hon hade aldrig gjort det förut men Terry visade henne tekniken. Snart hade killarna fått fart på vedspisen och Ashley började laga mat medan Josephine dukade. Efter maten var alla så utmattade att de gick och lade sig att sova.

Tidigt på morgonen, strax innan solen gått upp, blev Ashley väckt av Terry. På hans förslag smög de ut ur stugan och ner till sjön. Ashley hoppade ur rullstolen och låg sedan bredvid Terry bakom ett snår. Snart gick solen upp och Ashley fick se en lång rad med djur som gick ner till vattnet för att dricka. Det var en sådan fantastisk syn att hon blev alldeles hänförd. De låg stilla och tysta i en hel timme och bara njöt av stillheten, djuren, soluppgången och varandras sällskap. Sedan gick Terry och hämtade ett par metspön och snart satt de på varsin sten och fiskade efter frukost. Det nappade rätt bra och Ashley hade aldrig varit så avslappnad förut i hela sitt liv.

När de tyckte de fått nog med fisk så återvände de till stugan. De två andra låt fortfarande och sov, så Ashley stekte fisken när Terry hade rensat den. Lukten av mat fick de två sömntutorna att vakna och snart satt de alla fyra och åt fiskfrukost med välbehag.

Efter maten lämnade Terry och Ashley de två andra med disken och tog sig ut i skogen för att plocka bär och svamp. De hittade inte så mycket, med det var ändå roligt, tyckte hon. Terry ignorerade fortfarande att hon satt i rullstol och lät henne krångla sig runt bäst hon kunde. Det gick bättre än hon hade trott var möjligt, mycket tack vare att hon blivit så stark i överkroppen.

Så gick helgen alltför snabbt enligt Ashleys mening. De gick runt i skogen, fiskade från båten som fanns där eller låg bara i gräset och lyssnade på naturen. Ashley hade aldrig levt så nära naturen förut, men njöt verkligen av det. När de var ute med båten så hjälpte hon till att ro den och även i allt annat var hon hela tiden med och drog sitt strå till stacken. Josephine var inte alls så förtjust i att leva så primitivt så hon låg mest och kelade med Vincent inne i stugan. Ashley lät dem hållas eftersom det var uppenbart att hon trivdes med det.

~ ~ ~

När de slutligen kom hem så rullade hon in i köket där hennes mamma stod och diskade och sade med ett allvarligt ansiktsuttryck:

– Mamma, vi måste prata allvar. Nu.

– Åh, hej älskling, är du hemma nu? Var det trevligt? Vad menar du med att vi måste prata? Säg inte att det har hänt något hemskt, snälla!

– Vi måste prata om min depression. Det har hänt något stort med den. Och allt beror på Terry och vad han gjort under den här utflykten.

Judith tittade oroligt på henne, tog av sig förklädet och satte sig mittemot henne vid bordet.

– Herregud, vad är det han har gjort med dig, din stackare?

– Jo, du vet ju att jag har deppat ihop igen sedan sommaren, det har jag ju berättat redan. Det finns ju tre saker som har fått mig att känna mig deprimerad och självmordsbenägen igen. Först för att jag inte kan ha kul längre, på grund av rullstolen. Sedan gör ju rullstolen att jag inte kan få någon riktig pojkvän. Men framför allt så har jag ju sagt att det kommer en dag när jag märker att livet inte kan bli bättre, att jag nått min gräns. Jag har kommit dit nu, mamma.

– Men, snälla. Du är ju så duktig, inte sant? Du klarar ju allt! Kom igen nu, älskling, deppa inte ihop igen!

– Alltså den här utflykten. Det var fullständigt omöjligt att bara ta sig upp till den där stugan i rullstol, men Terry ser inte ens rullstolen och fattar inte att det finns saker som är omöjligt att klara.

– Men är det inte en bra sak, egentligen? Att Terry inte bryr sig om rullstolen?

– Visst, visst. Men jag fick ändå ge upp till slut. Jag klarade bara inte av det, utan Terry tvingades hjälpa mig. Men vet du vad? Josephine klarade ännu mindre! Så nu plötsligt förstår jag att jag klarar lika mycket, om inte mera än andra klarar. Alla har ju någon gräns, inte sant?

– Jo, det stämmer ju. Jag klarar inte själv av att göra allt jag vill.

– Sedan har ju Terry visat att det finns i varje fall en man som åtrår mig som kvinna, trots rullstolen. Han bryr sig inte alls om rullstolen utan kunde inte hålla händerna från mig. Eller ögonen för den delen. Vi har verkligen kommit varandra nära under den här helgen.

– Du förlorade din oskuld i stugan, inte sant?

Ashley ryckte till och blev alldeles röd i ansiktet.

– Öhh, jag tror inte jag vill svara på den frågan. Men slutligen, det viktigaste, det här som jag gjort i veckan var så mycket kul, titta på djurlivet, plocka bär, leva primitivt, allting. Tror inte jag någonsin haft så kul. Terry och jag har redan bestämt att vi skall fotvandra i bergen till sommaren. Alltså, vi skall bara sticka iväg med var sin ryggsäck och leva ett par veckor av vad naturen kan ge och sova i tält. Jag ser verkligen fram emot det. Och jag är inte det minsta rädd för att jag inte kommer att klara av det!

– Men, vad är det då som är problemet?

– Problemet? Inget alls. Min självmordsbenägenhet har nu landat på noll och min depression är för alltid borta! Kan du fatta det? Terry har visat mig att rullstolen inte är något problem för mig längre. Allt jag vill, det kan jag!

– Det låter jättebra. Helt fantastiskt. Undrar bara... nej, sak samma förresten.

– Vaddå, mamma? Du måste berätta vad du undrar. Glöm inte vår sanningspakt!

– Jo, jag undrar bara vad som händer ifall Terry mot förmodan skulle dumpa dig. Hamnar du inte tillbaka i träsket då igen?

– Tja, om han skulle göra det så skulle jag säkert gråta i en vecka och vara olycklig ännu längre. Men inte deprimerad. Han har ju visat att jag kan ha kul, och kan älska och bli älskad. Det kan ingen ta ifrån mig. Så var bara lugn, mamma. Krisen som startade med en kniv i ryggen är slut nu. För gott. Tro mig.

– Det är det bästa som jag har hört på över tre år. Vad glad du gör mig!

– Samma här, mamma. Samma här!

Judith återgick till disken, nynnande på en av Lisas sånger till Ashleys förtjusning. Ashley tog upp sin telefon ur fickan.

– Hej Amy. Vill du inte gå ut med mig i kväll och spana in killar? Du kan ta med din kille och jag min så har vi några riktiga karlar vi kan spana på!

Amy skrattade glatt och snart strosade de gatan fram som förut, denna gång med var sin pojkvän på armen. Ashley såg riktigt lycklig ut till slut. Nu kunde ingenting få henne ur balans längre!

✯ ✯ ✯

Epilog

Förhållandet med Terry höll hela tiden i universitetet, som Ashley klarade med toppbetyg. Hon skaffade sig ett arbete som psykolog genom att utnyttja sina egna problem till att hjälpa andra. Eftersom hon själv varit deprimerad och självmordsbenägen så fick hon automatiskt en trovärdighet inför sina patienter som andra psykologer bara kunde drömma om. Hon använde också sig själv som levande bevis för att det går att komma ur depressioner och bli glad igen.

Riktigt glad blev hon den dagen som Terry friade till henne. Hennes mamma gick med liv och lust in för att planera deras bröllop, och Ashley lät henne hållas. Judiths förhållande med Jimmy hade däremot inte fungerat. Påhejad av sin dotter gick hon ut på dejter hon också, och hittade snart lyckan själv med en ny man. Joel gifte sig med sin Sonja och var lycklig han också.

Det fanns dagar då Ashley låg i sin och Terrys nya lägenhet och tänkte tillbaka på allt som hänt henne. På något sätt hade hon hittat en mening med allt det hemska som hänt genom att hon kunde utnyttja det till att hjälpa andra att må bättre.

När hon sedan slutligen blev gravid så blev lyckan fullkomlig och depressionen var krossad för gott.